

Štefica Fanjek
Više sreće drugi put

Sveti Ivan Zelina, studeni 2021.

Mala biblioteka “Dragutin Domjanić” (109. knjiga)

Nakladnik

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika

Vesna Bičak-Dananić

Urednik

Vesna Bičak-Dananić

Lektura i korektura

Stjepan Dragija

Dizajn i grafička priprema

PHOTODESIGN, vl. Zoran Osrečak

Tisk

Tiskara Zelina d. d., Sv. Ivan Zelina

ISBN 978-953-6540-95-2

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem .

Knjiga je objavljena uz potporu Zagrebačke županije i Grada Svetog Ivana Zeline.

Štefica Fanjek

Više sreće
drugi put

i ostali dramski tekstovi

Kazalo

Predgovor

Dubravko Sidor

Crno-bijelo u boji ili zakaj v Zelini hočeju Šteficu 7

Riječ urednika

Vesna Bičak-Dananić 13

Dramski tekstovi

I to ti je život! 15

Štefek soldat 53

Sretna žena 99

Pravo i pravica 143

Audicija 183

Više sreće drugi put 221

Na proščenju 265

Vlast je slast 303

Blagdani 343

Čudesna šuma 371

O autorici

393

Predgovor

CRNO-BIJELO U BOJI ILI ZAKAJ V ZELINI HOČEJU ŠTEFICU

Ljudi se vole veseliti i smijati. Ne baš svi. Ima uvijek i svugdje "mrguda". U Svetom Ivanu Zelini većinski prevladavaju oni prvi. Kada ljudi saznaaju da se u Kralušu – velikoj dvorani Pučkog otvorenog učilišta – koga po starim navadama zelinčani zovu kino, igra bilo koja komedija Štefice Fanjek poznato je da će navala na ulaznice biti velika. Za veliku većinu drugih kazališnih dvorana većih i manjih sredina to izgleda kao znanstvena fantastika. O velikom interesu publike za ponekim predstavama mnoga profesionalna kazališta pričaju bajkovito. Umirovljeni dugogodišnji ravnatelj zagrebačkog Jazavca i kasnijeg Kerempuha objavio je nedavno i knjigu naslova RASPRODANO. Ne želim o tome jer profesionalni ansambl renomiranog satiričkog kazališta nije tema ovog zapisa. I Štefičini komadi nikad nisu bili ni blizu programske sheme tog kazališta u više od šezdeset godina (kao ni bilo kojeg drugog profesionalnog). Vjerljivo i nikada neće biti.

Komedije Štefice Fanjek često su tražene i u mnogim amaterskim ansamblima, poglavito kajkavskih redina. U Svetom Ivanu Zelini u ZAmKa – i (Zelinsko amatersko kazalište) bio sam svjedok više od deset zaista prepunih predstava pa svjedočim toj činjenici.

Prije nekoliko godina POU Sveti Ivan Zelina već je objavio prvu knjigu Štefičinih komedija pod naslovom jedne od uvrštenih ŽIVOT KAK RINGIŠPIL. Ne spominjem se ijedne komediografkinje/ komediografa koga izvode (bar za sada) isključivo amaterske glumačke družine pa da doživi uprizorene (i tiskanje u knjigama!) više od dvadeset komada. Dakle, interes amatera za Štefičine komedije nije rijedak. A u Zelini, kao što sam zapisao u naslovu ovog prikaza, Šteficu baš hočeju! Zakaj?!

Pokušat ću potražiti ključ te zagonetke.

Jednostavan odgovor da ljudi dolaze na predstave jer se vole smijati ne zadovoljava me. Pa gostuju i mnoge komedije renomiranih

ansambala, a POU muku muči da napuni dvoranu, čak bez obzira na popularnost zvučnih glumačkih imena. I oni koji se nađu u publici renomiranih gostujućih nasmijavača gotovo "pucaju od smijeha". Pa ipak, Štefica Fanjek i njezine ekipe apsolutni su šampioni. Pravi magneti za ispuniti dvoranu do posljednjeg mjesta.

Dakle ključ te Štefičine zagonetke leži negdje drugdje.

Nije li to šablona koje se autorica prihvatala pa vrti ono što pali publiku? Zar mnogi ne pokušavaju tako kad je u pitanju kako nasmijati i zabaviti publiku. Zlobnici će reći da je to upravo tako.

Dame i gospodo, u zabludi ste. Pozabavite se odabirom komedija u ovoj knjizi, a slobodno prelistajte i prethodnu pa ako nađete i jednu "šablonu" koja se ponavlja, priznat ću vam da ste u pravu. Slobodno sjednite i pišite komedije po toj "špranci".

Svaka od komedija ima vlastitu priču i posebnu temu. Jedino što se ponavlja kao "šablonu" je što svaka komedija završava glazbom, često samo harmonikom i pjesmom, a ponekad i malim glazbenim sastavom – tamburaškim s harmonikom. I kad bismo se igrali traženja sakrivenih predmeta mogli bismo reći na to otkriće "toplo, toplo", možda čak "vruće, vruće".

Evo zašto. Dvadesetak godina u Štefičinu glumačkom ansamblu pojavljuju se i ponavljaju ista lica. Kao što bi izbornik sportskog tima rekao Štefica ima na raspolaganju prvi ili početnih jedanaest. Ali ima i širok raster igrača koje može koristiti po potrebi. A i te potrebe za igračima umije mijenjati zavisno od trenutne dostupnosti svakog pojedinca. Glumci su amateri i žive od posla koji im donosi osnovna materijalna sredstva za život i obitelj. Ne mogu uvijek i u svemu glumiti. I mudra autorica to mora razumjeti. I Štefica razumije i nikad se ni na koga ne ljuti.

I još važnije: uklopiti u scenarij sve koji bi željeli sudjelovati. Jer ako nekoga tko želi igrati isključiš, budi spreman da ćeš ga trajnije izgubiti. Dakle dio tajne je otkriven. Dobro poznavati ovu veliku glumačku obitelj. Pri tome znati čime se svaki pojedinac u svom poslu bavi i uskladiti njihovo raspoloživo vrijeme za probe i predstave. To je za Šteficu često prava kvadratura kruga. Gotovo uvijek nedostaje vremena. Ali tim – ekipa gotovo uvijek prebrodi svaki problem a Štefica je spretna u ustupcima i ukazivanju povjerenja odabranim

glumcima. I dijaloge piše prema glumcima koji joj stoje u pojedinoj priči na raspoloženju. Kada čitam Štefičine komedije (većinu sam i gledao) i podjelu uloga, prepoznajem da je za određenu osobu pisala ulogu. Ima glumica i glumaca koji su često u mnogim podjelama. Vrlo je korisno vidjeti tko je koju ulogu igrao. To je utjelovljenje priče na sceni. Nešto kao 3 D format teksta.

Konkretno: autorica dok piše vidi osobu koja će otjeloviti određeni zamišljen lik. To je ključ prve odaje Štefičinih tajni. Dakle u prvoj tajnoj – zagonetnoj odaji nešto smo otkrili. Ali to nije sve.

Druga odaja. Posebnost prigorske okoline u kojoj autorica živi i koju oslikava u svojim komedijama. Mentalitet ljudi je vrlo prepoznatljiv. I u pozitivnom i u negativnom smislu. "Čašica" je prepoznatljiv rekvizit u gotovo svakom komadu. Ne razlikujemo spol kad je o čašici riječ. Za muškarce je normalno da zaviruju u čašicu. A i mnogim ženskim likovima to nije strano. Želja za dobrom udajom ili ženidbom, ljubomora, iznenadni obrati, pokušaji prevare... Mogli biste prigovoriti da su to ustaljene šablone.

I bili biste u pravu da autorica nema toliko nevjerljivo različitim priča a svaka se temelji na nekom drugačijem zapletu i raspletu. Pa i pravom vodvilju kakva je komedija I TO TI JE ŽIVOT. Pa iz domaće prigorske sredine ode na izlete pa i do Amerike, a i velike vremenske odmake čak i do jednog stoljeća.

Komedija I TO TI JE ŽIVOT zapravo je vodvilj s puno neočekivanih obrata i iznenađenja. Otac obitelji je nekorumpirani marljiv i pošteni doktor. No supruga i majka njegove djece mu upravo to i zamjera jer bi rado "švrljala" i živjela raskošnim životom. Doktorova majka ustupila im je veliki stan i preselila u manji, vrijedna je domaćica, odlično priprema svaku vrstu hrane kakvu obožava i njen sin doktor i njegova djeca, na što je snaha ljubomorna i zavidna jer unatoč marljivoj kućnoj pomoćnici, ništa ne stiže kvalitetno pripremiti. Pa se doktor i djeca radije odazivaju na bakine delikatesne pozive nego na njezinu lijenos i nesposobnost da isprži i najobičnije jaje na oko. Ima "savjetnicu" i prijateljicu koja živi rastrošno, putuje po modnim revijama, nabavlja brendiranu robu za tisuće eura. Naravno, mjesto radnje nije Prigorje nego veliki grad. Ali mentalitet ljudi je (da se nitko ne uvrijedi) prigorski. "Gospoda" kreira nedjeljni ručak s odvjetnikom, svojim ljubavnikom, i želi tamo odvesti cijelu obitelj.

Ali nitko ne želi ići na taj snobovski ručak. I sada ono vodviljsko: organizirati ilegalni ljubavni sastanak u stanu i isplanirati da svi budu negdje drugdje. Naravno, ništa ne podje po njezinu planu i nesuđeni ljubavnik mora u ženskoj odjeći napustiti stan. Tu se pojavljuje i "osoba iznenađenja" – Albanac pekar kome je žena od 150 kila pala u miješalicu tijesta i traži pomoć i doktora i njegovog nećaka (koji se slučajno pojavio s mlađahnim sinom) da mu pomognu izvući ženu iz tijesta. Na kraju pekar nudi eure doktoru u znak zahvalnosti što mu je pomogao spasiti utopljenicu. Doktor to odbija uz veliko razočaranje "pokondirene" supruge... Svirač, naravno, biva odlično plaćen za svirku... (Pekar je naravno poveo harmonikaša pa je to mogućnost i za kalambure s glazbom.)

Ovo sam ukratko pokušao prepričati kako bih se suprotstavio onima koji Štefićine komedije pokušavaju strpati u neke šablonske ladice.

Netko će možda htjeti povući nit poveznicu ove komedije s ostalima.

No pretjerano bi bilo prepričavati dramaturške crte s ostalih naslova.

No ŠTEFEK SOLDAT je gotovo potpuna suprotnost analiziranom i prepričanom "vodvilju". Autorica nas vraća u vrijeme Kraljevine Jugoslavije i kako bi glavno lice, Štefek, dokazao da je pravo muško, mora biti vojnik. Na jedvite jade prolazi liječnički pregled za regrutaciju i odlazi u srpsku palanku na služenje vojske. Tu postaje posilni nekog oficira i s njegovom ženom stupa u "intimnosti". Kad se vrati doma dobije pismo da je gospođa trudna. Dolazi do sretnog svršetka jer srpski oficir priznaje "službeno" da je on otac djeteta. Pa sve svrši u veselju.

Sjajni su jezični kalamburi prigorske sredine i srpske palanke gdje se veliki dio komada odvija. Tu su oficirova žena koja zavodi mladog hrvatskog regruta, njezina mater i na drugoj strani kajkavska prigorska seoska sredina. Ukratko, neka nova smiješna Štefićina dramaturška priča.

SRETNA ŽENA. Pokondirena tikva u gradskoj sredini na posve drugi način. Puci curi vrijeme i mora se udati. Tipična patrijarhalna priča svake hrvatske manje sredine, pogotovo u zelinskom kraju.

Naravno da se nude posrednici... I nema smisla dalje prepričavati. Imate tiskanu komediju pa se smijte do suza. Ali i razmislite da je zapravo priča blizu uvjerljive istinitosti.

Štefica često koristi istinite priče koje gotovo su se uistinu dogodile. Iz sudske prakse su tri priče u komediji PRAVO I PRAVICA. AUDICIJA za filmske glumce i statiste u maloj seljskoj birtiji vjerno s dozom humora, naravno, nasmijava nas našim mentalitetom vjerovanja u moguću slavu (i lov!) koju donosi ulazak u svijet glumačke popularnosti. VIŠE SREĆE DRUGI PUT na prvi pogled podsjeća na SRETNU ŽENU. Riječ je o pucama (jednoj mlađoj i jednoj kojoj svršetak natjecanja za udaju –vrijeme curi – koje posjećuje stric – gastarbajter iz Njemačke sa sinom kojeg hoće oženiti za domaću pucu... Svi se pomame za prilikom binga... Ali... Taj kandidat ima svog istospolnog ljubavnika koji dolazi po njega.

NA PROŠČENJU na jedan način igraju "stari" koji žele slagati ljubavne križaljke, ali "mladi" idu vlastitim putem. Štefičina vrela su neiscrpna i zato u Svetom Ivanu Zelini njezin izazov smijanja svi rado prihváćaju, prepoznaju – i piju kako se i piye na ivanjskom proščenju i tako na kraju sve je dobro što se dobro svrši. Ne mogu ne spomenuti lukavost "mladih" koji spase svoju mladalačku zaljubljenost podvalom da je cura trudna pa prema staroj navadi ne smije roditi "fačuka" i zato je mладenci moraju oženiti.

Ali ima i političkog humora. Dakle, još jedan nov motiv. VLAST JE SLAST. Supruga namjerava od svog supruga napraviti uglednog političara. Spremna je podmititi, korumpirati, uložiti sve što ima kako bi postala supruga političkog uglednika koji će pobijediti na izborima. Mužu naravno to nije ni u primislima. Dakle drugačija priča od ostalih. Još jedna potvrda da autorica nije u šabloni.

I na kraju još jedna potvrda Štefičine raznovrsnosti. Među tekstovima su i dva igrokaza namijenjena uglavnom djeci glumcima ali i djeci u publici: BLAGDANI i ČUDESNA ŠUMA.

Nećemo ih analizirati. Zadržat ćemo se na komedijama. Ali važno je istaknuti da Štefica priprema i djecu za svoje buduće komade.

Tu moram priznati da ipak ima jedna važna špranca. A to je i bez umjetničkih radionica, umjetničkih akademija i birokratiziranog sustava u kojem živimo, možemo pripremati mlade i djecu za

budućnost koju uspješno kreiramo.

Duboko sam uvjeren da je ova knjiga jedinstven svjetski fenomen. Nemamo Broadway ni West End. Ali imamo Sveti Ivan Zelinu, hrabru i brojnu glumačku armiju i vrhovnu zapovjednicu s puno trofeja iza sebe: Šteficu Fanjek.

Dubravko Sidor

Riječ urednika

Zadivljujuća je lakoća s kojom Štefica Fanjek na sceni oslikava likove i scene svakodnevnog života Prigorskog kraja. Njezina magija da iz naoko jednostavnih i predvidljivih situacija stvori neočekivane obrate oduševljava publiku, a sve je više onih koji priznaju da su pojedine Štefičine predstave gledali i po nekoliko puta zaredom. Ista stvar je i s glumcima koji su svi redom amateri, ali kad ih Štefica posloži u svoje likove oni se nevjerljivo dobro preobraze u osobe s kojima bi ih u stvarnom životu malo tko mogao prispodobiti. Nije jednom da je već i sam ulazak nekog glumca na scenu izmamio pljesak publike, nestručnije da vidi kakve dogodovštine slijede.

Glumcima je lako raditi sa Šteficom. Zapravo, usudila bi se reći puno jednostavnije nego obratno, jer i sama godinama glumim u Zelinskom amaterskom kazalištu te i iz vlastitog iskustva znam s koliko ležernosti ponekad pristupamo pripremi predstave. Medutim, sigurna sam da je razlog prije svega u činjenici da je vrlo lako zavoljeti te likove koje Štefica osmisli te se zapravo često i mi glumci sami igramo s njima. Prije nego što to korigira, Štefica nam daje puno slobode za istraživanje, jer kao i da sama želi vidjeti koliko daleko ćemo otići. Takvo veliko povjerenje između nje i glumaca glavni su razlog zašto je svaka predstava napravljena, po narodski bi se to reklo - s voljom. Osjeća to sigurno i žiri na različitim županijskim, državnim ili međunarodnim festivalima i natjecanjima, pa je dosad svaka predstava osvojila neku od nagrada, za tekst, režiju, uloge, predstavu u cjelini, scenografiju i sl.

Štefica je krenula pisati relativno kasno, sa svoje 42 godine. Po njezinim riječimazbilo se to sasvim slučajno, kada je kao članica zelinskog HPD-a nastupala na Samoborskom fašniku. Željeli su nešto dodatno prikazati na sceni pa je Štefica napisala jedan kratki skeč. Drago mi je što je Štefica baš mene prokazala kao „krivca“ koji ju

je kasnije nagovorio da dodatno raspiše radnju i nastala je „Babica se zdigla“ kao prva Štefićina predstava. Tako je i sve krenulo, a dramska sekcija HPD-a vrlo brzo se spojila sa Zelinskim amaterskim kazalištem.

Kad se sada u mislima vraćam unatrag, puno se toga promijenilo u tih dvadesetak godina. Drugačija su vremena, ali i ljudi. Međutim, kad publika uđe u dvoranu, kad se svjetla upale, počinje opet ona ista čarolija. Smiješak je svima na licu i srce brže zakuca jer - počinje Štefićina predstava.

Vesna Bičak-Dananić

Zelinsko amatersko kazalište
»ZAmKa«

komedija
Štefice Fanjek

I to ti je
život!

I TO TI JE ŽIVOT!

Likovi

dr. Dražen Novak

žena Mirna

sin Ognjen

kći Lana

baka Greta

sluškinja Marica

odvjetnik Robert Felger

ujak Marko

ujakov sin Ivica

susjed

Mirnina prijateljica Maja

svirač

O predstavi

Priča o obitelji Novak, koja živi stresan život što donosi mnoge sukobe između članova obitelji. Dok je otac pristaša moralnih vrijednosti, majka suprotno tome čini sve da se dokopa višeg društvenog statusa. Predstava je prožeta nizom komičnih scena, no sve se zakomplicira kada se istovremeno u kući zateknu ljubavnik i muž ne znajući jedan za drugoga.

(dnevna soba)

DRAŽEN: (ulazi, traži aktovku, zove) Mirna!

MIRNA: (dolazi u kućnom ogrtaču, u ruci nosi aktovku) Ovo tražiš?

DRAŽEN: Gdje si je pronašla?

MIRNA: Tamo gdje si ju sinoć ostavio. Daj se molim te, saberi! Svako jutro tražiš stvari po kući.

DRAŽEN: Nemoj pretjerivati!

MIRNA: Ne pretjerujem. Jučer si tražio mobitel, prekučer čarape. Jednog dana ćeš i glavu izgubiti.

DRAŽEN: Sve ti je to draga moja posljedica stresa koji svakog dana proživljavam.

MIRNA: I ja živim pod stresom. Brinem o kući, djeci, idem na posao i trpim tvoju sebičnu mamu.

DRAŽEN: Ne želim da tako govorиш o mojoj majci. Moraš priznati da je bila velikodušna. Maknula se iz ovog stana i kupila si manji u prizemlju.

MIRNA: Da, maknula se u prizemlje, ali u našem stanu provodi više vremena nego u svom.

DRAŽEN: Ne mogu joj zabraniti da dolazi. Da nije bilo nje, još danas bismo bili podstanari.

MIRNA: U to ni najmanje ne sumnjam. Prema tvojim sposobnostima zagarantirano bi nam bilo podstanarstvo do penzije. Nisi u stanju kupiti ni običnu pećnicu. Na staroj su se izbrisali svi brojevi. Zbog toga mi je u subotu zagorio ručak.

- DRAŽEN: Odličan izgovor! Za tvoje kulinarske sposobnosti još nisu izumili peć. Tebi je zagonjela i goveđa juha. Da nije Lana stigla iz škole, cijeli bi se stan zapalio. Toliko o tvojoj kulinarskoj vještini.
- MIRNA: A ti! Što ti znaš? Za tebe je kuhanje čaja veliko umijeće!
- DRAŽEN: Ja bar stalno ne prigovaram. Ti nisi ničime zadovoljna.
- MIRNA: Kako mogu biti zadovoljna? Kad pogledam svoje prijateljice, dobijem grč u želucu. Maja se jučer vratila iz Milana s punim torbama odjeće najpoznatijih modnih dizajnera. Vodi dobar auto, a ja si ne mogu priuštiti niti poštene čarape.
- DRAŽEN: Ne pretjeruj! Odjeća ne čini čovjeka. Što se vožnje tiče, tko ti brani? Ja nisam kriv što si odustala od autoškole, nakon šestog pada iz vožnje. Da si položila, danas ne bi morala ići pješice na posao.
- MIRNA: Nego čime? Da ne bi možda uzela tvoju ofucanu škodu.
- DRAŽEN: Šta fali mojoj škodi? Ima petnaest godina, a još uvijek pali k'o zmaj.
- MIRNA: Pali odlično! Naročito nakon dužeg guranja.
- DRAŽEN: O čemu ti pričaš?
- MIRNA: Sjeti se kako sam te nakon polnoćke u katedrali, gurala u svojoj novoj nerc bundi čitavom Bakačevom.
- DRAŽEN: Nerc bunda - dar moje mame, koja je za tebe najgore biće na kugli zemaljskoj.
- MIRNA: Nisam to rekla, ali ponekad mi stvarno ide na živce.
- DRAŽEN: Mogla bi pokazati malo više poštovanja prema majci. (*gleda na sat*) Moram požuriti, pacijenti već čekaju.

(ulazi Greta)

GRETA: Dobro jutro, deca! Kak ste kaj? Ste dobro spali? Ja nisam mogla spati. Mačak susjede Micike tulil je celu noć. Ste ga vi čuli?

DRAŽEN: Nismo mama! Mi smo spavali. Dođem doma krepan. Kad zaspim, ne čujem niti da bombe oko mene padaju.

GRETA: A ti Mirna? Si ti čula?

MIRNA: Nisam, ja sam zaštićena od vanjskih zvukova. Čujem jedino vašeg sina kako hrče.

GRETA: Joj, dete drago! Za kaj se ti sekiraš? Budi sretna da nije kak njegof tatek. On nije samo hrkal, nek i škripal zubima kak vampir.

MIRNA: Vi ste mogli bar ujutro spavati, a ja se moram dići vašega sineka spremiti na posao.

GRETA: Deca, idem ja da ne smetam. Sinek, buš se kraj mene navratil, sem ti fruštik spremila. Vidiš da ti je žena u Cajtnotu. (*odlazi*)

DRAŽEN: Sad dojdem!

MIRNA: (*bijesno*) Dosta mi je tog ponižavanja. Ja za tvoju mamu ništa ne vredim.

DRAŽEN: Nemoj se ljutiti. Mama nam samo želi ugoditi.

MIRNA: Tebi da, ali meni ne! Samo čeka priliku da me ponizi.

DRAŽEN: Svakog dana ista priča. Idem da ne zakasnim na posao.

MIRNA: Bajdevej, odyjetnik Felger nas je pozvao u nedjelju na ručak u "Zlatnu žlicu". Slavi rođendan!

- DRAŽEN: Ne zanima me! Bez mene, molit će lijepo! Ti vrlo dobro znaš moje mišljenje o tom napuhancu. (*ode*)
- MARICA: (*ulazi*) Dobre jutre!
- MIRNA: Dobro jutro! Gdje si dosad? (*gleda na sat*) Kasniš deset minuta.
- MARICA: Ja sem došla na vreme, ali me je gospođa Greta poslala u dučan po friški kruh. Slagala je fruštik.
- MIRNA: To da ti je zadnji put da slušaš staru alapaču.
- MARICA: Mislila sem, slaže fruštik za doktora pak...
- MIRNA: Ti nisi tu da misliš, nego da radiš. Idi usisati sobu, a imaš i brdo veša za peglanje.
- MARICA: Budem prije peglala. Znate da deca spiju do dvanajst vur, pak ne smem prije buriti.
- MIRNA: U redu! Idem ja čitati knjigu. Ostalo mi je još nekoliko stranica, a baš je napeto. (*ode*)
- MARICA: (*čisti pršinu*) Pak se je zdigla na levu nogu.
- (*zvoni telefon, Marica se javlja*)
- MARICA: Halo! Stan Novak, prosim lepo!
(*sluša*)
Dobar dan! Gospon doktor nesu doma.
(*sluša*)
Otišli su na posel.
(*sluša*)
Ona je doma! Samo čita knigu.
(*sluša*)
Bum ju zvala.
(*odlazi iz scene i viče*)
Gospođa Mirna! Telefon vas treba.
- MIRNA: (*dolazi*) Tko zove?

MARICA: Advokat Pelger, prosim lepo. Pitali su za doktora. Ja sem povedla da je na poslu. Onda su rekli da bi vas trebali.

MIRNA: (*veselo*) Odvjetnik Felger! (*uzima slušalicu*) Halo! Roberte, ti si? (*maše rukom Marici da ode i Marica odlazi*)
(*sluša*)
Da, Dražen je već na poslu.
(*sluša*)
To mu i ja kažem, ali znaš ti njega, njemu su pacijenti na prvom mjestu.
(*sluša*)
On na poslu mora biti prvi, kao da će pacijenti pobjeći iz kreveta.
(*sluša*)
Da, da, rekla sam mu za ručak. Oduševljen je! Jedva čeka nedjelju.
(*sluša – provjerava da li tko prisluškuje*)
Gdje se nađemo?
(*sluša*)
Može! Ionako sam na godišnjem. Marici ću dati slobodno, a stara ide ortopedu. Bit ćemo sami!
(*sluša*)
Pusa, vidimo se!

(*ulazi Ognjen*)

MIRNA: Zaboga Ogi, tek je deset, a ti si već ustao!

OGI: Tko normalan može spavati u ovoj kući. Deračite se cijelo jutro. Kaj ima za klopu?

MIRNA: Nisam još stigla pristaviti ručak.

OGI: Nisam mislio na ručak, nego na doručak.

MIRNA: Imaš u frižideru jogurt i namaz.

- OGI: Ne jede mi se jogurt. Imaš hrenovke?
- MIRNA: Nema hrenovki. Nisam stigla u nabavu. Poslati će Maricu u trgovinu.
- OGI: Tko će se toga dočekati. Idem ja do bake. Ona sigurno ima nešto za pojesti.
- MIRNA: Ne idi, molim te! Dati će ti novac pa idi na pizzu ili hamburger.
- OGI: Rano mi je za pizzu. Baš bih mogao pojesti jedno jaje na oko. Baka uvijek ima syježih jaja.
- MIRNA: (*bijesno ga uhvati za ruku*) Ne ideš ti nikamo! Sjedi tu i strpi se. Ne želim da mi stara opet pametuje. Ja će ti ispeći jaje. (*odlazi*)
- MARICA: (*ulazi*) Mladi gospod su se zdigli.
- OGI: Marice, ti pod hitno moraš ići okulistu.
- MARICA: Zakoj to veliju, prosim lepo!
- OGI: Meni se obraćaš u množini. I nemoj me persirati. To ti je aut, ako me razumiješ.
- MARICA: (*zbunjeno*) Vas nekak baš ne razmem.
- OGI: Zovi me Ogi, bez gospod!
- MARICA: Ogi, sad vas razmem!
- OGI: Prestani me poštivati. To ostavi za fosile.
- MARICA: Kakve fosile?
- OGI: Na primjer, za moju baku i susjedu Miciku.

MARICA: A, tak!

(*dolazi Mirna, nosi zagorena jaja i stavlja ih na stol*)

MIRNA: Marice, idi u trgovinu. Spisak i novci su na stolu.

(*Marica odlazi*)

OGI: (*zbunjeno gleda, prima jaje i diže u zrak*) Za ovako ispeći jaja čovjek mora biti umjetnik. Tvoja kulinarska umijeća svaki dan me obaraju s nogu. Mogla bi se prijaviti u "Večeru za pet".

MIRNA: Ti ne znaš drugo nego samo prigovarati. Isti otac!
(*odlazi*)

OGI: U ovoj kući nikad nema ništa za klopu.

GRETA: (*ulazi*) Deca, kaj delate? Ste obavili fruštit? (*ugleda jaja, zabezekne se*) Kaj je to u tavi? Izgleda kak potplat.

OGI: Ovaj neidentificirani objekt, prema mojim saznanjima moralno bi biti jaje na oko. Ali ne izgleda prepoznatljivo.

GRETA: Zakaj me to ne čudi! Ogi, odi prosim te s menom. Imam fine domaće kobase. Baš su apetitnih ili očeš jaja da ti spećem?

OGI: Ne, ne, za danas mi je dosta jaja. Radije bi kobasicice, ako već mogu birati.

GRETA: Jadna deca, kraj ovakve mame. (*odlaze*)

(*dolazi Lana sa slušalicama na uhu, za njom dolazi Mirna*)

MIRNA: Lanica dušo, kad ideš u školu?

LANA: Za pola sata. Kaj je ovo u tavi?

- MIRNA: Ispekla sam jaje za Ogija. Malo mi je zagorelo.
- LANA: Da malo! Ima kaj drugo za klopu?
- MIRNA: Poslala sam Maricu u trgovinu. Samo što nije stigla.
- LANA: Valjda će se vratiti prije nego otegnem papke od gladi.
- MIRNA: Zaboga Lana, kako se to izražavaš. Nisi na kolodvoru.
- LANA: Ne vidim baš neku razliku. U ovoj kući je jako prometno. Stalno netko ulazi, izlazi ili nešto čeka. Kao ja sada.
- MIRNA: Nemoj biti nestrpljiva. Marica samo što nije stigla.
- LANA: (*gleda na sat*) Ja ne mogu više čekati. Zakasnit ću u školu. Idem do bake. Ona uvijek ima nešto u frižideru.
- MIRNA: Zabranjujem ti da ideš baki. Ne želim slušati njezina predbacivanja. Ogi je već kod bake, a ti ćeš jesti sa mnom.
- LANA: Baka je sigurno nešto fino spremila. Inače ne bi Ogija pozvala na doručak. Idem provjeriti, možda je nešto ostalo za mene. (*odlazi*)

(*dolazi Marica*)

- MIRNA: Ta djeca će me izluditi. (*ljutito*) Gdje si tako dugo? Djeca su zbog tebe otišla staroj vještici na doručak.
- MARICA: Ja prosim lepo nesem niš kriva. Baš sem bila na blagajne i trebala platiti. Onda je došel nekakof šmrklivec v črne očala i rekao nam je: "Ruke u vis"! Blagajnica se je splašila, zdigla ruke, a onda je rekao i mene: "Stara, diži ruke v zrak"! Ja sem v ruke imela ceker. Kak sem digala ruke, tak sem njega suknola po nosu. Dok se je zgrabil za nos, opala mu je pištola. A ja se mu onda dala

vritanjek. Mam je nakel opal. Onda je na vrata došel jeden gospom i pomogel mi ga svezati. A za to vreme blagajnica je pozvala miliciju.

MIRNA: Policiju Marice, nema više milicije!

MARICA: Tak sejene!

MIRNA: Što je onda bilo?

MARICA: Onda su mene zapisali. Tuliko sem morala odgovarati, kak da sem ja došla plačkat, a ne onaj huligan. Zate sem zakesnila.

MIRNA: (*sve vrijeme se čudi*) Pa ti nisi normalna. Mogao vas je sve poubijati.
Kako se možeš upuštati u sukob sa naoružanim čovjekom.

MARICA: Kak se ne bi mogla! Ne bu on z mene bedaka delal. Sem ja gledela on film „Rambo“. Ako je on mogel deset najemput postrelati i dva, tri sprebiti, onda morem i ja jednoga kresnuti.

MIRNA: Zaboga s kim se ti uspoređuješ. Više da ti nije palo na pamet tako nešto.

(*dolaze Ogi i Lana*)

OGI: (*uzbuđeno*) Mama, jesli li čula novost?

MIRNA: Zaboga! Što je opet?

OGI: Bila je susjeda Micika kod bake i rekla da je Marica spasila trgovinu od pljačkaša.

LANA: Marice, ti si postala heroj ulice. Micika kaže da si ga dobro opizdila.

- MIRNA: Lana! Pazi na svoj vokabular.
- LANA: Ja samo ponavljam riječi susjede Micike.
- MARICA: (*odmahuje rukom*) To bi saki napravil na mojojem mestu.
- OGI: Ne bi, vjeruj mi. Za to treba hrabrosti.
- MIRNA: A još više ludosti. Marice, danas poslije tri sata možeš kući.
- MARICA: Ne znam je li bum z poslom gotova.
- MIRNA: Završit ćeš sutra.
- MARICA: Dobre, kad vi tak velite. (*odlazi*)
- MIRNA: Vas dvoje primite se učenja. Ja moram skoknuti do trgovine umjetninama. Vidjela sam krasnu lampu u izlogu.
- LANA: Što će ti lampa?
- MIRNA: Zaboravila sam vam reći. U nedjelju idemo na ručak u "Zlatnu žlicu", odvjetnik Felger slavi rođendan. Mislila sam mu kupiti noćnu lampu za poklon.
- OGI: Sa mnom ne računaj. Ja u nedjelju idem na utakmicu. Ne želim propustiti derbi.
- LANA: Ni ja ne želim ići na ručak. Dogovorila sam se s frendicama za kino.
- MIRNA: Nemojte me ljutiti. Ići ćete bez pogovora, inače ću vam uskratiti džeparac. (*odlazi*)
- OGI: Kaj je stara tak nabrijana?
- LANA: Ne znam! Valjda je ustala na krivu nogu.

- OGI: Sigurno je imala fajt sa starim.
- LANA: To je kod nas tak normalno. Bilo bi monotono bez njihove svakodnevne dreke.
- OGI: (diže se) Ja idem na trening, vratit će se kasno.
- LANA: Čekaj, idemo zajedno! Moram i ja u školu. (odlaze)
- (svjetlo se pali- gasi)
- (ulazi Marica, briše prašinu i pjevući)
- (zvoni zvono na vratima)
- (Marica otvara, ulaze Marko i Ivica, Marko u ruci nosi torbu)
- MARKO: Dober dan!
- MARICA: Dober dan! Trebali ste?
- MARKO: Je doma doktor?
- MARICA: Nije još došel s posla.
- MARKO: Marek, koj ti mene ne poznaš? To sem ja, Marko, od Štefa Tumpaka. Pak smo si mi nekakva dalna familija. Moja baba i tvoja baba...
- IVICA: Su dvije babe.
- MARKO: Tebe nište niš ne pita. Čkomi tu! Kak sem rekel, moja baba Dora i tvoja baba Ruža su bile od braće deca.
- MARICA: Misliš na moju babu Rozu?
- MARKO: Tak je Roza, a ne Ruža.
- MARICA: Marko si to ti? Te nesem prepoznala. Nesem te već

dugo vidla. Si se nekak prisukal.

MARKO: Jesem! Mi je doktor naredil da se čuvam jela. Imam kastrol v krvi.

MARICA: Naj reči! Vidim ja da si ti na slabe košte, čim si tak hud.

MARKO: Šte bi bil debel ob draču koj mi žena spravla.

MARICA: Dejte si sedite, neste došli kvasa prosit. Doktora još ne bu, danes ima nekakof sastanak.

MARKO: Bumo pričekali! Dej ovo spremi, su mi žene doma nekoj spakirale. (*daje Marici torbu*)

IVEK: Ja sem žejen!

MARKO: Im si male prije pil. Kak si stalne žejen? (*obraća se Marici*) Sad smo bili vu američkom dučanu. Sem mu kupil, (*razmišlja*) onaj sendvič s dračom, pak ga sad suši.

IVEK: U Mack Donaldsu, sem jel hamburger.

MARKO: Ja sem sebe kupil čevape na placu. Domače je domače.

MARICA: (*obraća se Iveku*) Bum ja tebi dala soka?

IVEK: More!

MARICA: Buš ti Marko kupicu vina?

MARKO: Dej, če imаш!

MARICA: Kak ne bi imela.

IVICA: Si zabil koj je mama rekla?

MARKO: (*odmahne rukom*) Naj veli koj oče.

- MARICA: (*nosi sok i vino*) Ikek, koj je mama rekla?
- IVEK: Rekla je: "Nemoj biti kak deva i popiti vina za mesec dana."
- MARKO: To si si zapamtel, a tablicu množenja nesi.
- MARICA: Bum si i ja z vami spila kupicu vina. (*toči sebi*) Živeli! (*piju*) Koj je morti šte betežen, kad si sim došel?
- MARKO: Nije! Sem došel pozvati doktora s familiju na prvu pričest.
- MARICA: Ikek, ti ideš na prvu pričest?
- IVICA: Idem! V nedelu!
- MARICA: Baš lepo! To se na veliko slaže?
- MARKO: Koj pitaš! Okoli pedeset ljudi bi trebale biti.
- IVICA: Bude i mužika.
- MARICA: Naj toga reči. Nesem tuliko ludi niti v goste imela. Pak to bu prava veselica.
- MARKO: Tancali bummo do jutra. (*ulazi doktor; Marica se diže*)
- DRAŽEN: Dobar dan!
- MARICA: Kak ste tak rane došli?
- DRAŽEN: Sastanak je odgođen. Pa mi imamo goste! (*pozdravljaju se*)
- MARKO: Dober dan! Kak si koj?
- DRAŽEN: Ne pitaj! Imam posla preko glave. Zar je to Ivica? (*Ivica klima glavom*) Pa ti si već pravi dečko. U koji

razred ideš?

IVICA: Trejti!

DRAŽEN: Bože kako vrijeme leti. (*obraća se Marku*) Otkada se nismo vidjeli.

MARKO: Mi se vidi da ide trejte lete.

DRAŽEN: Reci, kako si ti, kako je familija? (*sjedne za stol*)

MARKO: Tak, po starom. Stari male preveč duda. (*pokazuje rukom*) Mati je slaba na noge. Saki dan opane. Žena je ko zmaj. Celi dan dela, a na večer riga vatru, kad ja z bertije dojdem.

DRAŽEN: I moja nije bolja, stalno nešto prigovara. (*dže se i prilazi baru*) Marice, odvedi Ivicu u Ogijevu sobu. Soba je puna igračaka koje Ogi ljubomorno čuva od djetinjstva. Neka se dijete poigra. Još nešto! Usput nam donesi nešto da prezalogajimo.

MARICA: Dobre!

MARKO: Pazi Ikek, da ne buš kakvoga kvara napravil. (*Marica i Ikek odlaze*)

IVICA: Ne bum!

MARKO: A gde je Mirna?

DRAŽEN: Tko zna? Valjda negdje u gradu. Trenutno je na godišnjem, a znaš kakve su žene. Cijeli dan mogu provesti u šoping-centru.

MARKO: Se znam! Kad ja svoju otpelam na semen v Sesvete, se štante mora obiti. Ja ju čekam pod šatorom. Koj mi drugo preostane. Si pojem kotlovinu i popijem vinčeka, a kad dojde onda na me krići: (*oponaša ženu*) "

Lakomec pijani, navek se moraš nalejati." Pak nemrem pri praznom stolu sedeti.

(*dolazi Marica i pred njih stavlja tanjur s narescima i kruhom i odlazi*)

DRAŽEN: Daj se ponudi. To ti je sve domaće. Dobio sam pršut iz Dalmacije od jednog pacijenta.

MARKO: Lefko tebe, ti sega dobiš.

DRAŽEN: Meni uz pršut bolje paše vino. Ne znam kako tebi. Bi li možda radije pivu?

MARKO: Vrag ti dal pivu! Ja sem navek za vino.

DRAŽEN: (*toči*) Živjeli!

MARKO: Živeli! (*kucaju se*)

DRAŽEN: Nego reci mi, kako to da si svratio do nas?

MARKO: Ivica ide na prvu pričest, pak sem vas došel pozvati koj bi male k nam došli na obed.

DRAŽEN: Kad je to?

MARKO: Vu nedelu! Obed bu oko jedne vure. Znaš dok se z cerkve vrneju.

DRAŽEN: Ne bi bilo loše doći na misu. Ionako nismo bili od Božića.

MARKO: Kak očete! Ali sikak dopelajte i tetu Gretu.

DRAŽEN: Hvala na pozivu! Rado ćemo se odazvati. Nisam već odavna bio kod vas. Sigurno dolazimo. Uvijek se radujem odlasku na selo. Prisjetim se djetinjstva. (*grli Marka*) Sjecaš se naših igara na seoskom gmanju.

- MARKO: Je, kak se ne bi sečal. Kad si opal v kraftski drek, a ja sem dobil fasung, zate koj te nesem pazil.
- DRAŽEN: Ima i ljestvih uspomena.
- MARKO: Znam da ima. Dok si Anicu od vujne Treze na štagel otpelal.
- DRAŽEN: Ah da! Kad je to bilo, ja sam zaboravio.
- MARKO: Ja bormeš nesem. Još me denes rit peče od korbača, s terem me je vujec Miško ščesal.
- DRAŽEN: Da, sjećam se! Ti si bio na straži, dok smo se mi ljubili.
- MARKO: Je, mene si dal knigu z golemi ženskami. Dok sem listal, nesem videl vujca da dohaja. Mene je zgrabil, a ti si uspel pobeći.
- DRAŽEN: *(smije se)* Sad se sjećam! Tri dana nisi mogao sjediti na guzici.
- MARKO: Sem imel prst debele disnice po riti.
- DRAŽEN: Je li još uvijek održavate vatrogasne vježbe u selu. Poslije bi uvijek bila zabava. Plesalo se i pjevalo. Sjećam se kako si ti plesao polku i pao u koprive. Djevojka je imala kratke hlače, sve noge su joj bile crvene.
- MARKO: Ja sem ju male vleknel na stran vu kmiku, a nesem videl grabu. Tak smo završili vu kopriju. Pekle nas je ko vrag, ali smo i dale tancali.
- DRAŽEN: Ljudi su se bolje zabavljali nego danas.
- MARKO: Istina! Denes ti mladi nemaju volu slagati zabave. Oni reši sediju vu kafiću ili loptu teraju.

- DRAŽEN: Šteta! Bila su to lijepa vremena.
- MARKO: Jesu!
- DRAŽEN: (*toči vino*) Popijmo još jednu za dobra stara vremena.
- MARKO: To more! Živeli! (*nazdravlјaju*)
- DRAŽEN: Inače, čime se trenutno baviš?
- MARKO: Koječem! Ščera sem frezal gorice.
- DRAŽEN: Kako ti je vinograd?
- MARKO: Fala Bogu, dobre! Grozdje se lepo kaže. Samo da ne bu tuče.
- DRAŽEN: Nisam godinama bio u berbi.
- MARKO: Lafko za to. Kad bu brajne, ja te pozovem.
- DRAŽEN: Baš bih volio doći.
- MARKO: Bu mi drago da dojdeš. V brajnu treba pune težakov i saka pomoč dobre dojde. Dej još male natoči.
- DRAŽEN: (*toči*) Živjeli! Baš mi je drago da si svratio. Već sam pomislio da je netko bolestan, jer kod mene se dolazi samo zbog zdravstvenih problema.
- MARKO: Imam je i ja, ali ne bumо sad o tom.
- DRAŽEN: Reci slobodno, kad si već tu. Što te muči?
- MARKO: Kičma me boli. Sad me je male popustile, ali kad me zgrabi, ne mrem si cipele zavezati.
- DRAŽEN: Gdje te boli?

- MARKO: Dele pri repniku.
- DRAŽEN: Skini košulju. Sad čemo mi vidjeti što tebe muči.
- MARKO: Pusti sad to za drugi put.
- DRAŽEN: Nije to ništa, minuta posla. Ajde, ajde, skidaj se.

(*Marko skida košulju; obojica su vidno pripita*)

- MARKO: Kad baš inzesteraš.
- DRAŽEN: Inzistiram!
- MARKO: Kam da sedem?
- DRAŽEN: Bolje da legneš tamo na kauč.
- (*dok prilaze kauču, Marko se saplete i padne, Dražen padne na njega; u taj tren ulazi Marica*)
- MARICA: Joj, Bog me oslobodi. Koj je to došle na ti svet! Muž na mužu! (*križa se i ode*)

(*Dražen i Marko se dižu*)

- DRAŽEN: Mislim da smo malo više popili. Bolje da pregled ostavimo za drugi put.
- MARKO: Imaš praf! (*oblači se*) Ja sem male popil. Bi moral krenuti k domu, dok sem još pri kakve-takve pameti.
- DRAŽEN: Bogme i mene je dobro obišlo. Ništa zato, malo smo se opustili.
- MARKO: Im nesmo saki dan skupa. Tak kak sem rekel, se vas lepo pozivam k sebe na obed v nedelu.
- DRAŽEN: Svečano obećavam da dolazimo.

(rukaju se i grle)

MARICA: (ulazi i kad ih vidi zagrljene, zabezekne se) Za pet ran Boži! (bjegi)

MARKO: Zbogom!

DRAŽEN: Doviđenja! Ovo vino je doista jako. Idem malo odmoriti prije ručka.

(Marko odlazi, Dražen legne na kauč i zaspi)

MIRNA: (ulazi s odyjetnikom Robertom) Uđi, nema nikog!

ROBERT: Jesi li sigurna da smo sami?

MIRNA: Naravno! Djeca su u školi, Dražen na poslu, a stara kod ortopeda. Marici sam dala slobodno. Jesi li nešto za popiti?

ROBERT: Ne sada, kasnije. (hvata je oko struka) Gdje ćemo, ovdje na kauču?

MIRNA: Ne, idemo u sobu. (odlaze u sobu i u taj čas ulazi Marica)

MARICA: (križa se) Dragi Bože, koj je došle v ovu hižu. Tu je prava Sodoma i Gomora. Idem odma na Kamenite vrata vužgati sveču, a mogla bi i mešu dati za spas niove duše. Joj mene joj, vrag po svetu hodi. (odlazi)

(svjetlo se pali-gasi)

(zvoni zvono)

MIRNA: (dolazi u kućnom ogrtaču) Tko je sad? (otvara, ulazi Marko)

MARKO: Dober dan, po drugi put.

- MIRNA: (*zbunjeno*) Odakle ti? Dražena nema doma.
- MARKO: Kam je otišel?
- MIRNA: Nije još došao s posla.
- MARKO: Kak nije, sem bil ž njim male prije. Male smo si više spili, pak sem zabil na Ivecu.
- MIRNA: Ja te ništa ne razumijem. O čemu pričaš?
- MARKO: Bil sem tu pred dvadeset minot. Došel sem vas pozvati na prvu pričest. Onda smo si male više spili i ja sem otišel bez Ivecu.
- MIRNA: (*začuđeno*) Zar je Dražen bio doma?
- MARKO: Je! Ja sem ga ostavil i prešel.
- MIRNA: A gdje je sad?
- MARKO: Ti si mu žena! Če ti ne znaš, kak bi ja znal.
- MIRNA: Zaboga, šta će sad?
- MARKO: Naj se sekerati! Bumo ga našli, em nije švetla igla. Dej ti mene Ivecu dopelaj.
- MIRNA: (*sva spetljana*) Kakvog Ivecu?
- MARKO: Mojega dečeca! Se igra vu sobe od twojega dečeca.
- (*Mirna zbunjena ode po Ivecu*)
- MARKO: Kam je mogel nestati! (*Marko vidi Dražena gdje spava*)
- MARKO: (*drma ga*) Dej se zbudi, je cela potera za tobu.
- DRAŽEN: (*sneno*) Što je bilo?

MARKO: Sem Iveka zabil, pak sem se vrnul po njega. Mirna mi je otprla vrata, sa splašena. Nije znala gde si.

DRAŽEN: Moja žena, preplašena? Da me nema pet dana doma, ona ne bi okom trepnula.

MARKO: Kad ti velim, još ju nesem videl v takvom strahu.

(*dolazi Mirna s Ivanom*)

MIRNA: (*zbunjeno*) Dražene, odakle ti?

DRAŽEN: Nisam paš s Marsa. Malo sam popio s Markom, pa sam se ispružio na kauč da se odmorim. Idem se preskinuti.

MIRNA: (*preplašeno*) Kasnije ćeš! Ne dolazi nam Marko svaki dan u goste. Sjedni i ti Marko. Ja se odmah vraćam. Samo da obučem nešto pristojnije.

DRAŽEN: Idem i ja ostaviti bar kravatu.

MIRNA: Nikako! Ne možeš ostaviti gosta samog. Natoči piće, a meni daj kravatu. Ivice, sjedni i uzmi bombona. (*sva trojica sjednu na kauč, Mirna odlazi u sobu*)

DRAŽEN: (*iznenadeno*) Ne mogu vjerovati!

MARKO: Koj ne mreš veruvati?

DRAŽEN: Da mi je žena ovako ljubazna. Uvijek mi prigovara kad malo popijem.

MARKO: Je, nije moći reći. Jako je lubazna.

DRAŽEN: To me i brine! Sigurno nešto treba, čim je tako srdačna.

MARKO: Se su iste. Kak got obrneš, navek na nihovo zide.

DRAŽEN: U pravu si. Budeš još jedan gumiš?

MARKO: More! (*piju*)

(*dok oni nazdravljuju, Mirna želi ispratiti Roberta, prerusenog u ženu. Dražen se okrene i iznenadi*)

ROBERT: Odakle se stvorila gospođa?

MIRNA: (*zbunjeno*) Baš smo u sobi mjerile zavjese.

ROBERT: Kakve zavjese? Pa zar nisi prošli mjesec kupila nove zavjese.

MIRNA: Da, ali malo ih treba skratiti, predugačke su.

ROBERT: (*pokazuje prstom*) Ovoliko!

MARKO: (*gleda Roberta*) Gospica, vi znači šivate fironge?

ROBERT: (*klima glavom*) Da!

MARKO: Joj, baš je ščera moja Draženka kupila matrijal za fironge. Tak i tak kubulera šte je bude zošil. Pak bi onda mogel vas angažerati?

MIRNA: Gospođa je jako zaposlena i teško da će moći.

MARKO: (*udvara se i pipka ju*) Pak dojdem ja po vas, da vam meru zemem... oču reči vi mene zemete meru.

ROBERT: Žao mi je, ali stvarno sam u gužvi.

(*netko zvoni*)

MIRNA: Ja ču! (*otvara*)

(*ulazi Ismet, a Robert izlazi*)

ROBERT: Žurim, čao!

- ISMET: Pomagaj, gospođa!
- MIRNA: Gospodine Ismet, šta se desilo?
- ISMET: Suseda! Moja žena pala i slomila ruka.
- (*Dražen i Marko se dignu i slušaju, Ivec za to vrijeme trpa bombone u džep*)
- DRAŽEN: Gdje je pala?
- ISMET: U moj pekar! Ti si doktora, pomagaj!
- DRAŽEN: Je li vam žena gore u stanu.
- ISMET: Nije! Moja žena u moj pekar, kako ne svataš.
- MIRNA: U kojoj ulici?
- ISMET: Nisi me razumela, nije na ulici nego u moj pekar.
- MIRNA: Što ste je ostavili u pekari? Zašto je niste doveli doma.
- ISMET: Jesi ti ženo glupava. Kako da ju dovedem kad je pala u tijesto u moj pekar.
- DRAŽEN: Što! Pala je u tijesto?
- ISMET: Sva je brašnjava i lepljiva, eno je tamo u moj pekar. Sused doktora, pomagaj! Šta košta, košta. Ja ču ti platim; očeš euri, kune, dolari. Reci koju valutu prifataš.
- DRAŽEN: Moramo nazvati hitnu. Treba obaviti slikanje. Recite u kojoj je ulici vaša pekara?
- ISMET: Moj pekar "Beli lebac", ulica ..., da me jebeš ne znam kako se zove.
- MIRNA: Čovječe, kako da vam pomognemo kad ne znate u kojoj ulici imate pekaru. Da ste ju doveli u stan, pozvali bi

hitnu i stvar bi bila riješena.

ISMET: Kako da je izvadim iz mešala.

MARKO: Kakvoga mešala?

ISMET: Za testo! Moja žena pala u mešalo za testo u moj pekar.

DRAŽEN: Šta hoćete reći, da vam je žena pala u miješalicu za tijesto?

ISMET: Ljubim te doktora, konačno me svataš.

MIRNA: Zašto ju niste izvadili iz tijesta?

ISMET: Ej čoveka, kako da je izvadim? Ima sto pedeset kila.

MARKO: Više nek moja prasica.

DRAŽEN: Ljudi, saberite se! Moramo ženi pomoći.

ISMET: Pomagajte suseda!

DRAŽEN: Marko, ideš sa mnom?

MARKO: To ne bi za niš prepustil.

DRAŽEN: Da nam je još netko. Ne znam da li ćemo moći sami.

MARKO: Kak ne bi mogli. Ti i Izmet, a ja, vredim za dvojicu.

MIRNA: Idem i ja s vama, možda vam i ja mogu kako pomoći.

MARKO: Ivec, odi i ti. Nem se po tebe još jemput vračal.

(*odlaze*)

(*svjetlo se pali-gasi*)

(dolaze Ogi i Lana)

OGI: Zar opet nikog nema kod kuće!

LANA: Kaj se ti nerviraš. Meni je to tak normalno.

GRETA: *(ulazi) Deca, ste stigli?*

LANA: Jesmo, bako! *(Ogi sjedne na kauč, Lana sjedi za stolom)*

GRETA: Djeco, jeste gladni. Imam za ručak fini angemahtec i saft od piceka sa semerknedlima.

OGI: Hvala, pojeo sam u gradu pizzu, pa nisam gladan.

GRETA: A ti Lanica?

LANA: I ja sam ručala. Bila sam poslije škole kod Maje, pa nam je njezina mama donijela još vruće knedle sa šljivama. Pojela sam dvije knedle i stvarno ne mogu više.

OGI: Kako to da se tata još nije vratio?

GRETA: Zaboravila sam vam reći. Baš mi je susjeda Micika rekla da je žena susjeda Ismeta pala u miješalicu s tjestom. Tata i mama otišli su u pekaru da joj pomognu.

OGI: Bože, svašta!

(dolaze Dražen i Mirna)

LANA: Što je bilo?

DRAŽEN: Žena pala u tjesto, srećom nije ništa slomila. Samo se natukla. Jedva smo ju digli iz tjesteta.

MIRNA: Da nije bilo Marka, ne znam da li bi uspjeli.

- DRAŽEN: U pravu si. On je mršav, ali je žilav.
- GRETA: Koji Marko?
- DRAŽEN: Naš Marko.
- GRETA: Gdje ste njega sreli.
- DRAŽEN: Bio je kod nas. Ivica ide na prvu pričest pa nas je došao pozvati.
- GRETA: Baš bi rado vidjela Marka.
- MIRNA: Otišao je kući.
- DRAŽEN: Ovako, dok smo svi na okupu! U nedjelju smo pozvani na ručak k Marku. Ja sam obećao da ćemo doći.
- MIRNA: Kako si mogao obećati?! Dobro znaš da smo pozvani na rođendan odvjetnika Felgera. Ni djeca ne mogu, imaju svoje obaveze.
- DRAŽEN: Ja na nikakav rođendan ne idem, naročito kod onog prepotentnog debila Roberta.
- MIRNA: Kako možeš tako govoriti o našem prijatelju.
- DRAŽEN: Tvojem, a ne mojem.
- MIRNA: On je za tebe gospodin. Pogledaj njegov vozni park. Na moru ima vilu od tristo kvadrata, a ti! Što ti imaš?
- DRAŽEN: Čist obraz! To je valjda svima jasno na koji način je sve to stekao.
- LANA: Nemojte se svadati. Možemo li se nešto u miru dogovoriti? Ako moram birati, radije ću ići na selo, nego k Felgeru.

- OGI: Slažem se s Lanom. Radije ču na selu biti na svježem zraku. Možda s dečkima igrati nogomet, nego sjediti u nekom zagušljivom restoranu.
- MIRNA: To nije zagušljiv restoran. "Zlatna žlica" je najelitniji restoran u našem gradu.
- DRAŽEN: Da ima dvadeset pet zvjezdica ja tamo ne idem. Zaboravio sam reći, mama i ti si pozvana.
- GRETA: Baš bi rado išla. Nisam tamo bila već pet godina.
- MIRNA: Još i to. Šta da ja kažem odvjetniku. Kakvu ispriku da smislim?
- DRAŽEN: Reci mu na primjer, da sam ja pao u tijesto i slomio nogu.
- MIRNA: Kakav glupi izgovor.
- OGI: A da mu kažeš da smo dobili koronu?
- GRETA: Deca, dok se vi prepirete meni se bude ručak ohladil. Sinek, žena ti je sigurno fini ručak napravila, ipak je na godišnjem.
- MIRNA: A kad bi! Taman sam mislila spremati ručak, kad me zadržao Marko pa onda Ismet i nisam stigla ništa napraviti.
- GRETA: Moj ručak je gotov. Ko hoće, može doći. Idem ja!
(odlazi)
- DRAŽEN: Ja dođem, za čas!
- MIRNA: Kako te nije sramota svaki dan ići mami na ručak.
- DRAŽEN: Mene bi trebalo biti sram?! Ako se netko treba sramiti, onda si to ti. Prava žena svaki dan skuha ručak za svoju

obitelj. Ti rijetko kuhaš i to same splaćine.

LANA: Nemojte se svađati! U ovoj kući stvarno nikad nema mira. (*ode*)

OGI: Dajte se malo skulirajte. Šaljete negativnu vibru na nas. Ja sam danas u školi zbog toga dobil keca.

DRAŽEN: Dobio si ti keca zbog toga što ne učiš. Odmah da si se primio knjige.

OGI: Svađa u obitelji djeluje na psihofizičko stanje. Ti si doktor, trebao bi znati. (*ode*)

MIRNA: Pravo ti dijete kaže. Zbog tvoje deračine djeca će nam biti neuravnotežena.

DRAŽEN: Koji je uzrok tome? Ti! (*uzima novine i sjedne za stol*)
(*čuje se zvono*)

(*Mirna otvara, ulazi Maja*)

MAJA: Chao!

MIRNA: Chao, Majo! (*pozdravljaju se poljupcem*)

MAJA: Bok, Dražene!

DRAŽEN: (*ne skidajući pogled s novina*) Bok!

MIRNA: (*veselo*) Kad si stigla iz Milana?

MAJA: Jučer poslije podne.

MIRNA: (*znatiželjno*) Kako je bilo?

MAJA: Ne pitaj! Bilo je nezaboravno.

- MIRNA: (uzbuđeno) Daj, pričaj! Što si kupila?
- MAJA: A, da ne zaboravim! Imam jednu sitnicu za tebe. (*daje joj poklon*)
- MIRNA: Prekrasan je, Versacce! Hvala ti! Daj, sjedni. (*sjednu na kauč*)
- MAJA: Nema na čemu.
- MIRNA: Što si sebi uzela? Kako ti je dobra ova haljina.
- MAJA: Hvala! Uzela sam si još dva kompleta Dolce Gabbanna, kostim i kaput od Max Mara i prekrasnu haljinu od Versaccea. Imamo svadbu u Miškovcu.
- MIRNA: Tko se ženi?
- MAJA: (odmahuje rukom) Pojma nemam. Muževa familija. Za ime me ne pitaj.
Meni su i onako te svadbe glupe. Naročito u nekoj selendri.
- MIRNA: Slažem se. Ti starinski običaji! Kako je to zaostalo. (*Dražen koluta očima*)
- MAJA: Jedino dobro u svemu tome je što moj muž za takve prilike ne žali odriješiti kesu.
- MIRNA: Bome, ovaj put si se dobro istrošila.
- DRAŽEN: Koliko je taj izlet stajao gospodina supruga?
- MAJA: Oko četiri tisuće eura.
- DRAŽEN: Odmah mi se zavrti u glavi.
- MIRNA: Naravno, ti nisi u stanju uštedjeti toliki novac. Tebi se zavrti i od četiristo eura.

DRAŽEN: *(diže se)* Nisi se trebala udati za doktora, mogla si se za bauštelca pa bi se šepurila po špici u svojim dizajnerskim krpicama.

MIRNA: Nije vrijeme ni mjesto za prepirke. Reci Majo, jesи li posjetila koju modnu reviju?
(Dražen ljutito lista novine)

MAJA: *(začuđeno)* Tjedan mode u Milanu i ja da ne idem na modne revije!? U ova tri dana bila sam na pet-šest revija. Cijeli dan provedeš u šopingu, navečer posjećuješ modne revije. Jako iscrpljujuće, draga moja.

MIRNA: Mogu misliti.

MAJA: Ništa zato, ovaj vikend ču se dobro odmoriti. Idem na wellness u resort u Novi Vinodolski.

MIRNA: Ide i Mate sa tobom?

MAJA: Kaj god! Nije ti on za te stvari. Idem s prijateljicom.

(Dražen se diže)

(zvoni zvono)

(Dražen otvara, ulazi Ismet s harmonikašem, Ismet u ruci nosi kutiju pecivom)

ISMET: Dobar dan sused! *(Mirna i Dražen začuđeno gledaju)* Evo doktora, da zafalim. *(stavlja na stol pecivo i vadi kuvertu s novcima)* To je za tebe, što mi spasi moja Safeta.

DRAŽEN: Ne, ne, ja ne želim primati nikakve darove, a naročito novac. To je moja dužnost, pomagati u nesreći.

(Mirna uzima i otvara kuvertu; kad vidi sumu, zabezekne se; Dražen joj uzima kuvertu i vraća Ismetu)

- DRAŽEN: Gospodine Ismet, spremite novac, u protivnom ču se uvrijediti.
- ISMET: Kako ti želiš doktora. Ali ja ču se uvredim, ak ne probaš moja bureka. Ima tu i peciva. (*nudi pecivo iz košarice*)
- DRAŽEN: Hvala, niste trebali!
- ISMET: (*obraća se Draženu*) Ko ti ova gospođa?
- DRAŽEN: Ženina prijateljica.
- ISMET: (*obraća se Maji*) Jesi ti sa selo il' sa grad? Tako lepa i rumena.
- MAJA: (*gleda Mirnu*) Kakav primitivac.
- ISMET: Nemoj da se vređaš. Uzmi gospođa, sve proizvodi iz moj pekar. I ti doktora, navali! (*Dražen uzima*)
- ISMET: (*obraća harmonikašu*) Ajde, leba ti, zasviraj nešto za mog prijatelja doktora.
- SVIRAČ: Teru očete?
- ISMET: Ništa te ne svatam. Kojim jezikom ti pričaš.
- SVIRAČ: Pital sem koju pesmu očete da odsviram?
- ISMET: Onda kaži da te svi svatamo. Ajd zasviraj onu "Sve behara i sve cveta".
- (*svirač svira, Ismet pjeva i stavljaju novac na harmoniku, ostali jedu pecivo*)
- ISMET: Reci suseda, imaš ti kakova želja? Sve će ovaj da odsviri.
- MIRNA: Ja ne slušam takovu muziku.

- ISMET: Kaži suseda, koju želiš, ima ovaj da ti ispuni svaku želju.
- MAJA: Mogu ja naručiti jednu?
- ISMET: Kako ne bi mogla, samo reci koja.
- MAJA: Može ona "Da sam pauk, mali pauk"?
- DRAŽEN: (*šokirano*) Bože sačuvaj! Ja nemam afiniteta za takvu muziku. Molim vas da me poštovate.
- MAJA: Zaboga, pa vi u opće niste u trendu. Pa to je najveći hit u svim našim diskotekama.
- SVIRAČ: Ne znam vam ja to igrati.
- ISMET: Vidi ga, opet ovaj priča da ga niko ne razume. Majke ti, gde ga nađe. Očeš ti još nešto odsvirati ili će ti smanjim platu.
- SVIRAČ: Ne znam koju?
- DRAŽEN: Hvala, zaista nije potrebno. Zbog mene ne morate više svirati.
- ISMET: Gos'n doktor, ja insistiram. Vi ste meni učinili velika stvar.
- DRAŽEN: Ako baš moram slušati, molim vas da bude nešto domaće.
- MAJA: Ajd odsviraj onu "Mene majka za zidara daje".
- ISMET: Je l' doktora, može ta?
- DRAŽEN: Može, ali za gospodu Maju. (*svirač svira, Ismet i Maja pjevaju*)
- DRAŽEN: Najljepša hvala! Ali stvarno se niste trebali toliko

truditi.

ISMET: Imaš ti još kakva želja?

DRAŽEN: (*zabezeknuto*) Ne, zaboga! I ovo je previše!

ISMET: Ondak idem ja. Moram da vidim što radi moja Safeta.

MIRNA: Gdje je gospođa?

ISMET: Eno je u moj pekar, razvlači tjesto.

DRAŽEN: Zaboga, zašto ne odmara! Pa žena je pretrpjela šok.

ISMET: Ej doktora, nema ko da radi. Ajd svirac, idemo. Doviđenja!

SVIRAČ: Doviđenja!

MAJA: (*gleda na sat*) Idem i ja! Nisam ništa skuhala. Moram kupiti nešto za večeru. (*okrene se*) Moj Mate voli burek. Da mi daš jedan burek?

MIRNA: Može!
(*Mirna daje burek, pozdravljuju se*)

MAJA: Doviđenja!

DRAŽEN: Doviđenja!

MIRNA: Ti stvarno nisi pri pravoj pameti.

DRAŽEN: Šta je sad opet?

MIRNA: Zašto nisi uzeo novac?

DRAŽEN: Zato jer ga nisam zaslužio.

MIRNA: Ako Ismet smatra da si zavrijedio naknadu, mogao si ju uzeti. Pa nisi ga tražio. Sam ti je ponudio.

- DRAŽEN: Ne želim više slušati o tome. Mene se ne može korumpirati s nekoliko stotina eura.
- MIRNA: Ti si najveća budala koju poznajem.
- DRAŽEN: Hvala na komplimentu.
- GRETA: (*izvan scene*) Sinek, buš došel na ručak?
- DRAŽEN: Stižem, mama! (*odlazi*)
- MIRNA: Za koga sam se ja udala. Za maminog sineka. (*sjedne za stol i jede*)
- LANA: (*viče iz sobe*) Mama!
- MIRNA: Evo me! (*baci pecivo, diže se i odlazi*)
I to ti je život!

KRAJ

Pučko otvoreno učilište
Sv. Ivan Zelina

Zelinsko amatersko kazalište
»ZAmKa«

komedija

**Štefek
soldat**

ŠTEFEK SOLDAT

Likovi

Štef Šušlek

Joža Šušlek

Ruža Šušlek

Ivek Šušlek

vojni doktor

Marko

Ruda

kuma Bara

Milica Karanović

Goga Karanović

lekar Nenad Stanković

O predstavi

Tridesete su godine 20. stoljeća i uzrečica "Tko nije za cara, nije ni za curu", vrlo je aktualna. Velika je sramota ne biti primljen u vojsku pa Štefek, prezimenom i pameću Šušlek, žarko želi obaviti svoju dužnost. Roditelji, svjesni sinova hendikepa, potruđe se ispuniti mladićevu želju pa Štefek odlazi na služenje u Zemun. Tamo ga dočeka pukovnik Milojko Karanović koji u njemu prepoznaje pokornog i poslušnog vojnika te ga šalje na službu u svoju kuću da čuva čast njegove mlađe žene. Štefek požrtvovno radi i pada u niz nepredvidljivih, šaljivih zapleta, no na kraju se ipak sretno vratí kući.

Prva scena

(seoska kuhinja; Joža sjedi za stolom i čita, Ruža dolazi izvana, u ruci nosi cekir)

RUŽA: Koj još niste otišli?

JOŽA: Kak bi otišli kad ovoga klipana nije.

RUŽA: Kam je pak otišel? Joj mene joj, če zakesnite na vizitu nedu ga u vojsku zeli. Tera ga bu dekla štela?

JOŽA: Dej čkomi Ruža, naj još ti stvarati nervozu. Bude došel! Im nije po svetu prešel. Dej mi reši nekoj za jesti. Sem još na tešcu dušu.

RUŽA: (stavlja na stol kruh i sir) Na, vraga pojel! Samo na svoju rit misliš.

JOŽA: Pak nem na tvoju. Nesi ni ti svoje riti mačaha.

ŠTEF: (ulazi) Dobre jutre! Ima koj za jesti? Tak mi se vu črevu pretače od glada. (sjedne i jede)

RUŽA: Kud hodiš? Več ste trebali otiti, a tebe nije od nikud.

ŠTEF: Sem se tuckal z Jankičom.

RUŽA: (čudi se) Ti si se tuckal? Je li si ti pri zdrave pameti? Pak nije to za stare klipane kak si ti.

ŠTEF: Ivec je oteral guske na gmajne, pak sem se ja mester nega igral.

RUŽA: Si ti mogel guske oterati.

ŠTEF: Nesem se zmislijl.

RUŽA: (digne glavu u zrak) Bože, Bože! Koj sem ja tebe

skrivila koj si me natepel z ovim neotesancom! (*okrene*)
No, koj bute sad tri dane najedali?

JOŽA: (*Joža i Štef brzo se dižu*) Koj se dereš! Sad mi je sir prešel v požirake. Tak me draple kak da bi me nešte z čavlom harbal. Dej mi piti!

RUŽA: (*stavlja vino*) Na, vraga popil! Ote več jemput. (*obraća se Štefu, vuče ga za rukav i diže sa stolca*) Da se ne buš držal kak da si se smrzel. Moraš spometne govoriti. Inače te ne bu doktor zel vu vojsku.

ŠTEF: Kak to misliš?

JOŽA: Kad te doktor pita, moraš mu se lepo odgovoriti.

ŠTEF: Je, kad ne znam koj me bu pital.

RUŽA: Pital te bu kak se zoveš?

ŠTEF: To je lafko povedati. Ja bum rekel: „Štef Šušlek.“

JOŽA: Ali doktor bi te znal i kakvo drugo pitanje zapitati.

ŠTEF: A koj takvoga?

JOŽA: Viš, rekel mi je Matek Špičkov da ga je pital gda je bila Seljačka buna. Mogel bi i tebe.

ŠTEF: Je, to je teško pitanje. Bum pital Ivecu, bu mi on povedal.

JOŽA: Je li znaš gdo je zdigel bunu?

ŠTEF: Ne sečam se.

RUŽA: Si se to vu škole vučil. Koj ti nije niš vu glave ostale.

ŠTEF: Morti baš taj dan nesem vu škole bil. Bum i to pital

Iveka.

BARA: (*dolazi trčeći*) Joj ljudi, dejte pomorite. Krava mi se teli, a sama sem doma.

JOŽA: Kuma, gde je kum Miško?

BARA: Otišel je na semen.

RUŽA: Kak baš sad, a Joža i Štefek se spremaju na vizitu.

BARA: Pak nek Štefek sam ide. Im mu nije tutora treba.

RUŽA: Naj bedastoče pripovedati. Nejde Joža ž njim. On ide za svojem poslom.

BARA: No, pak ne bu tuliko zamudil.

JOŽA: Bute začkomele! Idemo to obaviti i gotovo. Ruža, ti odi z menu, a ti Štefek pričekaj da Ivec dojde pak te nek poputi vu one koj smo se spominjali.

(*odlaze*)

ŠTEF: Koj se ja sad moram vučiti gda je bila Seljačka buna. Koj je bile, to je prešle. Ja bum rekel doktoru: "Ja bi s topa pucal! Pošlite me vu vojsku!"

IVEK: (*dotrči*) Rekel je japa da me nekoj trebaš.

ŠTEF: Ivec, bi ti mene nekoj nafčil. Če me pitaju na vizite, tak da znam. Je li ti znaš gda je bila Seljačka buna?

IVEK: Znam. 1573. godine!

ŠTEF: U, gda je to bile! To si moram dobre zapamteti. (*ponavlja 1573., 1573...*) A gdo se je bunil?

IVEK: Seljaci!

- ŠTEF: Štel sem reči, šte se med nimi najviše bunil?
- IVEK: Koj te zanima gdo je zdigel bunu?
- ŠTEF: To, to! To me zanima.
- IVEK: Matija Gubec!
- ŠTEF: *(ponavlja)* Matija Gubec, Matija Gubec! Zakoj se je bunil taj, kak si rekel, Bogec?
- IVEK: Gubec!
- ŠTEF: Baš taj! A zakoj se je bunil?
- IVEK: Zate koj je narodu bile teško živeti.
- ŠTEF: I koj je dale bile?
- IVEK: Onda je narod z Gupcom krenul u napad na vlasteline, tere je vodil Franjo Tahi.
- ŠTEF: Franjo Tahi, Franjo Tahi! Moram si i nega zapamteti.
- IVEK: To saki bedak zna.
- ŠTEF: Viš ja nesem znal dok me nisi ti navčil. Dej me pitaj. Da vidiš koj sem zapamtel.
- IVEK: Prvo pitanje! Gda je bila Seljačka buna?
- ŠTEF: Prvo pitanje. 1573.!
- IVEK: Točne! Drugo pitanje. Šte je zdigel bunu?
- ŠTEF: Drugo. M...M...Matija Gubec!
- IVEK: Trejte. Protif koga?

- ŠTEF: Trejte. Vlastelinof!
- IVEK: Četrte. Šte im je bil na čelu?
- ŠTEF: Četrte. Franjo Tahi! (*ponosno*) Si videl kak sem pamtlif.
- IVEK: Dobre si si zapamtel. Samo naj do tam zabiti.
- ŠTEF: Bum si ja putom ponavlal. Da sem bar ja tam bil.
- IVEK: Gde?
- ŠTEF: Na bune! Ja bi s topa pucal.
- IVEK: Nesu oni tope imeli. Samo vile, kose, motike i bote.
- ŠTEF: I šte je pobedil?
- IVEK: Tahi! Negovi su bili bole naoružani.
- ŠTEF: Da sem ja bil s topom, ne bi seljaki zgubili.
- JOŽA: (*ulazi*) Idemo, Štefek! Bumo zakesnili!
- ŠTEFEK: Idemo!
- IVEK: Je li si se zapamtel?
- ŠTEF: Jesem!
- (*odlaze*)
- (*svjetlo se gasi*)

Druga scena

(doktorska ordinacija, doktor sjedi za stolom, ulaze Štef i Joža)

JOŽA: Dober dan!

DOKTOR: Dobar dan! Izvolite!

JOŽA: Mi smo došli na vizitu.

DOKTOR: Kako, vi ste došli? Pa zar nije ovaj mladić za vizitu?

JOŽA: Praf velite, gospodin doktor, ovaj mladić je moj sin Štef.

ŠTEF: Ja oču vu vojsku iti.

DOKTOR: Tko nije za vizitu, neka se udalji iz ordinacije.

JOŽA: Zakoj me terate? Ja si bum tu sel i čkomel.

DOKTOR: (oštrosno) Gospodine, molim vas da nas ostavite same.

JOŽA: Morem ja i žmereti će treba.

DOKTOR: (hvata se za glavu) Alzo dakle, takvih budala još nisam vidoio. Zašto nas ometate u radu?

JOŽA: Oslobodi bože, ja nesem nigdar nikoga ometal.

DOKTOR: Pa zašto se onda ne maknete?

JOŽA: Vište da je vane gužva. Pun ganjk je soldatof.

DOKTOR: Pa neću se s vama raspravljati do imendana.

JOŽA: Kak ste mislili? Im je Jožefovo stopre prešle.

DOKTOR: Bože mi se smiluj! Odakle su ovi došli?

- JOŽA: *(rukom podbode Štefa i šapće)* Dej ti poveč! Koj samo čkomiš.
- ŠTEF: Ja bum povedal! Mi smo z svetoivanjskoga kotara.
- DOKTOR: Molim vas da nas ostavite same.
- JOŽA: Dobre. Štefek, ja te vane čekam. *(ode)*
- DOKTOR: Sjedni! Reci mi svoje podatke. Koje si godine rođen?
- ŠTEF: 1573!
- DOKTOR: *(pogleda ga ispod naočala)* Kako se zoveš?
- ŠTEF: Matija Gubec!
- DOKTOR: A, da! Što si po zanimanju?
- ŠTEF: Vlastelin!
- DOKTOR: Vidiš, vidiš! Ime oca?
- ŠTEF: Franjo Tahi!
- DOKTOR: Je l' ti to mene zajebavaš?
- ŠTEF: Zakoj, prosim lepo?
- DOKTOR: Kakve su to priče o Matiji Gupcu i Franji Tahiju?
- ŠTEF: Ja sem se cele jutre vučil da bi vam znal povedati.
- DOKTOR: *(viče)* Što? Kad je bila Seljačka buna!
- ŠTEF: Točne tak! To me je moj Ivec nafčil.
- DOKTOR: Je l' ti mene slušaš, mamlaz jedan?

- ŠTEF: Kak vas ne bi poslušal.
- DOKTOR: I dakle, zoveš se Matija Gubec?
- ŠTEF: Šte je rekel?
- DOKTOR: Ti, budalo! Jesam li te lijepo pitao kako se zoveš?
- ŠTEF: Prosim lepo, Štef Šušlek se zovem. Selo Blesavec, numera 8.
- DOKTOR: Šušlek, kažeš.
- ŠTEF: Je vu Blesavcu su si Šušleki.
- DOKTOR: To vidim! I ti bi išao u vojsku?
- ŠTEF: Je, štel bi iti. Bi z topa pucal.
- JOŽA: (*ulazi*) Kakva je tu hajka?
- DOKTOR: Vaš sin od mene pravi budalu!
- JOŽA: Koj je napravil?
- DOKTOR: Lažno se predstavlja!
- ŠTEF: Ja sem lepo se povedal koj me je Ivec nafčil.
- JOŽA: Prosim vas, gospod doktor, dejte ga do kraj zvižiterajte. Bute vidli da je moj Štefek dober dečko.
- DOKTOR: (*sjedne za stol, piše*) Psihički neuravnotežen. (*diže se*) Skini košulju, da vidimo tvoje fizičko stanje.
- ŠTEF: Je l' me ne bu bolele?
- DOKTOR: Vidi ti njega! Kakav ćeš ti vojnik biti ako se bojiš pregleda?

- ŠTEF: Ne bojim se! Samo mi slablina dojde če krf vidim.
- DOKTOR: No, no! Pa mi ovdje ne vadimo krv. Vojska je ozbiljna stvar, ona u svoje redove ne prima kukavice.
- JOŽA: (*udari Štefa u rebra*) Gospon doktor, to vam se on samo šali. Moj Štefek se ničega ne boji. Im je on lične naše pikače krf pustil, dok smo klali. On je, kak bi se rekle, neustrašif.
- DOKTOR: Baš mi tako ne djeluje. (*sluša Štefa slušalicom*)
- JOŽA: Vidite samo kak je jak. On vam je, znate, došel po mojem dedu, a negvomu pradedu Mišku. On je bil mali muž, ali žilavi. Jemput je za okladu vojz gnoja zdigel v zrak.
- DOKTOR: Nije sve u snazi, treba nešto i ovdje imati (*upire prstom u glavu*) Vojnik prije svega mora biti snalažljiv i mudar.
- JOŽA: Baš tak kak moj Štefek. Jako je snalažljiv! Jemput smo z pola krmu vozili. On je videl da se bu vojz prevrnul i skočil je z vojza nakel.
- DOKTOR: I šta je tu snalažljivo?
- JOŽA: Da nije skočil, bi se skup s koli v grabu prevrnul. A koj bi onda bile? Sigurno bi si ruku ili nogu frtgel.
- DOKTOR: Dobro, nećemo sad o tome. Da vidimo kakvi su ti zubi. Otvori usta! (*gleda*) A, joj! Kad si zadnji put oprao zube?
- ŠTEF: Denes jutre! Samo ne s kefu. Ja pustim male rakije vu zube, zbrbučkam i plunem.
- DOKTOR: Za boga miloga! Zubi se ne peru rakijom.
- ŠTEF: Tak moj japa dela.

DOKTOR: Morate zube prati četkicom i kaladontom. Zar ne vidiš kako su žuti? Imaš naslage hrane na njima.

JOŽA: Gospon doktor, če smem bi ja nekoj rekel.

DOKTOR: Recite nešto suvislo. Ne mogu slušati te vaše gluposti.

JOŽA: Kak ste rekli su vislo! Je visli su oreji tere je Štefek drobil zubmi. Zate su mu žuti.

DOKTOR: (*hvata se za glavu*) Što sam ja Bogu skrivio! Ja vas molim da iz ovih stopa izadete van iz ordinacije. Stalno me ometate i prekidate.

JOŽA: (*brzo sjedne*) Ja nem više reči rekel.

DOKTOR: Izustite li još jednu riječ, letjet cete van kroz prozor.

(*Joža potvrđno klima glavom, doktor sjeda za stol*)

DOKTOR: (*obraća se Štefu*) Mladiću! Kaži ti meni koliko razreda škole imaš?

ŠTEF: Šest!

DOKTOR: Kako šest, kad pučka škola traje četiri godine. Koliko si razreda završio?

ŠTEF: Jeden!

DOKTOR: Ne razumijem!

ŠTEF: Kak ne razmete. Tri sem leta išel v prvi razred i tri vu drugi.

DOKTOR: Pa onda si završio dva razreda pučke škole.

ŠTEF: Išel sem tri put v prvi i tri put v drugi. Prvi sem zbavil, a vu drugom sem zglajzal.

- DOKTOR: Znači, želiš u vojsku?
- ŠTEF: Je! Ja bi z topa pucal!
- DOKTOR: (*obraća se Joži*) Dođite bliže! Ne znam što mi je činiti. Vojska je ozbiljna stvar. Pa znate i sami da vojnik mora biti bistar, mudar i snalažljiv.
- JOŽA: Gospon doktor, imate praf! Ali ja vas lepo prosim dejte ga zemite če bu baš listje zublal. On je jako vreden, samo ga treba male poterati.
- DOKTOR: Ja vas ne razumijem? Mnogi dolaze k meni, simuliraju razne bolesti da ne bi išli u vojsku. Vašeg sina možemo oslobođiti, a vi inzistirate da ga uzmemo.
- JOŽA: Gospon doktor! Im ga ne bu ni jena dekla štela ako ne bu vojsku zbavil. Dimo se ne smemo vrnuti. Moja Ruža je huda ko sam vrag. Če ne bumo niš zbavili, nastrandal bum ja, a mogli bi i vi.
- DOKTOR: (*smije se*) Zaboga, zar se bojite žene?
- JOŽA: Bi se i vi bojali, da vidite kulika je.
- DOKTOR: Ako je tako, onda ćemo ovako. Uzeti ćemo ga u pješadiju. Oni će već naći neko rješenje za njega.
- JOŽA: More biti posilni pri teromu oficiru. Naj drva kala ili cucka špancera.
- DOKTOR: Vidjet ćemo! O tome nećemo odlučivati niti vi, niti ja.
- ŠTEF: Je li smo mi gotovi?
- DOKTOR: Jeste!
- JOŽA: Onda fala gospon doktor.

DOKTOR: Dobro, dobro! Idite već jednom. Zar ne vidite kolika je
gužva u hodniku.

JOŽA: Idemo odma! Pune fala! (*odlaze*)

ŠTEF: Japa, bum ja pucal z topa!

JOŽA: Buš, kak ne! Če ne prije, sigurne taj dan gda bu pasulj
čorba za jesti.

(svjetlo se gasi)

Treća scena

(seljačka kuhinja, Štef i Joža sjede za stolom; dolazi Ruža)

RUŽA: Lepi moj! Na tu ti je rupček. Deni si v žep da neš šmrkle vu rukav brisal.

ŠTEF: (sprema maramicu u džep) Japa, je doba za iti?

JOŽA: Nije još!

RUŽA: Sem mislila da bu kum Miško došel. Mu je zetec, pak bi ga moral dojti spratiti.

JOŽA: Kak mu vola. Il' bu došel ili ne, Štefek sikak ide vu vojsku.

RUŽA: On se bu po glave pokril, a ti si negvomu Mateku dal deset jezereč dok je vu vojsku išel.

JOŽA: Ja sem za te zabil.

RUŽA: Al' ja nesem!

(dolaze Marko i Ruda)

MARKO: Falen Isus!

RUŽA: Navek falen! Dečki, dejte si sedite. Lepo od vas koj ste došli našega Štefeka spratiti.

JOŽA: Dej dečkom piti!

(Ruža nosi piće)

MARKO: I tak Štefek, koj si rekel kam ideš?

ŠTEF: Japa, kam one?

- JOŽA: Vu Zemun!
- ŠTEF: Je, vu Zemun, sem se skore pozabil.
- MARKO: Je li ti žal z doma iti?
- ŠTEF: Nije, budem s topa pucal.
- RUŽA: (*plače*) Štefek se veseli koj ide vu vojsku. Samo ja se žalostim.
- RUDA: Najte se žalostiti. Im se on taki vrne.
- MARKO: Ti bar ideš vu Zemun. Ja sem ti bil na granice. Tu moraš biti buden dan i noć.
- ŠTEF: Je li si i ti s topa pucal?
- MARKO: Nesem, samo smo puške imeli.
- ŠTEF: A ja bum!
- RUŽA: (*nosi šunku*) Dečki, dejte! Male si založite. Bute reši pili.
- MARKO: Fala, kuma Ruža! Koj vi još šunke imate? Mi smo svoju zdavna pojeli.
- RUŽA: Sem spravila komad, za mega Štefeka, za vojsku.
- MARKO: Je l' bu dosta Štefeku ostale?
- ŠTEF: Bude! Mene ti je glavne da si ja zemem teru litru vina. Ja sem bole žejen nek gladen.
- MARKO: To je prava reč. Dečki živeli!
- ŠTEF: Ruda, si mogel dojti z ramuniku, pak me ispratiti kak pravoga soldata.

- RUDA: Šte je rekel da ju nesem zel.
- JOŽA: Gde ti je?
- RUDA: V ganjku! (*odlazi i vraća se noseći harmoniku*)
- MARKO: Dej nam onda jednu odigraj. (*Ruda svira "Gledam bajnu zoru."*)
- BARA: (*ulazi*) Kak vas je lepo čujti prek van.
- JOŽA: Odi kuma Bara i ti k nam! Buš si popila kupicu vina?
- BARA: Kad je za Štefeka, onda budem.
- RUŽA: Lepo od tebe koj si došla.
- BARA: Kak ne bi došla. Znaš da ja imam tvega Štefeka, a svega zeca rada.
- ŠTEF: Dečki, bute išli z menu prek na cug?
- MARKO: Se razme! Rekel je i Luka da pe z nami. Ne znam kak ga nije?
- IVEK: (*dotrči*) Štefek, odi, dečki te čekaju na lese! Morate iti.
- ŠTEFEK: De mi je kufer?
- RUŽA: Tu je, sinek! (*svi se pozdravljaju*)
- BARA: (*daje novac*) Na, Štefek, to si spravi. Bu ti dobre došle.
- ŠTEFEK: Fala kuma! Bum ja vam lista poslal.
- JOŽA: Dej sprati Štefeka z još jednu pesmu.

(*Ruda svira „Jedno jutro prije sedam sati“, Ruža i Bara plaču - svi odlaze.*)

(gasi se svjetlo, mijenja se scena, pušta se muzika „Svilen konac“, u pozadini se čuje vlak)

Četvrta scena

(gradska soba; za stolom sjedi Milica i čita novine; dolazi Štef)

ŠTEF: Dober dan!

MILICA: Dobar dan! Odakle ti, vojniče? Tko te šalje?

ŠTEF: (salutira) Na zapoved! Mene su poslali pukovnik Milojko Karanović, da bi pri vam bil posilni.

MILICA: Ko te amo poslao? Pa ti si Prečanin.

ŠTEF: Nesem išel po prečki, ravne sem sim došel.

MILICA: Pričaj srpski, bre! Ništa te ne razumem. Kako se zoveš?

ŠTEF: Štef Šušlek!

MILICA: Dobro, ja ћu te zvati Stevo!

ŠTEF: Kak očete!

MILICA: Odakle si, matere ti?

ŠTEF: Z Blesavca!

MILICA: O, sine Milojko, gde ga nađe? Ajde, idi se raspremi u sobu.

ŠTEF: Ne znam kam?

MILICA: Prva vrata levo. Kad se raspremiš, vrati se amo.

ŠTEF: Mam dojdem! (odlazi)

GOGA: (ulazi) S kime pričate?

MILICA: Pomisli Goco, naš Milojko načisto poludeo. Doveo

nam nekog Prečanina da nas služi.

GOGA: Nemojte kas'ti? Odakle?

MILICA: Pojma nemam. Ja ga ništa ne razumem. Izgleda neki Zagorac.

GOGA: Kako izgleda?

MILICA: Ko čorava kokoška.

GOGA: Što!

MILICA: Muva se ko brez glave!

GOGA: Ta nov je! Snaći će se!

MILICA: Nadam se da oće. Goco, što je s našim ručkom?

GOGA: Šta bi bilo? Krčka se!

MILICA: Idem da pogledam, onoj našoj Ceci vazda nešto zagore.
(ode)

(Goga se gleda u ogledalo; dolazi Štef)

ŠTEF: Evo mene, ja sem se raspakeral. *(zbuni se ugledavši Gogu)* Dober dan, milostiva!

GOGA: Dobar dan! *(gleda Štefa)* Ti si novak?

ŠTEF: Na zapoved! Ja sem Štef Šušlek, selo Blesavec, numera 8.

GOGA: Ja sam Goga, za prijatelje Goca, supruga vašeg pukovnika Milojka Karanovića.

ŠTEF: *(čudi se)* Vi! Ja sem misli da ste mu vi čer. A gdo mu je ona gospa?

- GOGA: Ono ti je njegova majka Milica.
- ŠTEF: Najte reči!
- GOGA: Jeste! Matora je stroga. Moraš da je se čuvaš. Ali nas dvoje ćemo se lepo slagati. (*Goca prilazi Štefu i udara ga bokom, Štef se prepadne*)
- ŠTEF: Ja bi štel znati koj mi je za delati.
- GOGA: Evo, kao prvo, da odeš do bioskopa i kupiš nam dve karte.
- ŠTEF: (*zbunjeno*) Koj idete na put?
- GOGA: Kakav put?
- ŠTEF: Vu taj biskop!
- GOGA: Da li si ti mene razumeo?
- ŠTEF: (*maše glavom*) Nesem!
- GOGA: Bioskop se u vas kaže kino. Tamo gde gledaš filmove.
- ŠTEF: A, kine! Sad znam.
- GOGA: Odeš tamo, kupiš dve karte - za mene i drugaricu i vratiš se nazad.
- ŠTEF: Gde bi ja to našel?
- GOGA: Pravo niz ulicu, prva ulica desno iza crkve.
- ŠTEF: Š čem bum platil? Nemam penez!
- GOGA: Jesi li ti kad bio u bioskopu?
- ŠTEF: Ja lične nesem, ali znam jednoga z mega sela teri je bil.

- GOGA: Evo ti pare! Znaš šta, kупи tri karte. Povest čemo i tebe, da se same ne vraćamo kasno noću.
- ŠTEF: Idem odma! (*odlazi*)
- MILICA: (*ulazi noseći tanjur s narescima i kruh*) Gde je Stevo?
- GOGA: Otiš'o u bioskop kupit karte.
- MILICA: Ko će u bioskop?
- GOGA: Idem ja s Radom.
- MILICE: Ne pristoji udanoj ženi da se smuca uveče ulicom i bioskopom. Može vas napast kakav siledžija.
- GOGA: Povest čemo i Stevicu, da nas pazi.
- MILICA: Jes vala, velike vajde od njega!
- GOGA: Nemojte tako. Jeste smotan, ali čini se mnogo dobar. Idem ja da se uredim. Srela sam jutros lekara Stankovića. Kazao mi da će danas posle ručka da vas obide.
- MILICA: Što da me obilazi. Onomad kad sam bila bolesna, nije hteo odmah doći. Došo drugi dan da me obide. Mogla sam i umreti.
- GOGA: Što pričate! Čovek se jako zabrinuo za vas.
- MILICA: Jao, sad sam se setila! Mene nema kući. Idem kod krojačice na probu. Posle éu da svratim do prodavnice. Moram kupit makaze. Juče sam sve pretražila. Nema ih nigde.
- GOGA: Kako nema? Valjda će negde da se nađu.
- MILICA: Ja to ne mogu da čekam. Kupit éu još jedne pa neka se

nađe. U ovoj kući stalno nešto nestaje.

GOGA: Šta očete kazati, da sam ih ja negde zametnula.

MILICA: Ko ti šta kaže. Nemoj odma da se duvaš.

GOGA: Kad sam uvek ja za sve kriva.

MILICA: Šta ono beše s lekarom Stankovićem?

GOGA: Ništa! Reko da će da navrati.

MILICA: Mene nema! Što ćemo sad?

GOGA: Ja ču ga primiti, ponuditi mu kafu i nek ide kući.

MILICA: E, Goco, ne može to tako! Ti si udata žena. Kako ćes sama s tuđim muškarcem?

GOGA: Pa on je naš porodični lekar. Ko tu može šta da kaže.

MILICA: Komšinica Leposava, na primer.

GOGA: Šta ona ima da kaže. Neka gleda svoja posla.

MILICA: Jeste, dabome! Al' opet, treba malo da pripaziš. Znaš kakova je.

GOGA: Dobro, ja neću otvarati vrata.

MILICA: Ne mo'š tako. Pomislit će čovek da smo nevaspitani. Pusti ga u kuću, a ja ču narediti Stevi da te pazi. Kazala mi komšinka Jela kako se priča da Stanković voli da nasrće na žene.

GOGA: Puste priče! On je uglađen i fin gospodin. (*dize se*) Idem ja pogledati meso u rernu. (*ode*)

ŠTEF: (*ulazi*) Pokorno javlam! Karte su v žepu.

- MILICA: Slušaj me dobro! Ja moram do krojačice. Dolazi nam u goste jedan mladi lekar. Meni se čini da se nešto muva oko Goce. Ta ona je udana žena i ne bi bilo lepo da bude sama s tuđim muškarcem u kući. Ti moraš da je paziš. Jesi me razumeo?
- ŠTEF: Se do kraja!
- MILICA: Dobro! Jesi l' gladan?
- ŠTEF: Jesem, celi dan mi vu črevu kruli.
- MILICA: Evo, zamezi malo kobasice i leba. Kasnije će biti ručak.
- ŠTEF: Fala! (*jede*)
- MILICA: Slušaj me dobro! Kad se najedeš, donet ćeš drva u kuhinju. Zatim odeš do prodavnice da kupiš namirnice. Evo ti spisak. Kad se vratiš, muvaj se po kući. Kao što rekoh, dolazi lekar Stanković. Na glasu je ko veliki ljubitelj žena. Imaš bre da mi čuvaš snaju od tog švalera. Je l' ti jasno?
- ŠTEF: (*kima potvrđno*) Na zapoved! Vaša reč je moja zapoved.
- MILICA: I bolje ti je! Još nešto! Svaku večer pre spavanja da staviš na terasu kučetu čebe. Naučilo kuče da spava na čebetu. Ajd, pojedi i da si sve zadatke izvršio, inače će se žalim Milojku pa nek te šalje u prekomandu. (*ode*)
- ŠTEF: Na zapoved! (*gleda spisak*) Da vidim koj tu piše? Pirinač, kajmak, sirće. Ki je to vrag? Ja to niš ne razmem. Krompir, to je valda kramper. Šargarepa, to valda je šara repa. Šećer i kafa. Idem vu dučan, dok nije došel onaj doktor, da ne bu gazdaricu napadal. Koj mi je još rekla? A, moram na večer deti kurčetu čebe. To nesem niš razmel. Bum pital mladu gazdaricu. Ž nu se nekak morem bole dospomenuti. (*ode*)

(dolazi Goga, gleda se u ogledalo i uređuje; čuje se zvono, Goga izlazi otvoriti)

GOGA: Izvolite gospodine Stankoviću, sedite. Jeste za kafu?

NENAD: Molim vas, nemojte biti tako službeni. Zovite me Nenad. Može kafa.

GOGA: *(donosi kavu)* Skoro zaboravih! Pravila sam slatko, želite probati?

NENAD: Ako ste ga vi pravili, mora da je izuzetno. Ne bi hvala! Onomad sam uzeo slatko kod gospode Anđelke i ceo dan me boleo zub.

GOGA: Kod gospode Anđelke? Žena vazdušnog avijacičara Ratka Ostojića. Vi ste i njezin lekar?

NENAD: Jesam! Ja sam prijatelj s Ratkom. Mnogo prijatan čovek.

GOGA: Jeste! Često odsutan k'o i moj Milojko.

NENAD: Znam da vam nije lako. Ali ja sam tu u svojstvu vašeg lekara. Uvek sam na raspolaganju tako lepoj ženi.

GOGA: Laskavče!

(doktor se približava Gogi)

ŠTEF: *(naglo ulazi)* Na zapoved! Ja sem došel! Se sem kupil i del vu gredenc.

GOGA: Dobro, dobro, slobodan si. Možeš ići!

ŠTEF: A kam!

GOGA: Idi u kuhinju i spremi stvari.

- ŠTEF: Na zapoved! To sem več napravil.
- GOGA: Onda operi kuhinju. Idi već jednom!
- ŠTEF: Ja sem tu če me trebate.
- GOGA: Dobro! Slobodan si!
- ŠTEF: Na zapoved! (*ode*)
- NENAD: Takvi bre vojnici, da nam brane otadžbinu.
- GOGA: Moj Milojko baš ume da odabere uvek nekog smotanog.
- NENAD: Draga moja, vaš suprug je mudar čovek. Boji se on za vas. Kad bi uzeo kakvog naočitog momka, sa finim manirima, moglo bi tu svašta da se desi.
- GOGA: Ih, ta šta pričate. Ja sam poštena žena.
- NENAD: U to ne sumnjam. Nije lako ženi poput vas.
- GOGA: Nije! Evo, mog Milojka već nema tri meseca.
- NENAD: Tri meseca? Ja sam vam na raspolaganju u svakom pogledu. Grehota je da tako lepa žena vene k'o uvela ruža.

(Nenad stavlja svoju ruku na Gocinu)

- ŠTEF: (*ulazi naglo*) Ja sem opral kuhinu.
- GOGA: (*zbunjeno*) Idi bre, peri stepenice!
- ŠTEF: I nje sem opral.
- GOGA: Jesi li doneo drva?
- ŠTEF: Nesem!

- GOGA: Odma da si doneo! Očeš šporhed da ugasne.
- ŠTEF: Na zapoved! Idem odma. (*ode*)
- NENAD: (*dizje se*) Gde samo nađe ovog smutljivca. Taj se uvek nađe u krivo vreme na krivom mestu.
- GOGA: Šta će te, gospodine Stankoviću. Sad vidite kakav vam je moj život. Pravo da vam kažem, imala sam ja mnogo prosaca, ali otac navalio da uzmem Milojka. Bio on naočit momak, sad ga malo stigle godine.
- NENAD: Ako smem da pitam, koliko gospodin suprug ima godina?
- GOGA: Pedeset osam!
- NENAD: Da ja imam tako lepu mladu ženu, ja se ne bih od nje odvajao ni trena. Znadete, neki muškarci baš ne znaju da usreće ženu. (*počinje ju hvatati oko struka*)
- GOGA: Kako ste to lepo kazali.
- NENAD: Vi ste meni već dugo zapeli za oko.
- GOGA: Nemojte, ja sam poštena žena.
- NENAD: Znam, ali ne mogu da odolim.
- (*Nenad uhvati Gocu i počne ju ljubiti; u taj čas ulazi Štef*)
- ŠTEF: Pokorno javlam da su drva vu kuhine. (*panično*) Koj to delate?
- NENAD: (*spušta Gocu u fotelju*) Gospodi Goci pozlilo pa joj dadow veštačko disanje. (*sebi u bradu*) Gde baš sad dođe!
- GOGA: Jao, gospode!

- ŠTEF: Koj vam nije dobre?
- GOCA: (*sjedne na stolicu*) Malo mi se vrati u glavi.
- NENAD: Dajte mi ruku, puls da vam opipam. (*sluša, obraća se Štefu*) A vi idite i donesite ladne vode. (*Štef odlazi*) Srce vam kuca k'o švajcarski sat. (*počinje joj otkopčavati bluzu*)
- GOCA: To je zbog vas gospodine Stankoviću. (*ulazi Štef noseći vodu*)
- ŠTEF: Evo vode! (*kad vidi otkopčanu bluzu, počinje zakopčavati*)
- NENAD: Šta radite? Zar ne vidite da gospodi treba vazduha.
- ŠTEF: Je, a će se preladi? Ja sem odgovoran za gospodu i ja pazim na nju.
- NENAD: Ja sam njen lični lekar, ta nećete me vi učiti što da radim!
- ŠTEF: Ne dej bože, ja se vu medicinu razmem ko krava v buben.
- GOGA: Duvaj mi, Stevice!
- (*Štef maše rukama pred Gocom*)
- NENAD: (*vadi slušalice*) Sad ču ja da vas preslušam. (*otkopčava bluzu i sluša*)
- ŠTEF: (*komentira*) A da poslušate otraga na pleče. Mene je doktor otraga poslušal.
- NENAD: Molim vas! Sad ste prekršili svaku meru. Ko je ovde lekar? Vi ili ja?

- ŠTEF: Vi! Ali mene je ipak strah za gazdaricu da ju ne bi propuh vlovil.
- GOGA: Doktore, je l' sve u redu?
- NENAD: Jeste!
- GOGA: A šta mi bi?
- NENAD: Morat ćete doći k meni u ordinaciju, da napravimo kompletan lekarski pregled.
- GOGA: Kada da dođem?
- NENAD: Što pre! Da pronađemo uzrok vaših komplikacija.
- ŠTEF: Je, tak je moja suseda Vera opala v nesvest i onda je za par meseci rodila Jureka. Morti bude i pri gazdarice nekoj novoga.
- GOGA: Neće! Ne boj se. Moj Milojko nema vremena da pravi decu.
- NENAD: Ako ima tu kakvih zdravstvenih ili kakvih drugih problema, ja sam na usluzi. Ipak sam ja vaš lični lekar.
- GOGA: Imat ću u vidu.
- NENAD: Ja moram da krenem. Molim vas gospodo Karanović, da dođete što pre. Moramo da izvršimo kompletan pregled.
- GOGA: Evo, ja ću već sutra da svratim do vas. Kažite samo u koje vreme.
- NENAD: Dođite mi uveče, oko sedam časova. Vas ću da primim zadnju, jer vaš pregled će da potraje.
- GOGA: Doći ću svakako!

- NENAD: E, ja sad stvarno mora da idem.
- GOGA: Kud tako žurite?
- NENAD: Još me mnogo posla čeka. Pozdravite mi gospođu Milicu. (*pozdravlja rukoljubom*) Doviđenja!
- GOGA: Doviđenja!
- ŠTEF: Zbogom, gospon doktor!
- (*doktor odlazi*)
- GOGA: (*gleda na sat*) Moram da se spremim za bioskop. Idem ja da se uredim. Stevice, donesi čarape iz ormara. (*ode*)
- ŠTEF: (*viče*) S teroga ormara?
- GOGA: U mojoj sobi! Pogledaj u donjoj fioci! (*Štef ode*)
- ŠTEF: Z leve ili z desne strane.
- GOGA: Sa leve! (*Goga dolazi*)
- ŠTEF: (*nosi čarape*) Tu su! Evo vam!
- GOGA: (*sjedi u fotelji*) Dodi, navuci mi čarape!
- ŠTEF: (*zbunjen*) Ja?
- GOGA: Da, ti! Požuri, zakasnit ćemo u bioskop.
- ŠTEF: A će vam je podraplem?
- GOGA: Kako će ih poderati, ta nisu od papira!
- (*Štef navlači čarapu*)
- GOGA: Vuci, Stevice, vuci!

(Štef navuče čarapu do pola i stane brišući znoj s čela)

ŠTEF: Je l' dosta?

GOGA: Pa navuci je do kraja. Šta čekaš?

ŠTEF: Se nekak bojim!

GOGA: Sami smo, čega se bojiš?

ŠTEF: Koj mislite da dozna vaš muž. Mam bi me streli.

GOGA: Kako će saznati?

ŠTEF: Rekel je mene pukovnik Milojko: "Pazi vojniče šta radiš! Ima da čuvaš moju ženu ko otadžbinu. Zabrljaš li nešto, streljački vod te čeka."

GOGA: Ne boj se! To su sve puste priče. (Štef navuče čarape, Goca ga uhvati i zajedno padnu s fotelje)

ŠTEF: (skoči) Na zapoved! Dejte mi drugi posel. Ja se ovo ne vupam delati.

GOGA: Je l' si ti tu mene da služiš?

ŠTEF: Jesem!

GOGA: Onda imaš da izvršavaš moja naređenja.

ŠTEF: Ja bum se napravil, ali najte me terati da vam štumfe oblačim.

MILICA: (zove iza scene) Stevo!

ŠTEF: Na zapoved! Tu sem! (ode iza scene)

GOGA: (oblači čarape) E, moj Milojko! Znao si ti kog će da mi pošalješ. Prepao mladića načisto. Past će on u moju

mrežu. Ne zvala se ja Goca.

MILICA: (*ulazi*) Evo mene! Umorila sam se da me sve koske bole. Je l' bio lekar Stanković?

GOGA: Jeste!

MILICA: I šta kaže?

GOGA: Pozdravlja vas! Idem ja da se uredim. Zakasnit ću u bioskop.

MILICA: Kaži Stevi da mi donese kafu.

GOGA: Oću! (*ode*)

MILICA: Šta se ova nešto uzmuvala? Mora da proverim šta se desilo. (*sjedne za stol*)

ŠTEF: (*donosi kavu*) Na zapoved, milostiva!

MILICA: Da čujem! Je l' bio lekar Stanković?

ŠTEF: Je bil!

MILICA: Šta je 'teo?

ŠTEF: To ja ne znam, prosim lepo.

MILICA: Jesam ti kazala da mi čuvaš snaju.

ŠTEF: Ja sem ju čuval da je nije las z glave opal.

MILICA: Šta kažeš? Netko je pao?

ŠTEF: Nije! Ovaj... Je!

MILICA: Šta sad? Nije ili je?

- ŠTEF: I nije i je!
- MILICA: Nemoj da me omajavaš. Kaži bre šta je bilo.
- ŠTEF: V jednom času je gospođu Gogu omilajica zašla i skoro je opala.
- MILICA: Ništa te ne svatam. Goca je pala? Odakle?
- ŠTEF: Nije opala, ovaj, je u fotelju.
- MILICA: Kako pala?
- ŠTEF: (*demonstrira*) Ovak!
- MILICA: Bože, svašta!
- ŠTEF: Je, opala je v nesvest.
- MILICA: U nesvest?
- ŠTEF: (*kima glavom*) Nije do kraja!
- MILICA: Kako to misliš?
- ŠTEF: Mam je k sebe došla dok sem je ja dal mrzle vode piti.
- MILICA: Gdje je bio lekar Stanković. Zašto nije priskočio u pomoć?
- ŠTEF: Je, mam je skočil i otkopčal bluzu.
- MILICA: (*iznenadeno*) Otkopčao bluzu! Vidi švalera! A što si ti radio za to vrijeme?
- ŠTEF: Ja sam zakopčal, da se gospođa ne preladi.
- MILICA: Pravo si učinio. Tako se brani otadžbina. Ne mož' svako da ulazi na tudi teritorij.

- ŠTEF: Sem ja Štef soldat! Ja izvršavam saki zadatak.
- MILICA: Alal ti vera! Idi sad da se spremiš za bioskop. I tamo dobro otvori oči.
- ŠTEF: Na zapoved! Znate da bum! (*odlazi*)
- MILICA: Nema me tri sata, a u kući haos. Baš dobro izabrao Stevana, moj Milojko! Alal mu vera! Nema Goca da mrdne bez nadzora. Idem da proverim, je l' stavio kučetu čebe. (*odlazi; čuje se kako lupa štapom*)

(*Štef dolazi, uzima šalice sa stola*)

- MILICA: (*zove*) Stevo!
- ŠTEF: Joj siromak, sad sem najebal! Zabil sem kurčetu deti čebe.

- MILICA: Stevo!

- ŠTEF: Idem odma! (*odlazi*)

(*ulazi Goga, vadi prsten i stavlja ga na policu iza kutije*)

- GOGA: (*traži ruž*) Gde mi je karmin? Doneo mi Vasa iz Pariza i sad ga nema. Mora da ga matora negde tutnula. Stevice! Stevice!

- MILICA: Šta vičeš!

- GOGA: Zovem Stevicu!

- MILICA: Pa sad protrčao pored mene ko da ga đavo goni.

- GOCA: Gde je?

- MILICA: Eno, čeka te na kapiji.

GOGA: Mora da krenem! (*stavlja šešir i odlazi*)
(Milica prilazi polici, vadi ruž i zabezekne se kad vidi prsten)
MILICA: Šta je ovo? Skinula verenički prsten. E, neće moći ove noći! (*oblači se*) Odoh ja iz ovih stopa u bioskop! Ko zna šta ona smera. (*odlazi*)
(gasi se svjetlo, pušta muzika, u pozadini se čuje dolazak vlaka)

Peta scena

(*Joža sjedi za stolom; dolazi Ruža*)

RUŽA: Si donesel vina?

JOŽA: Jesem!

(*dolazi Štef*)

RUŽA: Lepi moj dečec!

JOŽA: Kak se to spominjaš, kak da je mali dečec. Štefek je z vojske došel i on je dečko za ženiti. Sad ti nemu dečec!

ŠTEF: Tak je! Japa ima praf. Mi nije smeti više tak govoriti. Ja sem čudaj toga prešel.

JOŽA: Koj ti mati zna. Ona misli da je vojsku služiti, kaki flačje na potoku prati. Mozak na pašu i samo tučeš po koritu.

MARKO: (*ulazi*) Dober večer! O, Štefek, kak si? (*rukuju se*)

ŠTEF: Dobre!

MARKO: Viš kak su tri leta brže prešla.

ŠTEF: Vam je, a mene?

MARKO: I kak je bile?

ŠTEF: Teško! Nije ti lafko otadžbinu braniti. Tu ti je sakojake napasti i zvana i znutra.

MARKO: Tak je bile opasne?

ŠTEF: Naj ni pitati.

- RUŽA: Glavne da si ti nam zdrav i čitav dimo došel.
- ŠTEF: Jesem!
- JOŽA: Štefek je bil dober soldat. Je dobil pofalnicu!
- BARA: (*ulazi*) Dober večer!
- RUŽA: Dober večer! Odi kuma, sedi! Kak nije kum Miško došel?
- BARA: Ima kantar! Nije mu dobre.
- RUŽA: A koj moreš!
- BARA: Štefek, kak si koj?
- ŠTEF: Fala na pitanju, dobre!
- BARA: Glavne da si ti nam srečne dimo došel.
- RUŽA: To i ja velim.
- BARA: Znaš kuma draga, kakvoga mi je Štefek lista napisal. Tri dane sem ga čitala.
- ŠTEF: Je li vam se dopale?
- BARA: Je! Na zajnem sem se rasplakala.
- JOŽA: Naj reči! A zakoj?
- BARA: Na kraju lista je Štefek lepo napisal:
- "Na prozoru stoji čaša mlieka
šaljem svojem kumu i kume
pozdrav iz daleka.
Bog poživi kuma i zeca!"

To me je tak dirnule, da sem se celi dan plakala. Viš i sad mi suze idu.

RUŽA: *(briše se)* I mene mam suze idu. Je, moj Štefek zna kako mudre pisati.

JOŽA: Im je šest let vu školu išel. Mu mora nekoj v glave ostati.

BARA: Praf veliš!

RUŽA: *(gleda kroz prozor)* A gde je Ivec tak dugo?

BARA: Kam je prešel?

JOŽA: Poslali smo ga po Rudu. Naj bu došel pak nam male zaigra.

RUŽA: Smo veseli koj nam se je Štefek zdraf i čitaf vrnul.

BARA: Draga kuma, šte ne bi bil? Nije mala stvar vojsku zbaviti.

RUDA: *(ulazi s Ivecem)* Dober večer! *(rukuje se sa Štefom)*

JOŽA: O, Ruda, čekamo te kak ozebli sunca! Si za jenu kupicu?

RUDA: Navek!

(Joža toči)

MARKO: Za Štefeka!

JOŽA: Živeli!

RUDA: I, Štefek! Ti si svoje odslužil. Kak si zbavil?

ŠTEF: Nije bile lafko. Ali ja sem se zadatke izvršil. I pofalnicu

sem dimo donesel.

MARKO: Dej nam ju onda pokaži.

ŠTEF: Ivez, donesi pohvalnicu. Sad bute vidli? (*Ivez nosi pohvalnicu*)

MARKO: Da vidim koj piše. (*čita*)

Pohvalnica

Ovim se pohvaljuje vojnik Štef Šušlek
za požrtvovanje, hrabrost i verno služenje otadžbini.

pukovnik Milojko Karanović

ŠTEF: Si videl!

RUDA: Jako lepo!

MARKO: Šte bi rekel da je naš Štefek tak hraber bil. Je li si i s topa pucal?

ŠTEF: Jesem!

MARKO: I kak ti je išle?

ŠTEF: Nigdar bole! Kam sem nacilal, tam sem puknol.

JOŽA: Ste vidli! Nesem se toga nadal. Zate je mene drago da ste sim došli, pak se bumou vu to ime male proveselili.

BARA: Joj, kak kum Jožek lepo govorí.

RUŽA: Dejte si male zagriznite, bu vam lakše pijača išla. Ivez, odi pogleč je li su guske z gmanja došle i mam je zapri. Dej zapri i kokoši.

IVEK: Dobre! (*ode*)

ŠTEF: Morem ja sad nekoj reči. Štel bi reči da sem ja se lepo zbavil, pak bi prosil Rudu da nam jednu odigra.

RUDA: Štefek, imaš kakvu želju?

ŠTEF: Dej mi zaigraj onu "Širok Dunav, ravan Srem."

MARKO: Je, pak nesi više vu vojske. Reči reši neteru domaću.

JOŽA: Najte se pravdati. Dej ti Ruda zaigraj onu "Tri livade."

RUŽA: Ja bi onu "Na bregu kuća mala."

BARA: Mene je ona lepa "Tihe noći, moje zlato spava."

RUDA: Kad se nemrete dogovoriti, naj bu onda ova. (*svira pjesmu „Pil bi vino“ i svi pjevaju*)

Pil bi vino, al' je vino skupo,
a rakija još skupljia.
Pive mi se neće, vode ne mogu. 2x

Vozil bi se, al' su kola skupa,
A kočija još skupljia.
U tačkama neću, pješke ne mogu. 2x

Ženil bi se, al' su žene skupe,
Udovice još skupljie.
Rastavljeni neću, stare ne mogu. 2x

RUŽA: Joj kak nam lepo ide!

JOŽA: Živeli! Za mega Štefeka, hrabroga soldata!

PRISUTNI: Živeli!

POŠTAR: (*iza scene*) Šušlek!

JOŽA: Tu sem! Odi Ruža glet, mi se čuje poštar.

RUŽA: Odi ti, se ja s kumu spominjam.

JOŽA: Ruža, ti krečeš!

(Ruža odlazi i vraća se s pismom)

RUDA: Dej još natoči, koj žmuklaš.

JOŽA: Naj me vredati. Gda sem ja žmuklal.

RUŽA: (pokazuje) Tu je pismo. Da vidim otkut. Od Zemuna!

JOŽA: Na koga glasi?

RUŽA: Na Štefeka!

JOŽA: Dej sim! (uzima pismo) Tu piše: Milica Karanović!

RUŽA: Si je Štefek znam deklu našel? Dej čitaj!

ŠTEF: (skoči) Ti bokca! Koj ona oče?

JOŽA: (čita) "Stevane!" Si videl kak ga zove Stevane. (dalje čita) „Želim da ti saopštим, da je tvojim odlaskom u našoj kući nastao haos. Saznala sam da je Goca u trećem mesecu trudnoće.“

JOŽA: Štefek! Je li to tvoje?

ŠTEF: (zbunjen, počinje mucati) N... n... n.. nemre biti.

RUŽA: Dej čitaj!

JOŽA: Da vidimo koj dale piše. (čita)

„Ne mogu nikako da saznam s kime se spandala. Kako si ti u to vreme bio kod nas u službi, ti bi trebao da znaš. Ona samo čuti i plače. Neće da otkrije ko je otac. Danas

se vraća Milojko. Bojim se šta će biti kad sazna. U besu će nekog da ubije.“

ŠTEF: (*zbunjen*) Joj mene bokcu! Koj još piše?

JOŽA: „Ako ti imaš kakva saznanja o neveri moje snehe Goce, odma da javiš.“

Milica Karanović

JOŽA: Štefek, koj imaš za reči? Je li si ti tu svoje prste imel?

RUDA: Nije prste!

ŠTEF: Niš! Samo jemput smo se šalili. Japa, ja nesem štel, ali sem moral po zadatku.

MARKO: Tak si ti vojsku služil. Si Milojku ženu prašil. (*smije se*)

RUDA: Još je za to i pofalnicu dobil.

JOŽA: Jemput je z topa puknul, ali za hasen.

BARA: Šte bi mu rekел?

RUŽA: Joj mene bogice, koj bu sad? Bu ga ovaj strelił.

ŠTEF: (*preplašen*) Joj, kak sem ja siromak najebal.

JOŽA: Gde ti je pamet bila! Još buš išel na vojni sud!

ŠTEF: (*klekne pred oca*) Japa, dejte me spasite!

JOŽA: Si mogel na to prije misliti. Nesi moral mam pod kiklu zajti.

ŠTEF: Ja nesem niš krif. Samo sem izvršaval naređenje.

RUŽA: (*plače*) Joj mene joj!

IVEK: (dotrči) Pomoć! Ote brže!

RUŽA: Koj se dogodile?

IVEK: Marica od strine Lube je išla po kukurezu na štagel pak je je opal bat na glavu!

JOŽA: Gde je Marica!

IVEK: Vu štaglu! Leži pod lojtru!

RUDA: Ludi, ote, idemo brže!

MARKO: Moramo dekle pomoći.

(Marko i Ruda odlaze)

BARA: Joj mene sirote. Koj se još ne bu dogodile?

ŠTEF: Kam idete! Ja neću sam ostati.

JOŽA: Čemu si strahu?

ŠTEF: Onomu vragu, Milojku!

BARA: (tješi ga) Štefek, naj se bojati. Pak se ne bu mam tu stvoril.

ŠTEF: Kuma Bara, ste sigurni?

JOŽA: Nema eroplan da doleti. Ote idemo videti koj je z Maricu. Ruža, zemi rakiju!

ŠTEF: Ja bum doma ostal.

RUŽA: Ostani! Dragi Bože, koj još ne bu v našu hižu došle?

(odlaze, zabrinuti Štef, izbezumljeno hoda gore-dolje)

- ŠTEF: Joj mene siromaku, koj bum napravil?
- IVEK: (*dolazi i nosi telegram*) Štefek, dobil si telegrama!
- ŠTEF: Još jenoga! Šte ti ga je dal?
- IVEK: Poštar, a šte drugi!
- ŠTEF: Otkut je?
- IVEK: Čekaj da vidim. Tu piše: Zemun. Na, čitaj, mene se žuri. Dečki me čekaju. (*daje pismo i odlazi*)
- ŠTEF: (*prima pismo i baca ga na pod.*) Joj, bogzna koj je nutre. Morti smrtna presuda. (*gleda bojažljivo*) Da ipak vidim koj piše? (*čita*)
„Stevice! Milojko, prifatio dete. Mnogo se raduje. Ne mora da brineš.“
Goca!
- (*veselo se križa*) Fala Bogu i Majke Bože! Već “sem videl kak me strelaju. (*ponovo čita*) Kak ga ne bu prifatil, kad sam nije mogel niš napraviti. Još mi mora dati ordena, a ne samo pofalnicu. (*veselo*) Se je dobre kad se dobre svrši. Idem mam jape povedati. (*gleda po sobi*) Kam je prešel? (*razmišlja*) A, da! K strine Lube. Maricu je bat!

(*odlazi*)

KRAJ

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina
Zelinsko amatersko kazalište «ZAmKa»

SRETNA ŽENA

Štefice Fanjek

Igraju:

Marija Mateja Lanović

Danica Bejuk

Krunoslav Hublin

Zdenka Kamenarić

Katica Frljak

Stjepan Nizek

Goran Bagavac

Zdravko Pustički

Mato Šamec

SRETNA ŽENA

Likovi

Klara Hubicki

Sofija Hubicki

student Martin

sluškinja Barica

susjeda Olga

Valent

Janko

Janez

svirači

O predstavi

Bogata udovica Sofija, zabrinuta je za budućnost svoje kćeri Klare, koja je u tridesetoj godini još neudata. Rješenje traži kod susjede Olge, čiji bi nećak bio dobra partija za Klaru. U potragu za ženikom kreće i sluškinja Barica. Klara, živi u svijetu bajki, ne primjećujući studenta Martina koji je potajno zaljubljen u nju.

(scena: gradska soba, za stolom sjedi Klara i čita; dolazi Sofija, uzima časopis sa stola)

SOFIJA: Kaj ima zanimljivo u novinama?

KLARA: Ne čitam novine.

SOFIJA: Nego kaj? (sjeda do Klare)

KLARA: Crvenkapicu!

SOFIJA: (zabezeknuto) Drago dete, kaj je tebi? U ovim godinama čitati bajke. Daj se, prosim te, saberi.

KLARA: Kad je meni tak lepo kad vuk pojede bakicu.

SOFIJA: (križa se) U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Kaj u tome ima biti lepoga. Rajše si pročitaj kakav ljubavni roman.

KLARA: Jesam, Trnoružicu! A tam mi je lepo kad dođe princ na konju i poljubi Trnoružicu.

SOFIJA: (oštvo) Zabranjujem ti da više čitaš bajke za djecu. Pogledaj se! Druge cure u tvojim letima rađaju djecu, a ti se još nisi ni udala.

(dolazi Barica s krpom u ruci, stoji sa strane i sluša)

KLARA: I ja bi voljela naći princa kao Trnoružica i Pepeljuga.

SOFIJA: Kak ne razmeš da su to samo bajke. Toga nema u stvarnom svijetu.

BARICA: Tu bute prije našli kojna, nek princa.

SOFIJA: Kaj trebaš Barice?

BARICA: Milostiva! Prosim lepo, ja sem pošterkala su posteljinu. Kaj mi je još za delati?

- SOFIJA: Pristavi ručak!
- BARICA: Kaj bu za obed?
- SOFIJA: Ajngemahtec i pečeni kopun.
- BARICA: Kakve nokle da denem? Od gresa ili jetrene?
- SOFIJA: Jetrene!
- BARICA: Bum i zlefku složila. Donesla je Micika friški sir i vrhnje. (*ode*)
- SOFIJA: Dobro! (*obraća se Klari*) Klara, ti moraš do šnajdarice. Znaš da je danas proba.
- KLARA: Kakva proba?
- SOFIJA: Za boga miloga! Kaj si zaboravila da je šnajdarica rekla da danas dojdeš.
- KLARA: (*zbunjeno*) Onda idem!
- SOFIJA: Daj pozvoni susjedi Olgi i reci da navrne do mene.
- KLARA: Budem! (*odlazi*)
- SOFIJA: Bože moj, kaj bum s tom curom? Ponaša se kak da ima pet let.
- BARICA: (*ulazi*) Zabila sem pitati, kaj bu s kopunom? Mlinci ili kramper?
- SOFIJA: Napravi grenadirmarš za prilog!
- BARICA: Garantiranimarš! Budem! A kakvu šalatu, prosim lepo?
- SOFIJA: Zelenu salatu!

BARICA: Nesem ju kupila, ali ima glava črlenoga zelja.

SOFIJA: Dobro, dobro! Kreni već jemput i primi se posla.

BARICA: Idem odma!

(čuje se zvono, dolazi Olga, Barica otvara i odlazi)

OLGA: Dobar dan!

SOFIJA: Dobar dan!

OLGA: Kak je danas lepi dan! Baš sam si luftala šlafcimer kad je Klara pozvonila.

SOFIJA: Daj, sjedni! Jesi za malo višnjevca?

OLGA: Ne bi fala! Popila sam doma jedan kruškovac, a pijem i tablete za tlak!

SOFIJA: Kaj imaš visoki tlak?

OLGA: Imam! Odkad me je moj Albert, Bog mu daj duši lako, ostavil, zdigel mi se tlak.

SOFIJA: Istina! To ti dojde s letima!

OLGA: To si sad tak povedla kak da imam sto let. Daj, ipak natoči jednu čašu.

SOFIJA: Bum i sebi! (*toči*) Živjeli!

OLGA: Klara je rekla da me nekaj trebaš.

SOFIJA: Da! Htela sam te pitati je l' tvoj nećak Valent još uvek ledik?

OLGA: Nisem ga već dugo vidla, ali valjda bi čula da se oženil. A zakaj me to pitaš?

- SOFIJA: Baš sam si tak nekaj mislila. Njemu bi pasala moja Klara. Bili bi jako lepi par. Kaj veliš?
- OLGA: (*začuđeno*) Klara? Ne znam baš. On je jako zbirljiv. Nemrem reći da je Klara loša, ali znaš i sama da je malo smušena. To bi moj Valent odma primetil.
- SOFIJA: (*uvrijeđeno*) Kak moreš reći da je moja Klara smušena!? Ona je mlada neiskvarena cura. Puno čita, radi ručni rad i jako je vrijedna.
- OLGA: Mlada? Pak ona ima trideset let.
- SOFIJA: Nema još! Tek za tri tjedna.
- OLGA: Dobro, za tri tjedna! Poštena je, to nemrem reći. Ali gde si vidla da cura od trideset let čita bajke?
- SOFIJA: Pa kaj onda! Pa nije to nikakav problem. Ne bude više čitala bajke i fertik. Moja je Klara finansijski osigurana, a to puno znači. Kaj bi mu falilo u našoj kući? Ne bi više moral biti podstanar. Ili ti nećeš pomoći mojem detetu?
- OLGA: Prosim te lepo! Nemoj me vredati. Ti znaš da ja Klaru jako imam rada. Ali dobro poznam i svojeg nećaka. On ima visoke škole i sigurno hoče curu istog ranga. Klara ima samo pučku školu, a moj Valent je ipak sudski pisar.
- SOFIJA: Ako si mogla udati razroku Miciku za kotarskog pisara, moreš i moju Klaru za Valenta. Ja bum te za to nagradila.
- OLGA: (*znatiželjno*) Kaj si mislila pod tim nagradila?
- SOFIJA: Dala ti bum svoju zlatnu narukvicu.
- OLGA: (*smije se*) Onu kaj ti je pokojni muž donesel iz Pešte.

- SOFIJA: Baš tu!
- OLGA: *(nećka se)* Ne znam kaj da ti velim!
- SOFIJA: Evo, danas budem prešla do banke, pa ti dam nekaj penez.
- OLGA: Dobro! Bum se potrudila samo zato kaj jako volim Klaru. Nemoj misliti da to radim zbog novca.
- SOFIJA: Kaj bi mislila!
- OLGA: Ja bum v nedelu pozvala Valenta na ručak, pa posle navrnemo k tebi na kolače.
- SOFIJA: Odlično! Dogovoreno!
- OLGA: *(diže se)* Vidiš kak smo se sve lepo dogovorile. Idem, dala sam sluškinji fraj, pa moram sama kuhati obeda. Serbus! *(odlazi)*
- SOFIJA: Serbus! *(mrmlja)* Gulikoža!
- BARICA: *(s pismom u ruci)* Milostiva, gda Martin dojde z škole?
- SOFIJA: Kakve škole? Valjda s fakulteta!
- BARICA: Dobre, kak vi velite!
- SOFIJA: Pojma nemam! Pa ne bum još i o podstanarima vodila brigu.
- BARICA: Donesel mu je poštari pismo, moram mu ga dati.
- SOFIJA: Otkud?
- BARICA: Mislim da je z doma!
- SOFIJA: Sigurno mu šalju novac za stanarinu.

- BARICA: More biti!
- SOFIJA: Idem ja malo počinuti prije ručka. (*odlazi*)
- BARICA: (*ulazi, briše prašinu i pjevuši kad zazvoni telefon*) Stan Hubicki, prosim lepo!
(*sluša*) Barica pri telefonu!
(*sluša*) Nije, Sofija? Ovde Barica!
(*sluša*) Prosim lepo, gdo je tam? Šte, Olga? Tera Olga?
(*sluša*) A, suseda Olga! Pak ste mi mogli poburiti po obloku. Ionak vas niš ne razmem. Neki vrag pišči.
(*sluša*) Kaj da velim gospode? Da nesete Valentu na poštu.
(*sluša*) Brzovjav! Tere gospode?
(*sluša*) A, Sofije! Dobre, budem! Zbogom!
- KLARA: (*ulazi*) Tko je zvao?
- BARICA: Če sem dobre razmela, zvala je suseda Olga da ide odnesti poštu Valentu na brzovjav.
- KLARA: Gdi je Valent?
- BARICA: Je, to ju nesem pitala.
- KLARA: A kako izgleda taj Valent?
- BARICA: Kak bi ja to znala. Ga nesem nigda vidla. Idem ja v kuhinju, moram deti zlevku peč.
- KLARA: Čekaj Barice! Želim te nešto pitati?
- BARICA: Rečite!

- KLARA: Htjela bi dati oglas u novine.
- BARICA: Kakav oglas?
- KLARA: Vidla sam oglas u novinama ženidba-udaja. Možda bi mogla tako pronaći muža.
- BARICA: Pak vam za to ne treba oglas.
- KLARA: Kako to misliš?
- BARICA: Takva lepa puca si more najti dečka i bez oglasa.
- KLARA: A gdje da ga nađem?
- BARICA: Čula sam dok su se vaša mama i suseda Olga spominjale za Valenta. To je od gospe Olge nečak! Ali za saki slučaj budem se ja zutra raspitala na placu.
- KLARA: (*veselo*) Ako ti treba novaca, imam ja nešto ušteđevine.
- BARICA: Ne treba, gazdarica mi sako jutro ostavi.
- KLARA: (*naivno*) Znam, ali mislila sam na mladića?
- BARICA: Kak to mislite? Em se dečki ne prodaju na placu.
- KLARA: Teta Micika je pričala mami da je udaja za Filipa bila njezina najskupljia investicija. Zašto je to rekla?
- BARICA: Je, štela je imeti mladoga muža. Zobrala si je frentara teri samo doma sedi ili vu bertiju hodi. Čula sem da je imel veliki dug teri je gospa Micika podmirila. Morala ga je obleći od glave do pete. A to pune košta.
- KLARA: Pa i ona je onda kupila muža.
- BARICA: Tak zide!

- KLARA: Ti dobro pogledaj ima li kakav zgodan mladić.
- BARICA: Ja sem se mislila raspitati okoli trgovcev. (*razmišlja*) Ima jeden Janez, prodaje košare. Vidi mi se čistam fini dečec. Nije ga baš se za razmeti. Znaš koj ti bum povedla. Če ga menje razmeš, bole za te!
- KLARA: (*uzbuđeno*) Kako izgleda? Je li zgodan!
- BARICA: Lepi je kak roža! Če ga duže glediš, se ti se lepši vidi.
- KLARA: Mogla bi ja sa tobom na plac, da vidim Janeza.
- BARICA: To vam nije smeti tak! Ne sme dekla dečka iskati. Ja se bum predi raspitala je li je dečko fraj. Onda će bute šteli, bumo skupa išle na plac.
- KLARA: U redu!
- BARICA: Joj, moram iti, bu mi se obed prikuzmal. (*ode*)
- KLARA: (*veselo*) Janez! Da mi je znati kako izgleda!
- MARTIN: (*ulazi, u ruci nosi knjigu*) Dobar dan, Klara!
- KLARA: (*veselo mu prilazi*) Martine, sjednite! Moram vam nešto ispričati.
- MARTIN: Kažite!
- KLARA: Želite li nešto popiti?
- MARTIN: Ne bi, hvala. Upravo sam popio čaj od lipe.
- KLARA: Možda čašicu domaćeg likera ili rakije? (*toči*)
- MARTIN: Ajde, popiti će jednu čašu rakije vama za ljubav.
- MARTIN: Što ste mi željeli ispričati? Slušam vas!

KLARA: Odlučila sam se udati.

(*Martin se zagrcne, Klara ga lupa po leđima*)

KLARA: Što vam je, zaboga?

MARTIN: Sve u redu! Želite se udati?

KLARA: (*klima glavom*) Da! Da napokon i ja budem sretna žena.

MARTIN: Da, svakako! A za koga, ako smijem pitati?

KLARA: To još nisam odlučila. Ima nekoliko kandidata. Ne znam koji će mi se svidjeti.

MARTIN: (*zbunjeno*) Dakle još niste odlučili?

KLARA: Kako da odlučim, kad ih nisam još upoznala. Susjeda Olga ima nećaka Valenta. A Barica pozna Janeza koji prodaje na placu.

MARTIN: A ljubav? Zar ćete se udati bez ljubavi?

KLARA: Moja mama kaže da ljubav postoji samo u bajci i da je ljubav prolazna i da ljubav ide kroz želudac. Što vi kažete na to?

MARTIN: (*zaneseno*) Ljubav je stanje blaženstva. Kada ste zaljubljeni, dobijete krila od sreće.

KLARA: Kako to mislite krila? Neće mi valjda narasti krila k'o ptici.

MARTIN: Ne! To vam se samo tako figurativno kaže.

KLARA: Jeste li vi zaljubljeni?

MARTIN: Jesam! Ali meni ljubav nije uzvraćena.

- KLARA: Zašto?
- MARTIN: Jer djevojka koju volim ne zna da ja nju volim.
- KLARA: Zašto joj ne kažete?
- MARTIN: Bojim se njezine reakcije. Što ako me odbije?
- KLARA: Ne znam što da kažem. Ja u tome nemam iskustva. Ali nekako joj morate pokazati da vam je stalo.
- MARTIN: Ali kako?
- KLARA: Ne znam! Možda da joj donesete cvijeće ili pozovete u šetnju. Ili, znadete što! Ja sam gledala jedan film gdje mladić djevojci pod prozorom pjeva. Možda da tako nešto učinite. Mene bi to najviše razveselilo.
- MARTIN: Nisam siguran da bi moja pjesma nekog očarala. Loš sam pjevač.
- KLARA: (*razmišlja*) Onda joj napišite ljubavnu pjesmu.
- MARTIN: (*veselo*) Dobra ideja! To ću učiniti.
- KLARA: Kako ste vi romantični! Tko se ne bi obradovao da mu netko posveti pjesmu.
- MARTIN: Imam nekoliko napisanih pjesama u svom notesu. (*traži u džepu*) Želite da vam jednu pročitam?
- KLARA: Vrlo rado!
- MARTIN: (*zaneseno čita*) Pjesma se zove:
„Gledam te“
Gledam te dok šećeš,
Gledam te dok jedeš,
Gledam te dok se češljaš,
Gledam te dok čitaš,

Gledam te dok radiš ručni rad,
Gledam te kad se spremаш spavati,
Gledam te, gledam te, gledam te!

KLARA: (plješće) Bravo!

MARTIN: Doista vam se sviđa?

KLARA: Kako romantično!

BARICA: (nosi cvijeće u vazi i stavlja na stol) O, gospon student!
Kaj se vi male divanite z našu Klaru

MARTIN: (sramežljivo) Da, malo razgovaramo.

KLARA: Da znaš Barice, kako Martin piše lijepе pjesme.

BARA: Najte reči! Je li su lubavne?

KLARA: (veselo) Jesu!

BARA: I ja sem negda svojemu Franceku pesmu napisala. Još mi je navek vu glave.

KLARA: Stvarno! Baš bi ju htela čuti.

BARA: Vam ju povem.

MARTIN: I ja bih je rado čuo. Možda dobijem inspiraciju.

BARA: Za spiraciju neznam, ali pesma je ovak išla:
„Saka cura rada tanca,
A ja volim svega Franca.“

MARTIN: To je haiku!

BARA: Nije za Miku, nek za Franca!

MARTIN: Niste me razumjeli, no nije važno. Moram priznati, vrlo ste direktni. Odmah ste izjavili ljubav.

BARA: Je, nije tu koj za čekati. Železe se kuje dok je vruće. Če se čovek dugo premišla, prejde baba z kolači.

KLARA: Jezus, kako je to romantično!

SOFIJA: (*ulazi*) Kakvo je ovdje zasedanje?

BARA: Milostiva, baš sem došla gospodične Klare reči da je obed gotof. (*odlazi*)

MARTIN: Ja se ispričavam, napuštam vas i želim vam dobar tek! (*odlazi*)

KLARA: (*zaneseno se smješka, šapće*) Gledam te dok šećeš...

SOFIJA: Zaboga Klara, kaj je s tobom? (*maše rukom ispred nje*)
Daj se zbudi.
Ta cura budna sanja. Idemo! Ručak! (*odlaze*)

(*svjetlo se pali-gasi*)

(*dolazi Barica, popravlja stolnjak, ulazi Klara*)

KLARA: Kad će doći Janez?

BARICA: Ne znam gde je! Samo da dojde predi nek se gospođa vrne.

KLARA: Kamo je otišla?

BARICA: Otišla je vu posetu gospođe Matilde. Pri nje bude i na obedu, tak da se ne morate brigati. Se bu v redu. (*vikne*)
Joj, zabila sem donesti škrlak.

KLARA: O čemu pričaš?

BARICA: Milostiva si je kupila škrlak. Ostavila ga je vu dučanu i prešla k doktoru. Kad je došla dimo, onda se je zmisnila da je zabila podići škrlak. Rekla je mene da prejdem po

njega. Idem mam preleteti. Če ga ne donesem, bole da me nije.

KLARA: A Janez?

BARICA: Bu male pričekal, ja taki dojdem. (*odlazi*)

KLARA: (*veselo*) Jedva čekam da vidim tog Janeza. Rekla je Barica da ga neću baš razumjeti. Ne znam zašto?

(čuje se zvono, Klara otvara, ulazi Janko)

JANKO: Dober dan!

KLARA: Dobar dan! Uđite, uđite! Izvolite sjesti.

JANKO: (sjedne) Jako ste lubazni. Ali ja nemam čas sedeti.

KLARA: (*veselo i zbumjeno otrči pred ogledalo, dok Janko zbumjen stoji na vratima.*) On je! (obraća se Janku) Nećete valjda stajati na vratima. Uđite! (Janko ulazi i sjeda za stol) Jeste li za kavu, čaj ili vino?

JANKO: Kad več nudite, more kupica vina.

KLARA: Evo, odmah! (*toči*)

JANKO: Živeli!

KLARA: Znači vi prodajete na placu? (*sjedne do Janka*)

JANKO: Mogle bi se reći.

KLARA: Rekla mi je Barica.

JANKO: Tera Barica?

KLARA: Naša Barica!

JANKO: (*zbunjeno*) A, je, je!

- KLARA: (*znatiželjno*) A gdje vi živite?
- JANKO: Kak to mislite?
- KLARA: Mislim u gradu ili na selu?
- JANKO: Na selu. Koj bi ja v gradu delal.
- KLARA: Ali ja ne bi mogla živjeti na selu. Bojim se kokoši. Jednom smo bili kod Barice, naše sluškinje i napao me pijetao. Jedva sam izvukla živu glavu.
- JANKO: Razmem vas! Imel sem i ja opasnoga pevca. Skočil mi je na pleča!
- KLARA: (*hvata se za glavu*) Jao! I šta ste učinili?
- JANKO: Koj bi fčinil, skratil sem ga za glavu. Bila je fina juha ž njega.
- KLARA: (*zaprepašteno*) Ubili ste ga?
- JANKO: Jesem!
- KLARA: (*počinje plakati*) Kako možete ubijati jadne životinje?
- JANKO: (*Janko prilazi Klari i tješi ju*) Joj gospica, najte se plakati. Im vam je to na selu tak normalne.
- KLARA: Ja to nikada ne bi mogla učiniti.
- JANKO: Kad bi živeli na selu, bi se privčili.
- KLARA: Zašto vi ne bi živjeli u gradu?
- JANKO: Kak to mislite? Šte bi ranil moje krave, pajceke, kokice. Oral i kosil zemlu.
- KLARA: Prodajte imanje!

- JANKO: Im bi mi se japa vu grobu obrnol kad bi svoju dedovinu prodal. Tam je moj život.
- KLARA: Žao mi je, ali ja ne mogu živjeti na selu.
- JANKO: Šte vas sili! Zakoj bi vi živelii na selu, ako vam tam nije lepo.
- KLARA: Nije meni ružno na selu, samo se bojim životinja.
(počinje se približavati Janku) A da vi ipak dodete živjeti u grad, meni za ljubav? *(Janko se sav zabezecknut izmiče)*
- JANKO: Kkkk...kak ste to mislili, vam za lubaf. Koj bi moja familija rekla da otidem z doma.
- KLARA: Pa tu bi vam bilo bliže do placa. Ne bi se morali ujutro rano dizati.
- JANKO: Je, istina! Nemrem reći. Ali nemrem ostaviti ženu i decu same.
- KLARA: *(skoči)* Kakvu ženu i djecu?
- JANKO: Moju Baru, Štefeka, Rudu, Marku i Ružicu. Ona je najmlajša, ima lete dan.
- KLARA: *(hvata se za glavu i vikne)* Joj! *(slabo joj je i sjeda u stolac)*
- JANKO: *(preplašeno)* Gospica, koj vam je najemput došle? Dejte si vode popijte.
(čuje se zvono, Janko otvara, ulazi Janez)
- JANEZ: Pozdravljeni! Prišel sem! Gospa Barica me je poklicala. Ali tukaj živi gospa Klara?
- JANKO: Ne bi vam znal reći.

- JANEZ: Kdo pa ste vi?
- JANKO: Ja sem Janko. Došel sem pitati gospodu je l' oče kupiti sira. Male smo se spominjali i došla joj je slablina.
- JANEZ: (*prilazi Klari*) Gospa, a ste bolani? Naj se predstavim! Jaz sem Janez! A ste vi gospa Klara?
- KLARA: (*veselo*) Janez! (*diže se*) Da, da ja sam Klara! (*zbunjeno*) Ako ste vi Janez, a tko ste vi? (*obraća se Janku*)
- JANKO: Ja sem Janko!
- KLARA: Šta radite ovdje?
- JANKO: Došel sem pitati je li bi šteli kupiti sira, pak ste me pozvali na pijaču.
- KLARA: Zašto mi niste rekli da vi niste Janez.
- JANKO: Da ste me pitali, ja bi vam povedal. Bute kupili jednoga sireka?
- KLARA: Kakav sir! Ja tražim muža, a ne sir.
- JANKO: Onda idem ja.
- KLARA: Idite!
- JANKO: Zbogom!
- JANEZ: Nasvidenje!
- KLARA: Gospodine Janez sjedite. Mogu li vas nečime ponuditi?
- JANEZ: Prosim, če imate kozarec vina.
- KLARA: Vina imam, (*zbunjeno*) ali kozarec nemam.
- JANEZ: Tukaj je! Zelo sem žejen! Na zdravlje! (*ispije*)

- BARICA: (*ulazi, u ruci nosi šešir*) O, gospod Janez, ste došli?
- JANEZ: Prišel sem! Odkod ste pa vi prišli?
- BARICA: Je, je sem prišla.
- JANEZ: Kje ste vzeli klobuk?
- BARICA: A škrlak, mislite? Nije moj, ja vam to ne nosim. To je od gospode Sofije, Klarine mame.
- KLARA: Barice, donesi kolača!
- JANEZ: Lahko! Obožujem sladko! (*obraća se Klari*) Kaj vi radi jeste?
- KLARA: Imamo svega! Barice, donesi nešto gospodinu Janezu za jesti.
- JANEZ: Gospa Barica, ni treba, nisem lačen.
- BARICA: (*obraća se Klari*) Ja ga niš ne razmem. Nekož za lače pripoveda. Nemamo lač! Pri hiži nije muškoga, pak nemamo lač. Gospod Viktor je zdavnja vmarl.
- JANEZ: Nič ne razmejo! Gospa Barica, hotel sem povedat, da nisem gladen. Vseeno!
- BARICA: A, gladen je!
- JANEZ: Nisem gladen!
- KLARA: (*zbunjeno*) Nije gladan.
- BARICA: Tak rečite da vas razmem.
- JANEZ: Seveda!
- BARICA: Čujte gospod Janez, koj velite za našu Klaru? Jako je vredna dekla.

- JANEZ: Res je!
- BARICA: I lepa!
- JANEZ: Zares lepo dekle!
- BARICA: To sem razmela. Veli da ste lepi. (*Klara se veselo meškolji*)
- KLARA: Barice, idi po kolače! (*Barica odlazi*) Odakle ste vi gospodine Janez?
- JANEZ: Jaz sem z Prdeca! Tukaj živim! (*približava se Klari*) Prava resnica je, vi ste meni zelo všeč. (*počinje ju dirati*)
- KLARA: (*zbunjeno se diže, Janez ide za njom*) Gospodine Janez, tek smo se upoznali.
- JANEZ: Kot da se poznamo celo življenje. (*pjeva*) „Mi se mamo radi, radi, radi, radi.“
- KLARA: Joj kak lepo pjevate.
- JANEZ: Vi ste meni zares zelo, zelo všeč!
- KLARA: Zaista?
- JANEZ: (*pokazuje rukom*) A je to vaša hiša?
- KLARA: Da! Imamo još jednu na moru.
- JANEZ: Na morju! Tam greste na dopust? Ali znate plavati?
- KLARA: Ne razumijem?
- JANEZ: (*pokazuje rukama*) Plavati!
- KLARA: A, plivati! (*tužno*) Ne znam!

JANEZ: Lahko vas jaz naučim! Tako mahajte z rokami.

(*Klara maše, Janez stane iza nje, prima je za ruke i demonstrira*)

JANEZ: Dobro vam gre!

BARICA: Evo mene z kolači. (*vikne*) Koj delate!

JANEZ: Gospo Klaro učim plavati. (*mrmlja*) Poglej hudiča!

BARICA: Šte je gda koga vučil na suhom plivati.

JANEZ: Pokazujem tehniko plavanja. (*sjedne za stol*)

BARICA: (*nudi ga*) Ponudite se z kolači.

JANEZ: Hvala! (*jede*)

KLARA: (*Klara maše rukama, iznenada prekida i prilazi stolu*) Recite mi, volite li čitati knjige? (*sjedne do Janeza*)

JANEZ: Seveda!

KLARA: I ja! Obožavam čitati. Koju ste knjigu zadnju pročitali?

JANEZ: Kekca! Ko sem šel v šolo.

KLARA: Ja Trnoružicu. Ali više ne smijem. Mama mi je zabranila čitati bajke.

JANEZ: Zakaj?

KLARA: Kaže da je to za malu djecu. (*diže se i odlazi po slikovnicu*)

BARICA: Naša Klara je jako načitana.

JANEZ: Res je!

BARICA: Čujte, gospon Janez, nemamo se čas muditi, a i ne bi

štela da vas gospođa Sofija tu najde. Ona ne zna da ste vi tu. Vidite da je dekla lepa, to ste i sami rekli.

JANEZ: Zares je lepa!

BARICA: Dobra je i vredna! I načitana! Ako vas još koj zanima okoli naše Klare, pitajte.

JANEZ: Če lahko vprašam kaj Klara dobi za doto?

BARICA: Vas baš ne razmem.

JANEZ: Gospa Barica, razumete... Kako se reče? Miraz!

BARICA: Čiji miraz?

JANEZ: Gospe Klare!

BARICA: To vam ja ne bi znala reči. Ali gospođa Sofija, Klarina mama, nije škrta.

JANEZ: Koliko je denarja v banki?

BARICA: Je, pa kak bi ja to znala. Ali jempot sem vidla gospođu Sofiju, nesla je vu banku kup penez. (*pokazuje rukama*)

JANEZ: Toliko? Resnično?

BARICA: Nije vu mesnicu, vu banku je nesla.

JANEZ: Potem Klara ima velko doto.

BARICA: Ima ima veliku, kak ste rekli botu.

JANEZ: Doto! Miraz!

BARICA: Je, je, miraz! Imaju i hižu, tam dele na morju.

JANEZ: Resnično?

- BARICA: Nije vu Resnice, nek je vu Opatije.
- JANEZ: Dobro, dobro!
- KLARA: (*ulazi i nosi slikovnicu*) Evo, pogledajte! Ovo su vam moje omiljene priče.
- JANEZ: Zares lepo! (*obraća se Barici*) Rad bi se pogovoril z gospo mamo.
- BARICA: Koj se vi imate ž nju pogovarjati.
- JANEZ: O poroki! Jaz sem mlad človek in bi se hotel poročiti. Ženiti!
- BARICA: Je, je, vi bi se ženili! I naša Klara iste tak.
- JANEZ: Seveda!
- BARICA: Ja bum gospođu Sofiju pripravila i onda vi dojdete.
- JANEZ: Hvala za vse! (*diže se*) Zdaj moram iti!
- KLARA: Zašto tako brzo odlazite?
- JANEZ: Bom spet prišel en drug dan.
- BARICA: Nekak! Dojdete vu nedelu, pak se se dogovorite z gospu Sofiju.
- JANEZ: Se vidimo spet v nedeljo! Nasvidenje!
- BARICA: Tak je! Zbogom!
- JANEZ: (*odlazi*) Lep pozdrav!
- KLARA: Doviđenja!
- BARICA: Kak vam se vidi gospon Janez?

- KLARA: Ništa ga ne razumijem.
- BARICA: Je istina, kak da turski govori. Ali bute se nekak dogovorili. Mislila sem je li vam zgoden? Vam se dopada?
- KLARA: Lepi mi je!
- SOFIJA: (*ulazi sa šeširom na glavi*) Kaj se vas dvije došaptavate?
- KLARA: (*zbunjeno*) Ništa!
- BARICA: Baš sem Klare povedala kak ste si lepi škrlak kupili.
- KLARA: Je, jako je lepi!
- SOFIJA: (*ugleda slikovnicu, viče ljutito*) Kaj opet ova slikovnica radi ovde? Zabranila sam ti da čitaš slikovnice. A ti opet po starom. Spremi to i da te više nisam vidla da čitaš bajke za djecu.
- KLARA: Evo, spremićeću. (*odlazi*)
- BARICA: Če smem bi vam nekoj rekla.
- SOFIJA: (*stavlja šešir na vješalicu*) Kaj je opet?
- BARICA: Vi znate da ja vašu Klaru imam rada kak da je moja. Sem ju otranila.
- SOFIJA: Znam i kaj onda?
- BARICA: Mene je jako žalosne gledeti, kak su se druge dekle udale, a ona je ostala stara dekla. Pak sem je ja odlučila pomoći.
- SOFIJA: (*sjeda za stol*) Kakve su ti bedastoće opet pale na pamet?
- BARICA: Našla sem Klare dečka.

- SOFIJA: *(začuđeno, s podsmjehom)* Ti si joj našla dečka? A gde, molim te?
- BARICA: Na placu!
- SOFIJA: Na placu? Sigurno nekakvog seljaka koji prodaje mleko i sir. Kaj je tebi! Moja Klara je iz ugledne familije i ne bu se udala za nekog odrpanca. Mora imati muža istog društvenog statusa.
- BARICA: Čujte, Janez ne prodaje sir nek košare i takve stvari.
- SOFIJA: Janez! Otkud je taj Janez?
- BARICA: To vam ne bi znala povedati. Ali čula sem da ima fajn penez. To mi je povedal Karlek.
- SOFIJA: Koji Karlek?
- BARICA: On ima štant krej njega. Prodaje lagve.
- SOFIJA: Kak izgleda, je li učen? Da nije neki glupan.
- BARICA: Joj, tak vam spometne govori kak Šalamun. I lepi je. Bu došel v nedelu. Bi se štel z vami spominjati.
- SOFIJA: Ne dolazi u obzir. Klaru bum udala za Valenta, Olginog nećaka. On je ipak sudski pisar. Takav mladić bolje priliči našem društvenom statusu.
- BARICA: Kak vi velite. Onda bum mu rekla da ne dojde.
- SOFIJA: *(razmišlja)* Čekaj! Možda ne bi bilo loše da dojde. Neka vidi Valent da nije jedini kandidat. Imal bu bolje mišljenje o Klari. Dobro! Reci mu neka dojde.
- BARICA: Budem!
- SOFIJA: Idem ja do Olge! Moram ž njom sve dogоворити. A ti

se primi posla. Kuća mora u nedjelju blistati. Napravi kolače, da imamo nekaj za ponuditi gostima.

BARICA: V redu! (*odlaze*)

(*svjetlo se pali-gasi*)

(*Klara ulazi, uređuje se, dolazi Barica noseći tacu sa čašama i stavlja na stol*)

KLARA: Barice, srce mi lupa od uzbuđenja.

BARICA: Najte se niš zbuđivati. Se bu v redu. (*odlazi*)

(*dolazi Martin, u ruci nosi notes*)

KLARA: Martine, odakle vi?

MARTIN: Učio sam i rekoh da malo razbistrim mozak, idem prošetati.

KLARA: Kakvu to knjigu imate u ruci?

MARTIN: Knjigu ljubavne poezije.

KLARA: Vi ste pravi romantik.

MARTIN: Što mi to znači, kad me djevojka koju volim uopće ne primjećuje.

KLARA: Jeste li joj rekli da vam je stalo?

MARTIN: Nisam!

KLARA: Morate skupiti hrabrost.

MARTIN: Želite li čuti pjesmu koju sam joj posvetio?

KLARA: Rado!

MARTIN: *(recitira)* Zove se „Najdraža“

Tebi ove stihove pišem,
zbog tebe noću teško dišem.

Ne dolazi mi san na oči
pa ovce brojim cijele noći.

Al' najdraža, doći će dan
kada ču te veselo povesti van.

Na ruku ču ti prsten staviti
i u crkvi ćemo se vjenčati.

Muž i žena mi ćemo biti
i zajedno gniazdo sviti.

MARTIN: Kako vam se svida?

KLARA: Nisam nikad čula ljepše pjesme.

MARTIN: Baš ste me obradovali. Mislite da bih mogao uspjeti.

KLARA: Svakako!

MARTIN: *(priблиžava se Klari)* Moram vam nešto priznati.

KLARA: Što!

MARTIN: Zbog vas ne spavam noćima. Srce mi lupa k'o ludo.
Stalno ste mi u mislima. Klara, ja vas volim!

KLARA: *(zbunjeno)* M...m...m... mene?

MARTIN: Da, vas!

KLARA: *(sretno)* Zar ste zbog mene napisali ovako lijepe
stihove?

- MARTIN: Da! Podite sa mnom u šetnju pa ćemo razgovarati.
- KLARA: Sada ne mogu.
- SOFIJA: (*govori iza scene*) Klara, jesi gotova? Prosci samo kaj nisu stigli.
- MARTIN: Kakvi prosci?
- KLARA: Mama me želi udati za sudskog pisara Valenta.
- SOFIJA: (*ulazi*) Martine, prosim vas da nas ostavite same. Čekamo goste.
- MARTIN: Klara dobro razmislite o svojoj odluci. Ne ulazite u brak bez ljubavi. (*zbunjeno odlazi*)
- KLARA: Hoću!
- SOFIJA: Kakva drskost! Kaj si on umišlja!
- KLARA: Nemoj se ljutiti, Martin je pristojan mladić. Izjavio mi je ljubav!
- SOFIJA: Kaj! Imam za tebe bolju priliku. Valent je ugledan gospod, a Olga veli da ga čeka veliko nasljedstvo.
- KLARA: Što ako mi se ne svidi?
- SOFIJA: Bude ti se dopal. Veli Olga da je feš! (*čuje se zvono*) Evo ih! Barice otvori!
- (*Barica otvara, ulaze Valent i Olga*)
- BARICA: Dober dan!
- OLGA: Dobar dan!
- SOFIJA: Dobro došli, uđite!

- OLGA: Ovo je moj nećak Valent. (*rukujу se*)
- KLARA: (*zbumjeno*) Ja sam Klara!
- SOFIJA: Izvolite sjesti. Barice, donesi nam nekaj za popiti.
- BARICA: A koj?
- SOFIJA: (*obraćа se gostima*) Jeste li za kupicu domaćeg likera?
- OLGA: Može!
- SOFIJA: A vi, gospodine Valent?
- VALENT: Ne, hvala, nisam žedan.
- SOFIJA: Prvi put ste došli k nam, morate nekaj popiti.
- VALENT: Ako baš moram, onda čašu mlake vode.
- (*Sofija ga zabezeknuto pogleda, Barica donosi vodu i odlazi*)
- OLGA: Moj Valent je veliki protivnik alkohola.
- SOFIJA: Zdravo je popiti čašicu likera. Dobar je za cirkulaciju.
- VALENT: Znadete li da alkohol uništava mozak.
- KLARA: (*smije se*) Slažem se! U to sam se uvjerila.
- VALENT: Kako ste se uvjerili?
- KLARA: Kad se susjeda Olga napila na maminom rođendanu i pala gospodinu Mirku u krilo. Onda je Barica rekla: „Pak joj je alkohol popil mozak.“
- OLGA: (*zabezeknuto*) Ja pijana? Nemoj pripovedati bedastoće. Sasvim slučajno sam se popiknula v tepih i opala susedu u krilo.

- SOFIJA: Klara, ti si to krivo vidla. Susjeda istinu govori. A i Barici bi bilo bolje da skrati jezik.
- KLARA: Ali vidjela sam!
- SOFIJA: (*prekida ju*) Šuti! Idi, donesi kolače iz kuhinje. (*Klara ode*)
(*obraća se Valentu*) Gospodine Valent, sada bute probali kolače koje je jutros Klara spekla samo za vas.
(*obraća se Olgi*) Je l' tak?
- OLGA: Je! Nemrem reči, Klara ima talenta za kuhanje.
- KLARA: (*nosi kolače*) Evo, izvolite! Fini su! Barica peče najbolje kolače. Ja sam pojela pun tanjur. (*Sofija ju ljuto pogleda*)
- VALENT: Hvala! Ja ne jedem slatko. Slatko je opasno za zdravlje.
- SOFIJA: Imamo fine, friške čvarke.
- VALENT: Zaboga, masni čvarci su najveći ubojice.
- SOFIJA: Možda malo šunke?
- VALENT: Ne bih, hvala! Šunku ne jedem jer je preslana. Već je kasno, ja poslije 16 sati ništa ne jedem. Popijem samo čašu mljeka.
- SOFIJA: O, vi baš volite zdrav život.
- OLGA: Moj Valent jako pazi na svoje zdravlje.
- SOFIJA: To je za svaku pohvalu. (*obraća se Olgi*) Odi z menu, buš vidla kakav sam si materijal kupila za novu klajdu.
- OLGA: Daj da vidim. (*odlaze*)
- KLARA: (*obraća se Valentu*) Volite li čitati knjige?

- VALENT: Svakako! Svaki čovjek koji drži do sebe pročita godišnje bar tri svjetska klasika. Upravo čitam Tolstoja.
- KLARA: Ja sam danas čitala „Trnoružicu“ od braće Grimm.
- VALENT: Pa to su bajke za malu djecu.
- KLARA: To kaže i moja mama. Zabranila mi je da ikome kažem da čitam bajke.
Sakrila mi je knjigu. Kaže da djevojka za udaju mora čitati ljubavne romane. Koju knjigu vi čitate?
- VALENT: Upravo čitam „Anu Karenjinu“. Mogu vam posuditi kad pročitam.
- KLARA: Je li to ljubavna priča?
- VALENT: Da, ali s tragičnim završetkom.
- KLARA: Ne volim tragične završetke. Imate li nešto sa sretnim završetkom?
- VALENT: Nažalost, sve ljubavne priče svjetskih klasika završavaju tragično.
- KLARA: Zato ja čitam bajke. U njima je uvijek sretan završetak.
- VALENT: Istina!
- KLARA: Recite mi, volite li životinje?
- VALENT: O, da! Često idem u zoološki vrt.
- KLARA: A ja vam znadete obožavam mačke. Imate li vi mačku?
- VALENT: Ne! Alergičan sam na mačje dlake.
- KLARA: Mi u kući imamo mačku Đinu. Majka ju je zatvorila u sobu da ne smeta. Jako je umiljata i odmah bi vam sjela

u krilo.

VALENT: *(skoči)* Bože sačuvaj! Odmah bi dobio plikove. *(češka se)* Eto vidite, već me nešto svrbi.

KLARA: Možda zato što sjedite na Đininom stolcu.

VALENT: Kako to mislite?

KLARA: To je Đinino omiljeno mjesto za spavanje.

VALENT: *(stavlja maramicu na drugi stolac i sjedne)* Oprostite! Higijena je jako važna za zdrav život.

KLARA: Slažem se! Baš je danas Barica radila temeljito čišćenje s deterdžentom. Đina je jutros povraćala! Najela se masnih čvaraka pa je pokvarila želudac.

(Valent se hvata za nos)

KLARA: Gospodine Valent, što se desilo?

VALENT: Sve, sve, sve u redu!

(čuje se zvono, Barica otvara; ulazi Janez)

JANEZ: Lep pozdrav, dobri ljudje!

BARICA: Dober dan! O, gospon Janez, ste došli? *(odlazi)*

JANEZ: Ja sem prišel kot smo se dogovorili. *(prilazi Klari)* Gospa Klara, ljubim roko!

(Valent zbunjeno gleda i češka se)

KLARA: O, gospodine Janez, vi ste pravi kavalir. Sjednite! *(sjeda do Klare)*

JANEZ: Hvala lepa! A je gospa mati doma?

- KLARA: U sobi je sa susjedom Olgom.
- JANEZ: (*Klari, gleda u Valenta*) Kdo je ta gospod?
- KLARA: Gospodin Valent, nećak naše susjede Olge.
- JANEZ: (*daje Valentu ruku*) Janez!
- VALENT: Valent, drago mi je! (*briše ruku maramicom*)
(*dolaze Sofija i Olga*)
- SOFIJA: Kaj imamo gosta? (*gleda Janeza*)
- JANEZ: Jaz sem Janez!
- SOFIJA: Sofija, drago mi je! Ovo je moja susjeda Olga! (*Olga i Janez se rukuju*)
- SOFIJA: Izvolite sjesti! Ste za nekaj popiti?
- JANEZ: Seveda! Kaj imate?
- SOFIJA: Ima domaćeg likera, vina, možda kavu ili čaj da skuhamo?
- JANEZ: Domačega likerja prosim!
- SOFIJA: Hoće još netko?
- OLGA: Daj meni još malo.
- KLARA: I ja bi jednu čašu!
- (*Sofija stavlja liker i čaše na stol i toči*)
- SOFIJA: Gospodine Valent, hoćete nam se pridružiti?
- VALENT: Ne bi, fala!

- JANEZ: Na zdravje! (*nazdravlju*)
- KLARA: (*Janezu*) Uzmite kolača?
- JANEZ: Z veseljem! (*uzima i jede, obraća se Valentu*) Gospod, pridružite mi se!
- KLARA: Gospodin Valent ne jede slatko.
- JANEZ: A tako! Zakaj?
- VALENT: Zato što je šećer štetan za zdravlje.
- JANEZ: Od nečesa je treba umreti.
- OLGA: Moj nećak živi zdrav život.
- JANEZ: Jaz telovadim!
- VALENT: I ja svaki dan radim tjelovježbu. Time održavam kondiciju.
- OLGA: To je jako važno za zdravlje. Ja svaki dan šećem jednu vuru.
- KLARA: Mislila sam da trčite.
- OLGA: Zakaj?
- KLARA: Mama je neki dan rekla: „Gle susjedu Olgu! Opet trči za gospodinom Mirkom.
- SOFIJA: (*ljutito*) Klara!
- OLGA: (*uvrijeđeno, obraća se Sofiji*) Srami se! Ja trčim za Mirkom? Mislila sam da si mi priateljica. Ti si jedna obična tračerica.
- SOFIJA: Nemoj se srditi! Krivo si razmela.

OLGA: (diže se) Dobro sam ja razmela i dosta se uvreda naslušala. Ja tebi pomažem, a ti meni nož u leđa.

SOFIJA: Pomažeš? Dobro si naplatila svoje usluge.

OLGA: Idemo, Valente! Nemamo više tu kaj delati. (*Sofiji*) Udaj kćer za koga hoćeš. Za mojeg nećaka nećeš!

SOFIJA: Vodi si ga! I tako nije za niš!

(*Valent se diže, odlaze*)

JANEZ: Poglej hudiča!

SOFIJA: Ona bu meni prodike držala. Alapača! (*obraća se Klari*) A ti, bolje da taj svoj jezik malo skratiš.

KLARA: Šta sam sad ja kriva? Rekla sam samo ono što sam čula.

JANEZ: Ne bodite jezni! Škodi za lepoto! Gospa, rad bi govoril z vami.

SOFIJA: Recite!

JANEZ: Meni je Klara zelo všeč. Rad bi se poročil.

SOFIJA: Niš vas ne razmem. Otkud ste?

JANEZ: Ja sem z Prdeca! V Sloveniji! Tukaj stanujem! Rad bi se poročil. Ženil! Moji nameni so resni!

SOFIJA: Lepo od vas!

JANEZ: Jaz bi se hotel poročiti z gospo Klaro, če se dogovorimo.

SOFIJA: Ne znam kaj očekujete od nas?

JANEZ: Dobro doto! Miraz!

- SOFIJA: Kak to mislite?
- JANEZ: Če bi dali deset tisoč, pohištvo in hišu ob morju.
- SOFIJA: Ako sam dobro razmela, vi bi novac, namještaj i kuću na moru.
- JANEZ: Tako je!
- SOFIJA: Pa niste vi ni tak blesavi.
- JANEZ: Seveda!
- SOFIJA: Ovako! Moja Klara se ne udaje van kuće. Ostaje doma! Jeste li vi voljni priženiti se?
- JANEZ: Jaz sem pripravljen. Ampak z dobro odškodnino.
- SOFIJA: Niš vas ne razmem?
- JANEZ: Jaz tražim odšteto.
- SOFIJA: Kakvu odštetu?
- JANEZ: Če grem z doma!
- SOFIJA: (*ljutito lupi šakom po stolu*) Kaj! Odštetu možeš dobiti samo ako te zviznem po glavi. Moje dijete nije na prodaju.
- JANEZ: Ne jezite se!
- BARICA: (*brzo ulazi*) Koj se dogodile koj tak kričite?
- KLARA: Mama kaže da ja nisam na prodaju.
- SOFIJA: (*maše lepezom i diže se*) Gde si našla ovog jebivetra? On bi htel kuću na moru. Da ne bi!

BARICA: Janez! Rekel si da ti se Klara dopada. Onda koj bi štel.

JANEZ: Če je tako, bo dovolj pohištvo in denar.

SOFIJA: Ne dam niš! Ne bu mene nigdo ucjenival!

JANEZ: Jaz grem! Nimam več kaj iskati tukaj.

SOFIJA: Odi!

JANEZ: Če spremenite mišljenje, me pokličite!

BARICA: Otidi! Vražji lakomec!

(Janez odlazi, Sofija sjeda za stol i bijesna maše lepezom)

BARICA: Najte se srditi, bu vas šlagerale!

SOFIJA: (obrača se Barici) Svaka ti čast. Jesi našla pravog ženika. Gulikožu!

BARICA: Nije ni vaš niš bolši. Bedast kaki črna kmica. To vam je kak se one veli: Ciljaš v rožu, a v drek pogodiš.

SOFIJA: Jadna moja Klara! Nema sreće! Ostala bu stara cura.

BARICA: Bu več došel onaj pravi. Najte se niš sekirati.

KLARA: Stvarno?

BARICA: Pak se nije razdrapil na ivanjskom ledu.

SOFIJA: Više u ništa ne vjerujem.

(čuje se muzika i pjesma „Na te mislim“)

SOFIJA: Kaj je sad to?

BARICA: (trči k prozoru) Joj mene!

- KLARA: Šta si vidla?
- BARICA: To je naš Martin. Z mužiku! Ima i rože v ruka.
- KLARA: (*trči do prozora*) Martin je!
- BARICA: Ste vidli kak je riskantičen.
- KLARA: Smijem ga pozvati gore?
- SOFIJA: (*ravnodušno*) Pozovi!
- KLARA: (*viče Martinu*) Dodji gore!
- SOFIJA: Veli Klara, da joj je Martin izjavil ljubav.
- BARICA: Martin je dobri dečec. Vidla sem ja kak on našu Klaru gledi.
- MARTIN: (*dolazi*) Dobar dan! (*daje cvijeće Klari*) Izvolite! (*prilazi Sofiji*) Milostiva, moje poštovanje! Ispričavam se što sam vas uznemirio.
- SOFIJA: Sve je v redu!
- MARTIN: Danas, kad ste mi rekli da Klari dolaze prosci, srce mi je stalo. Prepao sam se da ju ne obećate nekome tko ju ne zaslužuje. Zato sam odlučio poduzeti sve mjere da osvojim Klarino srce.
- BARICA: Joj, kak lepo!
- MARTIN: Doveo sam svirače da mi pomognu.
- KLARA: Kako romantično! Nitko još nije nešto slično učinio za mene. Srce mi lupa ko ludo!
- MARTIN: (*obraća se Sofiji*) Milostiva, slobodan sam vas zaprositi Klarinu ruku.

- SOFIJA: O, kako hrabar mladić!
- BARICA: Ja sem mu rekla, da nema koj okolišati i naj se prime posla.
- SOFIJA: Klara, kaj ti veliš na to?
- KLARA: Želim se udati za Martina. On je tako romantičan. Mislim da sam se zaljubila u njega.
- SOFIJA: Od čega bute živjeli.
- MARTIN: Idućeg mjeseca završavam fakultet. Posao me čeka čim diplomiram. Jedino vas molim, ako biste nam za početak mogli pomoći oko smještaja, dok se ne snađemo. Ja ћu vam platiti.
- SOFIJA: Ne dolazi u obzir! (*Martin ju zabrinuto pogleda*) Kakav smještaj. Od sad bude to i vaša kuća. Kaj ћe meni samoj tolika kuća?
- MARTIN: O, baš vam hvala na razumijevanju! Dajem vam riječ, da ћu sve učiniti da Klara bude sretna.
- BARICA: Joj, kak riskantično govori.
- SOFIJA: Valjda romantično!
- BARICA: Je, tak! Se nesem mogla zmisliti!
- SOFIJA: Barice, donesi vino! Moramo nazdraviti!
- BARICA: Idem odma! (*odlazi*)
- SOFIJA: A gde ste ostavili svirače?
- MARTIN: Vani! Oprostite, nisam im platio. Sigurno me čekaju.
- SOFIJA: Pozovite ih! Ja bum im platila.

(Martin odlazi, dolazi Barica)

BARICA: Gde je Martin?

SOFIJA: Poslala sam ga po svirače!

BARICA: Joj, baš lepo!

(dolaze svirači)

SOFIJA: Momci, izvolite! I fala vam što ste dopratili Martina.
(daje sviračima novac) Izvolite! To je za vas!

SVIRAČ: (čudi se) Hvala! Ali to je previše!

SOFIJA: Spremite! Zaslужili ste! Barice, ponudi dečke pićem.
(Barica toči)

KLARA: Želim vam svima nešto reći!

MARTIN: (gleda Klaru) Reci!

KLARA: Ja sam danas zaista sretna žena!

MARTIN: Za ljubav! Živjeli! (nazdravljuju)

BARICA: (plače) Kak je to naša Klara mudre povedla, mam mi suze idu.

SOFIJA: Pa ne bumo se sada plakali. Svirači, zasvirajte nekaj veselo! Imamo razloga za veselje.

(svirači sviraju: Ljubav nas veže i spaja)

SVIRAČ: Mi vas napuštamo! Hvala na svemu i doviđenja!

PRISUTNI: Doviđenja!

(svirači izlaze, ulazi Janez)

JANEZ: Evo me spet nazaj! Jaz sem mal razmislit! Če bi mi dali polovico hiše, bi pristal.

BARICA: Evo napasti!

SOFIJA: Kasno Marko na Kosovo stiže.

MARTIN: O čemu on priča?

BARICA: Štel bi se ženiti! (*obraća se Janezu*) Ništa od toga, Klara je sprošena!

JANEZ: Za koga?

KLARA: Ja ču se udati za Martina!

JANEZ: Poglej hudiča!

SOFIJA: (*diže se*) Gospodine Janez, ja sam svoje povedla. Moje strpljenje je pri kraju i prosim vas da nas napustite i ne uz nemiravate nas više.

MARTIN: Izvolite izaći ili ćete sa mnom posla imati.

JANEZ: Kdo tebe kaj vpraša? Jaz ne grem dokler ne dobim odškodnino!

SOFIJA: Koga?

JANEZ: Odšteto!

BARICA: Za koj otštetu! Koj si tu jel i pil?

JANEZ: Nisem delal dva dni!

(*Martin ga primi za ruku i gura napolje*)

MARTIN: Molim vas lijepo, izadite! (*Janez se ne da, Barica uzima metlu i udara Janeza*)

- BARICA: Sad buš ti videl oštetu!
- JANEZ: (*viče s vrata*) Vse vas bom tožil! (*odlazi*)
- KLARA: (*prilazi Martinu*) Kako ste vi hrabri!
- SOFIJA: A sada, kad smo se riješili ovog lakrdijaša, pozivam vas sve na jednu finu večeru kod „Vesele udovice.“
- BARICA: Koj i mene?
- SOFIJA: Naravno!
- BARICA: Nesem priređena.
- SOFIJA: Kaj ti fali? Skini fertun pak idemo?
- BARICA: Imate praf, idemo!
- (*odlaze*)

KRAJ

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Zelinsko amatersko kazalište

"ZAmKa"

PRAVO I

Kotarski sud *Sv. Ivan Zelina*

Tužba

Tuženi:

Zdenka Kamenarić
Mario Dukarić
Stjepan Nizek

Tužitelji:

Katica Truljak
Jelena Kovačević
Zdravko Pustički

Svjedoci:

Zdravko Mundak
Danica Bejuk
Vesna Bičak Dananic

Pisarica:

Sudac:

Krunoslav Hublin

PRAVICA

komedija

Štefice Fanjek

PRAVO I PRAVICA

Likovi

Stranke u postupku

Slučaj 1.

Kata Šaško

Ruža Bolšec

Martin Lučko

Slučaj 2.

Joža Šmrček

Dora Režek

Marta Režek

Slučaj 3.

Štef Fuček

Marko Tučko

Sudac: *Rudolf Pravdić*

Pisarica: *Agata*

O predstavi

Predstavu čine tri sudske rasprave u kojima likovi na različite načine zastupaju svoje interese. Želeći pred sucem biti što uvjerljiviji često padaju u komične situacije iz kojih se vješto izvlače.

1. dio

(scena - sudnica, za stolom sjedi pisarica, ulazi sudac)

SUDAC: Dobar dan, Agata!

AGATA: Dobar dan!

SUDAC: Konačno petak i to me veseli. Malo odmora preko vikenda.

AGATA: Idete nekamo za vikend?

SUDAC: Pozvani smo k prijatelju. Kupili su ladansku kuću s velikom okućnicom i jezerom.

AGATA: Djeca će sigurno uživati.

SUDAC: Za njih ne sumnjam. Nadam se da će i ja uživati! Prijatelj je strastveni ribič, pa će mu se rado pridružiti. Nisam već godinama bio na ribolovu. A vi Agata, kako ćete vi provesti vikend?

AGATA: Suprug me sutra vodi u kazalište, na premijeru „Aide!“ U nedjelju ćemo k rodaku Josipu na imendanski ručak.

SUDAC: Josipovo je za četiri dana. 19., zar ne?

AGATA: Da! U utorak!

SUDAC: Dobro da ste me sjetili. Moram reći ženi da kupi neku sitnicu našoj domaćici Josipi. Sigurno će se obradovati.

AGATA: Naravno! Bilo kakav znak pažnje čovjeka veseli.

SUDAC: Mi smo se zapričali. Idemo krenuti s raspravom. Koga imamo?

AGATA: Bolšec protiv Šaška.

- SUDAC: Uvedite ih!
- AGATA: (*prilazi vratima*) Rasprava: Bolšec, Šaško! (*ulaze*)
- KATA: Dober dan!
- SUDAC: Otvaram raspravu u predmetu Bolšec protiv Šaška. Dana 12. prosinca 1927. godine gospođa Ruža Bolšec, podnijela je kaznenu prijavu protiv Katice Šaško, od oca Miška i majke Magde, s prebivalištem u Šaškovcu kućni broj 10, kojom je optužuje da je krivotvorila oporuku prema kojoj je njezin brat Ignac Lajner, tuženoj ostavio u nasljedstvo kućicu na selu i 10 hiljada dinara u gotovini. Optužena, što kažete na optužnicu?
- KATA: Prosim lepo, ja nesem niš kriva. Niš ja nesem krivopatvorila. Gospođin brat je bil betežen i ja sem ž njim brigu vodila.
- RUŽA: Da, baš! Jako si se brinula. Da nije bilo mene, umrl bi od glada.
- KATA: Kak morete takve reči govoriti. Znate dobre da sem mu ja saki dan friško kuhala.
- SUDAC: Nemojte se svadati. Gospođo Šaško imate riječ.
- KATA: Znate, ja sem vam od negda bila v službe još pri gospodine mame. Mi smo vam bili veliki siromaci. Japa me nije imel s čem zamuš dati, pak me je poslal v njihovu hižu vu službu. Pokojna gazdarica bila je jako dobra žena, prijela me je kak da sam njezina. Sirota ostala je sama z dvoje dece, muž joj je poginol na frontu vu Galicije. To vam je negde daleko. Čer, oču reči, gospođa Ruža bila je moja vrsnica, a sin, gospod Ignac, je bil dvije leta stareši. Onda se je gospođa Ruža udala za Franju Bolšeca. On je bil bogat, imal je fabriku. Delal je cigel. Pune ljudi je hodile k njemu vu službu. Onda je bogec vmarl i gospođa je ostala dovica.

Ja sem ostala pri njezine mame vu službe. Bile mi je jako lepo. No gospoda je taki vmlra, dobila je veliku tempereturu i više se nije zdigla z postelete. Tak sem ja ostala z gosponom Ignacom. Bile mi ga žal ostaviti, kad je siromak bil betežen. Bil je nedušlif. Obolel je na pluča. Stalne se je lečil po bolnica. Kad je bil doma i kad mu je bile dobre, vu hiži je navek bile vesele. On vam je znal igrati v klavera. Pak me je znal zvati da mu zapopevam. Najreši je imel onu. (*pjeva*) „Ti si rajske cvijet“

SUDAC: (*prekida ju*) Prekinite! Molim vas, nećete pjevati u sudnici! Skratite priču.

RUŽA: Sad bar vidite s kim imate posla.

SUDAC: Što ste željeli reći?

RUŽA: Nije ona ostala s mojim bratom zbog njegove bolesti, već zbog njegovog novca. Kad je brat obolio, ukazala joj se prilika da se dočepa imetka.

KATA: To nije istina. Mene je jako žal kaj je gospodan Ignac vmlr. Gospodan sudec, ona mu je sestra pak je teden dan posle negve smrti složila vu svoje hiži bal. Još je i mene naterala da idem dvorit gospodu.

RUŽA: Ja to nisam mogla izbjegći. Kod nas je svake godine bal za fašnik. To je veliki društveni događaj u našem gradu. Iako sam bila u žalosti morala sam to učiniti.

KATA: V žalosti! Gospodan sudec, prva je skočila kad je mužika zaigrala.

RUŽA: Kaj sam mogla kad me gospodan Felger zamolio za ples. On bi se duboko uvrijedio da sam ga odbila.

KATA: Na svoje oči sem vidla kad je vlekla tancat onoga Kuka bez ruke.

- SUDAC: (*zbunjeno*) Ne razumijem?
- RUŽA: (*smije se*) Priča gluposti. Gospodin Valdek je naš veliki prijatelj, bio je kostimiran u kapetana Kuku.
- SUDAC: To je sve nevažno za slučaj. Zašto vi gospođo Bolšec smatraste da je vaš brat bio prevaren.
- RUŽA: Moj brat nikad ne bi dozvolio da se naša obiteljska imovina dijeli. Uvijek je govorio: „Ako ja umrem, ti buš moja nasljednica“.
- KATA: Laže, gospon sudec! Navek su se svadili. Odkad je nein muž vmrl, ona je samo kerila. Jempot je došla peneze posuditi. Tak su kričali vu sobe, da sem ja mislila da se nekaj dogodile. Kad sem došla blizu, čula sem gospona Ignaca kak je rekao: „Ovo je zadnji put da ti dajem novac“. Bil je besen. I još je nekoj rekao na stranjski, nesem ga baš razmela. On je znate prefektno govoril nemački. Sad sem se zmisnila. Rekel je: „O maj drot!“
- SUDAC: Možda: O majn Got!
- KATA: Je, točne tak!
- SUDAC: Da li je gospođa Bolšec često navraćala?
- KATA: Za Vuzem i Božić i ako je trebala penez. Onda je gusteše došla.
- RUŽA: Kakve su to gluposti. Pa ja sam k bratu navraćala bar jednom tjedno.
- KATA: Najte lagati, kak vas nije Boga strah?
- RUŽA: Mene? Pa ti bi se trebala Boga bojati. Misliš da ćeš se na prijevaru domoći bratova imetka. Vidim, i mamin kostim si obukla.

- SUDAC: *(lupi batom)* Tišina! Bez svađe, molim.
- RUŽA: Ja se ne želim svađati, ali kaj mogu kad me dotična izaziva.
- KATA: Nikoga ja ne zazivam, samo govorim onak kak je po pravice.
- SUDAC: Recite gospođo Šaško, kada se saznali za oporuku?
- KATA: Jemput je gospon Ignac došel z bolnice i ja sem pripravila večerju. Govecku juhu z rezanci i govedinu z paradajz sosom. On bi reši jel z renom, ali ren je lut, bi ga snapil.
- SUDAC: To su nevažne činjenice. Odgovorite na pitanje.
- KATA: Posle večerje me je prosil da mu skuham čaj. Ja sem skuhalia i donesla čaj. On je sedel kraj kamina i čital knigu. Rekel mi je naj si sedem jer se oče z menu spominjati. Ja sem si sela i počela štrikati šal. Pital me je kaj delam? Onda sem rekla da njemu štrikam šal. Bila je zima, a on je jako osetljif, pak mu bu topli šal dobro došel.
- SUDAC: Pričajte što je konkretno bilo?
- KATA: Kokretno je on mene rekao ovak: „Katico, ti vidiš da sam ja bolestan i bojam se da neću još dugo“. „Najte toga pripovedati“, rekla sem ja. Onda on meni veli: „Svi koji smo se rodili, jednog dana ćemo i umrijeti. Smrt moramo dočekati spremni!“ To vam iste saku nedelu i naš župnik v cerkve govori. „Ja sam u vezi toga donio neke odluke“. „Kakve odluke?, pitam ja. „Ti si u našoj kući preko trideset godina i moja je dužnost da ti osiguram bezbjedu starost“.
- RUŽA: Bože, kakve još bedastoće ne bum čula?
- SUDAC: Tišina! Neka gospođa ispriča do kraja.

- KATA: Onda je on rekao da mi prepisal kućicu u kojoj sem ja do sad spala dok se pri njima delala. To vam je mala kućica u dvoriščem i vrtom. I rekao je da mi bu ostavio penez za stare dane. Tu vam je se na pismeno. (*pruža sucu oporuku*)
- RUŽA: To je škandal! Ja vam u to ništa ne vjerujem. Moj brat to ne bi nikada napravio. Ona je sigurno sama napisala tu oporuku.
- SUDAC: Ali ovdje su potpisi svjedoka.
- RUŽA: Pa to bar nije problem. Lažnog svjedoka možete naći za 100 dinara.
- SUDAC: I vi dakle mislite da je gospođa platila lažnog svjedoka.
- KATA: Gde bi ga ja sirota zela.
- SUDAC: Možete vi dovesti kojeg od svjedoka?
- KATA: Morem, tu je u ganjku. Sem ja mislila da bude tak pak sem se na to pripravila.
- SUDAC: Agata, pozovite ga!
- AGATA: Pozivam svjedoka u predmetu Šaško! (*ulazi Martin*)
- MARTIN: Dobar dan!
- SUDAC: Gospodine vaše ime molim.
- MARTIN: Ja sem Martin Luček.
- SUDAC: Da čujem, šta imate za reći.
- MARTIN: Ja vam se bavim konjogojstvom. Uzgajam konje za jahanje. Jeden dan sem išao na jahanje. Jahal sem kroz šume i opazil lepoga vranca kakav juri ko da ga si

vragi goniju. Skočil sem z konja i jedva sem ga stavil. Prepoznaš sem da je to konj od gospona Ignaca. Mam sem znal da se nekaj dogodile. Išel sem u pravcu od kud je konj doletel i za čas opazil gospona Ignaca kak leži. Bil je v nesvesti. Ja sem v žepu imel rakije, to navek sobu nosim. (*pokazuje flašicu i nudi sucu*) Očete probati? Fina šlivovica.

SUDAC: Dajte, molim vas! Niste u birtiji. Pričajte dalje.

MARTIN: Onda sem mu del pod nos da ga zbudim. Na sreću, mam je došel k sebe. Pomogel sem mu se zdići. Nije si niš strgal, samo se je fest stukel.

SUDAC: To su nebitne stvari.

MARTIN: Mene su bitne, jer sem ja posle toga z gosponom Ignacom postal prijatel.

RUŽA: Prosim lepo, sve mi to liči na prevaru. Od kuda sad taj svjedok?

SUDAC: Pričajte dalje!

MARTIN: Bile vam je to jeden dan prije Martinja. Na Martinje je meni imendan, pak sem išel k gospunu Ignacu da ga pozovem na imendan.

KATA: I ja se sečam.

RUŽA: Jao, kakva je to mučka.

KATA: Ste čuli gospón sudec, veli mi da sem kučka. Ja kučka, sram te budi. V peklu buš gorela, kuliko lažeš. (*počinje naguravanje*)

SUDAC: Umirite se, molim!

RUŽA: Sada vidite kako se izvračaju moje riječi.

- SUDAC: Tišina!
- MARTIN: Dobre, koj se bute sad tu svadile.
- SUDAC: Gospodine Luček, nastavite.
- MARTIN: Onda sem ja došel k gospunu Ignacu. Baš je bil pri froštuklu. Jel je kukurezne žgance z jetricami. Onda je i mene ponudil. Nemrem reči, bili su fini. Onda je Kata donesla mene vina, a gospunu čaj. Jako je kašlal, kak da bi drva kalal. Videl sem da je skrahernal.
- KATA: Je, siromak.
- MARTIN: Onda sem ga pozval na imendan. On je rekел да mu je žal, ali da ne bu mogel dojti.
- SUDAC: Pustite te priče. Recite jeste li vi bili prisutni kad je pisana oporuka.
- MARTIN: Jesem, ja lične. Kak sem rekел, gospone nije došel na imendan, pak sem mu ja drugi dan odnesel pečene guske i diganjku od orejof. On je jako rad jel gusku i orehnjaču. Kad sem došel tam, bil je još vu postelete. Onda sem prešel k njemu vu sobu. Prije toga sem dal Kate gusku i diganjku, da spravi.
- KATA: Istina! Tak je bile.
- MARTIN: Onda je gospone rekел naj idem v kuhinu, da me nekoj treba. Ja sem prešel, a on se je ostal obleći.
- KATA: Onda sem ja donesla kuhanoga vina, pak su skup pili.
- SUDAC: Nemojte pričati tako naširoko. Pa nećemo završiti do ponoći.
- MARTIN: Ja pripovedam kak je bile.

- RUŽA: Ja te gluposti više ne mogu slušati.
- MARTIN: To nisu gluposti, nek živa istina.
- SUDAC: Završimo s pričom. Nastavite!
- MARTIN: Onda se je gospod zdigel i prešel v sobu. Vrnol se je z nekakvim paperom.
- SUDAC: Kakav papir?
- KATA: Žuti!
- MARTIN: Nesem ja ni sam znal kaj je na paperu. Posle sem zoznal.
- SUDAC: I šta ste saznali.
- MARTIN: Tu je pisala oporuka.
- RUŽA: Kaj još ne bum čula. Moj brat nikad ne bi pisal oporuku na žutom papiru.
- MARTIN: Šte je to reklo?
- RUŽA: Pa dotična!
- MARTIN: Je, žuta je bila koverta, a paper beli.
- SUDAC: (*ljutito*) Žuta, bijela, kakva je da je! Šta je na njoj pisalo?
- MARTIN: Oporuka!
- SUDAC: Znam, oporuka! Ali šta je pisalo u oporući?
- MARTIN: Gore je pisale: Kotar Sv. Ivan Zelina.
- SUDAC: Ne pitam za to.

MARTIN: A, sad razmem. Očete pitati šte je komu koj ostavil?

SUDAC: Naravno!

MARTIN: Ne znam za teru oporuku pitate?

SUDAC: Ne razumijem, zar postoje dvije oporuke?

MARTIN: Nekak! Jedna za prvi, jedna za drugi slučaj.

SUDAC: Recite?

RUŽA: Šta je sad ovo? Kakve dvije oporuke?

KATA: To ni ja ne znam!

MARTIN: Gospon Ignac je napravil oporuku da bi kućicu i deset hilad dinari ostavil sluškinje Kate, a ostali imetak sestre Ruže. On je bil bogat čovek i štel je Katu osigurati za stare dane.

RUŽA: Ja se sa tom oporukom ne slažem. Ja sam mu ipak sestra i jedina nasljednica.

MARTIN: (*nastavlja*) Onda je gospodin napravil još jednu oporuku, teru je ovjeril na sudu. Rekel mi je ovak: „Poznajući svoju sestru, ona bude pobijala oporuku. Zato ću ja napisati još jednu, koja će ostati kod mojeg advokata, gospodina Čehova“. Tak da znate, oporuka je ovjerena pri advokatu.

SUDAC: Agata, molim vas idite do advokata Čehova i provjerite da li je oporuka doista kod njega. (*Agata odlazi*)

RUŽA: (*obraća se Martinu*) Koliko ste dobili para za lažno svjedočenje?

MARTIN: Kakvo lažno svedočenje. Ja istinu govorim!

- SUDAC: Tišina! Ovo je sud, niste na paši.
- AGATA: (*vraća se, obraća se suncu*) Možete malo doći. Advokat Čehov želi s vama razgovarati.
- SUDAC: Evo me! (*odlazi*)
- RUŽA: Sad bu zišlo djelo na vidjelo.
- KATA: Kaj ti očeš reči. Lakomica jedna. Se bi polampala, a mene po svetu poslala.
- RUŽA: Sa zadovoljstvom ču te izbaciti iz kuće.
- KATA: Ti mene! Samo probaj! (*naguravaju se*)
- MARTIN: Dejte se primirite, bumo još si skup kaznu platili.
- (*Martin miri, žene se tuku. Ruža tuče Martina lepezom, a Kata Ružu torbom*)
- RUŽA: Pomoć! Otimačica me želi ubiti!
- KATA: Samo ti zovi, koga očeš. Ti boš mene preglasila otimačicom. Ja nesem nikomu niš otela, se sem svojemi rukami zaslужila.
- MARTIN: Bute jemput prekinule?
- RUŽA: Šta se ti javljaš? Dao si se potkupiti za par stotina dinara.
- MARTIN: Nigdo mene nije kupil. Ja se govorim po savesti.
- RUŽA: Ti! Pa ti nemaš savjesti. Da imaš ne bi branio ovu ovdje.
- MARTIN: Ja sem si z vašem bratom bil jako dober i se bum napravil za to da bu on na onom svetu zadovolen.

(ulaze sudac i pisarica)

SUDAC: Kakva je ovdje galama!

RUŽA: Dobro da ste stigli. Ova alapača me napala, zajedno sa svojim pomoćnikom.

SUDAC: Prekinite, inače će vas sve kazniti za nepoštivanje suda. Sjednite! *(svi sjednu)* Konačno smo saznali pravu istinu. Ovdje je oporuka koja je bila kod advokata Čehova.

RUŽA: Zašto vam je advokat Čehov nije prije predao?

SUDAC: Zato što danas nismo na ostavinskoj raspravi, nego rješavamo vašu krivičnu prijavu. Ali kako mi se čini, danas će sve biti riješeno.

RUŽA: Pročitajte, neka se otkriju sve laži dotične.

KATA: Bumo vidli kaj se bu otkrile.

SUDAC: Tišina, molim!

RUŽA: Pročitajte već jednom, da završimo ovu farsu.

SUDAC: *(čita)* „Ja, Ignac Lajner, pri punoj svijesti i razumu sastavljam ovu oporuku u odvjetničkom uredu gospodina Petra Čehova, u nazočnosti svjedoka Martina Lučka i Ivana Filca. Moja prva oporuka napisana je bez ovjere. Poznavajući svoju sestru, ona će poduzeti sve da ju pobije. Ja sam u prvoj oporuci kućicu u selu i 10 hiljada dinara ostavio gospodi Katici Šaško, koja je u našoj kući provedla 35 godina službovanja i uvijek nas vjerno služila. Znajući da bi je moja sestra nakon moje smrti izbacila, odlučio sam ju finansijski osigurati, tako da u miru i sigurnosti proživi staračke dane. Ostali imetak, obiteljsku kuću, svu zemlju i 300 hiljada dinara u banci ostavio sam sestri.

- KATA: (plaće) Joj siromak, na se je mislil.
- SUDAC: (čita dalje) „Da je moja sestra priznala prvu oporuku, do ovog svega ne bi došlo pa sam ja zato odlučio oporuku izmijeniti. Prema novoj oporuci Katici Šaško ostavljam kućicu i 20 hiljada dinara. Svojoj sestri ostavljam 150 hiljada dinara, da ima za platiti dugove, a ostali imetak ostavljam u dobrotvorne svrhe i to bolnici za liječenje plućnih bolesnika Zelengaj u Zagrebu.
- RUŽA: Lopovi, prevaranti!
- SUDAC: Umirite se ili će vas kazniti. Želi li još netko nešto dodati?
- KATA: Ja nemam koj!
- MARTIN: Ni ja!
- RUŽA: To je sve prevara! Začarala je mojeg brata.
- SUDAC: Zašutite, jer će vas udaljiti iz sudnice. Agata, pišite! (diktira) „Dana 15. ožujka 1928. godine Kotarski sud Sv. Ivan Zelina, sudac Rudolf Pravdić, donosi sljedeću presudu. Gospođa Katica Šaško, oslobođa se optužbe da je krivotvorila oporuku gospodina Ignaca Lajnera. Ostavinska rasprava će se izvršiti prema zadnjoj oporuci koju je gospodinu Ignacu Lajneru, napisao odvjetnik Petar Čehov u prisustvu svjedoka, te istu ovjerio na Kotarskom sudu u Sv. Ivanu Zelini. Gospođa Ruža Bolšec, dužna je platiti sve troškove suda. Protiv ove presude može se podnijeti žalba u roku od 15 dana. Rasprava završena!“ (odlaze sudac i pisarica)
- KATA: Sad ste lepo zišli, kad mi niste veruvali.
- RUŽA: Ti si za sve kriva!
- MARTIN: Koj kukate, im ste dobili 150 hiljad. Se s tem more lepo

živeti.

RUŽA: Da, kako dugo?

MARTIN: Do smrti!

RUŽA: Glupani! (*ode*)

MARTIN: Koj sem krivo rekel?

KATA: Pusti ju! Viš da je srdita kak kuščer. Idemo! (*odlaze*)

(*Svjetlo se pali-gasi*)

(*sudac i Agata sjede za stolom*)

2. dio

SUDAC: Koga sada imamo?

AGATA: Režek protiv Šmrčeka.

SUDAC: Samo da vidim optužnicu. Uvedite ih!

AGATA: *(prilazi vratima)* Režek protiv Šmrčeka!

(stranke ulaze i sjednu)

SUDAC: Gospodine Šmrček, ustanite! *(čita optužnicu)*
„Dana 25. siječnja 1928., ovdje prisutni Josip Šmrček,
sin Ignaca Šmrčeka iz Šmrčkovega Donjeg, sa stanom
u Dugoj ulici broj 8, optužen je da je iz sefa obitelji
Režek u Gornjogradskoj ulici br. 38, otudio 150 hiljada
dinara i zlatninu. Optuženi, osjećate li se krivim?

JOŽA: *(zbunjeno)* Ne, ne, ja nesem niš kriv.

SUDAC: Zanimljivo, to svi kažu.

MARTA: Dopustite da ja ispričam šta se desilo. Mi smo vam
znate iz fine i ugledne familije. Imamo kuću u centru
grada. Moj otac ima tvornicu tekstila. Dobro smo
situirani.

SUDAC: Nije potrebno iznositi vaše imovinsko stanje.

MARTA: Želim da znadete s kim imate posla.

SUDAC: Kažite kako je bilo?

MARTA: Moja mama Dora je slavila rođendan. Pozvala je
društvo u našu kuću, da se malo zabave. Nakon zabave,
primjetili smo da nam je iz sefa nestao novac i zlatnina.
U to vrijeme u našoj kući je bio prisutan i optuženi.

- SUDAC: I vi dakle optužujete ovdje prisutnog Josipa Šmrčeka?
- JOŽA: Ja nesem niš kriv.
- SUDAC: Da čujemo vas! Kažite kako je bilo?
- JOŽA: Mene je gazda rekao da je zvala gospođa Režek, da bi je treba deti novu drevenu nogu, jer je stara pukla.
- SUDAC: Gospodi?
- JOŽA: Ne gospođe, nek postele. Znate gospa ima jakoga muža od sto pedeset kil i kak se je on obračal na postele, nogu je pukla. On je opal nakel, a gospa na njega. Dobre da nije gospa spodi bila, bi ju podrobil.
- MARTA: Šta pričaš? Odakle tebi takve informacije.
- JOŽA: Vaš gospon japa mi je povedao.
- MARTA: Nema pametnijeg posla, nego raspravljati sa seljačinama.
- JOŽA: Ja nesem seljak, ja sem majstor Jožek.
- MARTA: Možda seljak nisi, ali seljačina jesi i to prava.
- SUDAC: Bez vrijeđanja molim! Slušam šta je dalje bilo?
- JOŽA: Onda sem ja došel k gospođe Režek i popravio postel. Del sem novu hrastovu nogu, ta se ne bu taki strgala. Gospodan je bil vesel, mam mi je platil i pozval me na kupicu vinčeka vu kuhinju, jer su tam vu sobe slavili rođendan. Ja sem torbu odvrgao na ganjku i vlezao u kuhinu. Gazda je pred mene del šunku i fine suhe kobase. (*obraća se Dori*) Gospođa, imate finu šunku! Lepo smo si pogablali, popili par kupic vinčeka i prešao sem natrag na posel. Onda su po mene došli žandari. Rekli su da sem fkrat peneze i zlate i naj otprem torbu.

Vu torbe nije bile alata.

SUDAC: Nego šta?

JOŽA: Penezi i zlatnina. Ja to nutre nisem del.

SUDAC: Što ste uradili s torbom?

JOŽA: Predal sem ju žandarom. Onda su me otpelali na spitivanje.

SUDAC: U redu! Recite gospodo, da li je novac je bio u sefu?

MARTA: Da! Pod šifrom!

SUDAC: Je li sef bio otvoren?

MARTA: Da!

SUDAC: Tko sve zna šifru?

MARTA: Samo moj otac i mama.

SUDAC: U kojoj sobi se nalazio sef?

MARTA: U maminoj spavaćoj sobi.

SUDAC: I vi mislite da je optuženi bio u stanju otvoriti sef i opljačkati vas?

MARTA: Ne znam tko bi drugi.

SUDAC: Prema vašim riječima, imali ste punu kuću gostiju.

MARTA: Ne mislite valjda da su me opljačkali starci koji se jedva kreću.

DORA: Pardon Marta, o kakvim ti starcima govorиш?

- MARTA: Mamica, prosim te, daj se saberi. Ona vam je malo senilna. Na momente se gubi.
- SUDAC: Demencija, znači?
- MARTA: Da, sirota!
- SUDAC: Ipak ju moramo ispitati. Gospodo Režek, što vi znadete o tome?
- DORA: (*zbunjeno*) Ja nikaj ne znam.
- SUDAC: Na koga vi sumnjate?
- DORA: (*pogledava na Martu*) Mislim da je on! (*pokazuje rukom na Josipa*)
- SUDAC: Jeste li sigurni? Recite što ste vidjeli?
- DORA: Ja, ja niš nisam vidla. Samo da je jel kobase z mojim Vjencislavom.
- SUDAC: Po čemu smatrate da je optuženi kriv?
- DORA: Zato kaj je... imal torbu.
- SUDAC: Znadete, ako nekoga krivo optužite, mogli bi završiti u zatvoru.
- DORA: Bog me sačuvaj!
- SUDAC: Za optužiti nekog nisu dovoljne insinuacije.
- MARTA: Kakve insinuacije! Novac i zlato su nađeni kod majstora u torbi.
- JOŽA: Ali to nije moja torba!
- SUDAC: Nego čija?

- JOŽA: Ja prosim lepo ne znam.
- SUDAC: A gdje je vaša torba?
- JOŽA: Ni to ne znam!
- MARTA: Znam ja! Njegova torba pronađena je na hodniku, kraj stolca.
- JOŽA: Je, tam sem ju odvrgel. (*lupi se po čelu*) Sad sem se zmislij. Pak sem ja torbu zel z stolca. To znači da sem zel tuđu torbu, a svoju ostavil.
- SUDAC: Kako ste mogli uzeti tuđu torbu?
- JOŽA: Kad sem si popil sedem, osem gumištof, nesem ni sebe poznal, a kampak torbu. Se su mi torbe onda jednake.
- MARTA: Nemojte blefirati! Vi ste novac uzeli i to su činjenice.
- SUDAC: Da istina, gospodin je novac uzeo u torbi, ali tko je taj novac metnuo na stolicu. Očito s nekom namjerom. Čija je bila torba.
- MARTA: Ne znam!
- SUDAC: I vi zaista tvrdite da je optuženi ukrao torbu?
- MARTA: Pa on je jedini bio u maminoj sobi. Tko bi to drugi mogao napraviti?
- JOŽA: Ja nesem, gospon sudec. Bog dej mi tramvaj čez nogu prešel, ako sem kriv.
- SUDAC: Nešto mi je tu čudno.
- DORA: Kaj hoćete reći?
- SUDAC: Bez čvrstih dokaza ne možete nikoga optužiti. A ako

nekog lažno optužite, prijeti vam zatvorska kazna. To vam je valjda jasno.

DORA: Najte me strašiti! Kaj očete da vam priznam da je moja Marta zela nofčeve z sefa. Ne bum prznala!

MARTA: (*zabezeknuto*) Mamica, tebi se pomotalo. Kaj pripovedaš! Vidite, opet je izgubila pamćenje. Priča gluposti.

SUDAC: Pustite ju neka priča. Recite gospođo Dora, što ste htjeli reći.

DORA: Ne znam! Zabila sam!

SUDAC: Morate se sjetiti. To je jako važno. Sud mora biti jednak za sve. Ne možemo nekog optužiti, ako nije kriv. Zato se što prije sjetite, u vašem je interesu.

MARTA: Pardon! Kakav je to način, da se ovako bolesnu ženu prisiljava na svjedočenje.

JOŽA: Ne znam kaj je gospode došle? Ščera je bila tak normalna. Po hiži je išla kak paunica, još je i popevala. Znate onu „Na te mislim kada čižme čistim.“

SUDAC: (*lupi batom*) Tišina! Kažete da vam je gospođa Režek izgledala zdravo?

JOŽA: Ko dren! Gospon mi se betežen videl, teško je dihal.
(*gleda na sat, vadi iz torbe jeger i kruh i jede*)

SUDAC: Gospođo Režek, još jedamput vas pitam, šta se desilo u vašoj kući. Kako ste otkrili da je nestao novac?

MARTA: Ja inzistiram da prekinete ispitivati moju majku. Zar ne vidite da nije pri sebi. Ne može svjedočiti u takvom stanju. Vidite da je dementna.

- DORA: Ja dementna? Kaj je tebi Marta. Naj se bojati, ja nem niš priznala.
- SUDAC: O kakvom priznanju govorite.
- DORA: Ja ne priznam niš!
- SUDAC: Gospodo Režek, vidim da mi nešto krijete.
- MARTA: Moja majka ništa ne krije. Vidla je majstora kak ordinira po sobi i kak zatvara sef. Kaj ne mamica?
- DORA: Je, je! Metal je drvenu nogu, a moj Vencislav je držal krevet.
- SUDAC: Da li je optuženi prilazio sefu?
- DORA: Bil je kraj sefa! To sem vidla na svoje oči.
- JOŽA: Gospon sudec, ja nesem krif kaj je mene gospon plačal z sefa. Ja sem poštene svoje dinare zaslužil.
- SUDAC: (*viče, iznenaden*) Zaboga, pa šta je vama! Ne možete jesti za vrijeme rasprave.
- JOŽA: Je, gospon sudec, mene je doba iti na gablec. Če si nem popjel, bum se zrušil nakel, pak me bute morali macati. Ako sem gladen, mene tlak opane i ja se rušim.
- SUDAC: Razumijem, ali ipak ne možete jesti u sudnici. Ako vam je loše napravit čemo stanku.
- JOŽA: Nije, dobre mi je, ja sem se založil. Samo da si još popijem i moremo dale. (*vadi flašu iz torbe i pije*)
- DORA: Kaj još ne bum vidla.
- JOŽA: Ja sem spremen!

- MARTA: Ne znam kako se mogu dozvoliti ovakvi ispadci.
- SUDAC: Smirite se! (*obraća se Dori*) Kažite, šta ste još vidjeli?
- DORA: Vidla sem dok mu je moj muž otvoril sef i platil majstora.
- SUDAC: Gdje ste vi bili u to vrijeme?
- DORA: U forcimeru! Baš sem išla u sobu i nosila gostima kolače.
- SUDAC: A torba. Gdje je bila torba?
- DORA: Torba je bila u ormaru.
- SUDAC: Znači to je bila vaša torba.
- DORA: Nije!
- SUDAC: Nego čija?
- DORA: Od mojeg Vjencislava.
- SUDAC: (*obraća se Marti*) Malo prije ste tvrdili da ne znate čija je torba.
- MARTA: Časni sude, zar ne vidite da se je moja majka sva pogubila. Priča same bedastoće. Mamica, pak ti moraš u špital na pregled.
- DORA: Nikam ja ne moram.
- SUDAC: (*lupi batom*) Dosta je sad te parade! Govorite istinu, inače će vas sve strpati u zatvor.
- DORA: (*preplašeno*) Gospon sudac, ja bum vam se povedla. Ja neću vu rešt iti.

- MARTA: Mamica, daj šuti!
- SUDAC: (*Marti*) Vi šutite! U protivnom će vas izbaciti iz sudnice! Gospođo Režek, nastavite.
- DORA: Ja sam letos s Martom bila na odmoru u Opatiji. Tam smo upoznale nekog gospona Frančeska i njegovu sestru Lučiju iz Firence. Jako fini ljudi! Oni su nas pozvali na večeru. Nakon večere ja sam prešla u sobu, a Marta je s njima ostala sedeti. Nagovorili su ju da ide ž njima u kockarnicu. Ova moja bedasta kćer se išla kockat. Izgubila je sve novce.
- MARTA: Mamica, nemoj pričati tu sramotu.
- DORA: Na to si trebala prije misliti.
- SUDAC: Kažite, što je dalje bilo?
- DORA: Onda je još posudila 150 hiljada dinara od Frančeska. I to zakockala.
- JOŽA: Bog moj dragi! Im je to više penez nek vredi cela moja radiona z alatom.
- SUDAC: Tišina! Nastavite!
- DORA: On je tražil novac u povrat, a mi ga nismo imale. Obećale smo ga poslati. No kak ga nismo poslale, došel je sam po njega.
- MARTA: Ja nisam niš kriva, on me je na to nagovoril.
- JOŽA: Je, gospica draga, onda ste svoj greh šteli mene na pleča nalepiti?
- MARTA: Nisam imala drugog izlaza nego uzeti novac iz sefa.
- SUDAC: Tako znači! Zatim pokriviti nedužnog čovjeka.

- MARTA: Bojala sam se oca. Ne mogu mu reći da sam zakockala toliko novaca. Ubil bi me!
- DORA: On vam je, znate, slab na srce. Bi ga mam šlag ftrefil.
- SUDAC: Znači, vi ste uzeli novac iz sefa za vrijeme boravka gospodina Šmrčeka u vašoj kući?
- MARTA: (*sramežljivo*) Da, dok je on bio s ocem u kuhinji. Ja sam ušla u sobu, uzela iz sefa novac i stavila ga u torbu.
- SUDAC: Tko vam je dao šifru?
- MARTA: Mama!
- DORA: Prisilila me!
- SUDAC: Kako?
- DORA: Rekla je da bu ispričala ocu, da sam se u Opatiji špancirala z gosponom Bergmanom. To je jako fini i ugledan gospodan, ima u Beču tvornicu čavli. Moj ga muž nemre zmisliti. Mislim da je ljubomoran na njega. Veli da je on obični luftbrenzer i da samo keri očev imetak.
- JOŽA: A, Bergman! Mi znate od nega kupujemo čavle. Onda moj gazda kad mu se čavel sfrkne, pak se klopi po prstu veli: „Vrak te jebi i z onem ki te je napravil. Tak se saki dan negvo ime spomene v naše radione“.
- SUDAC: Prekinite o tome. Ti detalji nisu važni za slučaj. Gospođice, znači vi ste od gospođe majke dobili šifru i uzeli novac?
- MARTA: (*pokorno*) Jesam! Stavila sam torbu s novcima na stolac u hodniku. Dok sam u sobi oblačila svoju novu nerc bundu, torba je nestala. Našla sam na podu samo majstorovu torbu. Mam sam znala da je on uzel novce.

- JOŽA: Ja nesem niš krif.
- SUDAC: Što je sa tim Frančeskom?
- MARTA: Trebala sam se s njim naći u Esplanadi, ali nisam otišla kad nisam imala s čim.
- SUDAC: Kako se preziva taj vaš prijatelj Frančesko?
- MARTA: Moneti!
- SUDAC: Moneti, znači! Samo tren! Priđite Agata! (*sudac potiho govorci Agati, ona odlazi*)
- MARTA: (*ljutito Dori*) Ti si kriva, sve si izlajala!
- DORA: Ja za tvoje grehe neću iti v rešt.
- JOŽA: Ak je pravice, vi pete v rešt, a ne ja.
- MARTA: (*plače*) Mama, spasi me!
- DORA: Nemoj plakati! Se bu v redu! Pa imamo novce, budemo te spasili.
- JOŽA: Pravo i pravica na moje su strane!
- (*Agata se vraća, nosi papir i daje ga sucu*)
- SUDAC: Tišina! Umirite se! Ima li tko još šta za reći?
- JOŽA: Ja samo morem reći da nesem kriv!
- MARTA: Sve sam rekla.
- DORA: I ja!
- SUDAC: Ustanite! (*stranke ustanu, sudac diktira presudu*) „Dana 15. ožujka 1928. godine Kotarski sud Sv.

Ivan Zelina, sudac Rudolf Pravdić, donosi sljedeću presudu. Tuženi Josip Šmrček, osloboda se krivice te mu tužitelj mora isplatiti 1500 dinara odštete zbog nanesene sramote. Tužitelj Marta Režek, zbog lažnog svjedočenja kažnjava se novčanom kaznom od 3000 dinara i mjesec dana društveno-korisnog rada u pučkoj kuhinji „Posljednja večera“. Gospođa Dora Režek, zbog pomaganja u lažnom svjedočenju kažnjava se novčanom kaznom od 2000 dinara. Novčana kazna mora biti plaćena u roku od deset dana, u protivnom se primjenjuje kazna zatvora u trajanju od dva mjeseca. Protiv ove presude može se podnijeti žalba u roku od 15 dana.

DORA: Ne bumo se žalili!

SUDAC: Onda je slučaj riješen!

MARTA: Joj, za Boga miloga, gde bumo uzele toliki novac?

DORA: Morale bumo reći ocu.

MARTA: Joj, ubil me bu!

SUDAC: (*lupi batom*) Tišina, molim! Imam za vas još jednu vijest.

(žene gledaju)

DORA: Recite!

SUDAC: Kad ste mi kazali da se Frančesko preziva Moneti, sjetio sam se da sam imao jednu sudsku tužbu s tim prezimenom. Gospođa Šmit ga je tužila za prijevaru. Uhvaćen je kako vara na pokeru. Kod njega je pronađena veća količina novaca i priznanice, koje su žrtve potpisale, nakon što ih je opelješio. Za gospodinom je raspisana tjericalica i čeka izručenje u Italiju. Priznanice su mu oduzete, tako da nećete morati

vraćati novac. (*dije se*) Ovim je rasprava završena!
(*sudac i Agata odlaze*)

DORA: (*veselo*) Pa to je odlična vijest. Dobro smo prošle!

MARTA: Ti da, a ja?

DORA: Kaj pričaš? Pa budi sretna da nejdeš u zatvor. A malo društvenog rada ti bude koristilo.

MARTA: Da, prati suđe u pučkoj kuhinji, čisto zadovoljstvo.

JOŽA: Bole to, nek v reštu šekret.

MARTA: Nije vas nitko ništa pitao.

JOŽA: Al' ja vas pitam, gda bum peneze dobil?

DORA: Evo odma! Ja ću vam dati. (*vadi novac iz torbe i daje Joži*)

JOŽA: Fala, gospa! Preporučam se i drugi put!

DORA: Za kaj se preporučaš?

JOŽA: Za tišlariju!

DORA: (*zbunjeno*) A to!

MARTA: Idemo, dosta mi je suda za cijeli život!

JOŽA: Idem i ja na posel. Doviđenja! (*odlaze*)

(*svjetlo se pali-gasi*)

3. dio

(Agata sucu pruža spise)

SUDAC: Agata, možemo početi!

AGATA: (prilazi vratima i poziva) Tučko protiv Fučeka! (ulaze Štef i Marko i sjedaju)

SUDAC: Gospodine Fuček, ustanite! (Štef ustane, sudac čita)

Dana 10. siječnja 1928. godine optuženi, ovdje prisutni Stjepan Fuček, sin Franje Fučeka iz Javoreka, kućni broj 32, otuđio je nove boksane čizme i crni filcani šešir u vlasništvu tužitelja Marka Tučka. Optuženi, da li se osjećate krim?

ŠTEF: Ne osečam. Ja gospodin sudec nesem niš kriv.

SUDAC: Da čujemo što imate reći u svoju obranu.

ŠTEF: Ovak vam je to bile. Taj dan je bile jako zima. Moj šogor Miško, pozval me je k sebe na fureš. Moral sem mu pomoći, kad i on mene pomore. A prasica je imela 200 kil. Treba se s tem boriti. Znate kak je na furešu. Svinče smo zaklali, pak ga rastrančerili, krvavice smo nadevali, špek rezali i mast cvrli; ali ne su. Ostale je još za drugi dan. Onda su žene spravile večerju. Dobre smo si pojeli, male više popili i onda smo i zapopevali.

SUDAC: Skratite priču!

ŠTEF: Bum skratil! I tak sem ja posudil čižme i škrlak!

SUDAC: Niste nam ispričali gdje se to dogodilo?

ŠTEF: Je, kad ste rekli da skratim priču. Posluhnite me onda.

SUDAC: Slušam!

- ŠTEF: Onda sem ja negde oko pol noći krenul dimo. Bila je mesečina ko dan. Vane zima kak v Sibiru. Ja sem imel čižme bate na noge. Zeble me je kak sam vrag. Imel sem i obojke, ali sejene mi je zanoftale.
- SUDAC: Dobro, ne morate pričati o vremenskim uvjetima.
- ŠTEF: Je, oni su bitni za one kaj je dale bile.
- SUDAC: Ajde, požurite malo!
- ŠTEF: Nesem se mogel žuriti, kad je vane bile smicko. Polafko sem išel. Onda sem došel do Barine hiže i videl pod oblokom čižme i škrlak. Bile su fine boksane čižme, točne moj broj. Ja sem zul svoje bate, obojke sem ostavil na noge i onda sem obul boksane čižme, samo zate kaj me je zeble. A i mislil sem si da je Bara hitila čižme pokojnega muža i da je više ne trebaju, pak sem si je posudil.
- MARKO: Gospon sudec, laže!
- SUDAC: (*Marku*) Samo malo! To su bile vaše čizme?
- MARKO: Tak je! Moje! Ganc nove!
- SUDAC: Ne razumijem. Šta su vaše čizme radile kod susjede Bare.
- ŠTEF: Aha, sad poveč! Da te čujem?
- MARKO: Bara me je pozvala k sebe da bi je skalal trček. Balta je se zacvikala, pak ga nije mogla skalati.
- ŠTEF: Viš, viš! Koj se zacvikale, bumо čuli.
- SUDAC: Ne prekidajte!
- MARKO: Kad sem to obavil, pozvala me je na rakiju.

- ŠTEF: Ima finu tropicu. Nije moći reči.
- SUDAC: Dobro, dobro, nećemo u detalje. Recite, kako su vaše čizme završile pod njezinim prozorom?
- MARKO: (*zbunjeno*) Ovaj ... Znate je sem v jutre išel v Zagreb. Nesem doma mogel najti kefe za zglancati čizme, pak sem donesel Bare da mi zglanca z svoju kefu.
- ŠTEF: Je, gospon sudec, glancala je celu noč. Ima dobru kefu.
- SUDAC: Tišina, molim! Recite kako su čizme završile pod prozorom?
- MARKO: Ovaj... Ja sem prešel do suseda Jože, pak sem se tam zadržal. Bara je išla spat, pak mi je čizme dela pod oblok, da ju ne moram buditi.
- SUDAC: A šešir?
- MARKO: Škrlak mi je ostal na klinčenice. Onda je i nega dela na čizme. Kak bi v jutre išel bez škrlaka.
- SUDAC: Zatim ste vi uzeli čizme i odnijeli kući?
- ŠTEF: Nije tak bilo. Sad bum vam ja povedal za istinu kak je bilo.
- SUDAC: Zar ste dosad lagali? Znadete li da se laž kažnjava?
- ŠTEF: Nesem lagal, samo sem drugač povedal. Kak sem rekел, ja sem išel z fureša. Štel sem se male k Bare navrnuti. Zel sem male friške čvarkof. Znate, dok su topli onda su najbolši. A morti si bi štela speči male ocvirkašof.
- SUDAC: Pustite sad čvarke. Idemo dalje!
- ŠTEF: Idem ja tak putom, idem i kad sem došel do Barine hiže, imam koj za videti.

- SUDAC: Šta ste vidjeli?
- ŠTEF: Kak sem rekел, bila je mesečina ko dan.
- SUDAC: I, što ste vidjeli?
- ŠTEF: Videl sem Marka, pod Barinim oblokom. Skril sem se za murvu i pratil koj bu sad. Sad vam bum pokazal kak je bile. (*prilazi Agatinom stolu*) Vište, bumo rekli, ovde je Barin oblok. Bara je otprla oblok, a Marko je zul čizme (*izuva čizme*)i skočil k Bare vu sobu. (*skoči na stol*) Onda je videl da bu mu škrlak pačil, pak je i njega čez oblok del na čizme. (*baca šešir na čizme*)

(*Agata skoči, sudac iznenaden; svi se hvataju za nos*)

- AGATA: Zboga, šta radite?
- SUDAC: Šta je vama?! Zar ne možete opisati riječima? Odmah da ste se obuli. Kad ste zadnji put noge oprali? Smrde vam za pop...! (*maše papirom pred nosom*)
- ŠTEF: (*obuva se*) Na stare lete sem se pral. Moral sem novo lete čist dočekati.
- SUDAC: Zaboga, pa danas je 15. ožujak. Dva i pol mjeseca niste prali noge?
- ŠTEF: Po zime je ne perem, da si ne bi kožu zgulil, pak bi me zeble.
- SUDAC: O zaboga, ovako nešto još nisam čuo! Pričajte dalje što je bilo, da čim prije završimo. Dakle, vidjeli ste da je Marko ušao u kuću? Šta ste vi onda uradili?

(*Agata se haldi papirom*)

- ŠTEF: Ja sem se razbesnel.

- SUDAC: Zašto?
- ŠTEF: Kad sem videl da me je Marko pretekel.
- SUDEC: Ništa vas ne razumijem.
- ŠTEF: Kak ne razmete! Ja sem trebal biti pri Bare, ali me je Marko proste rečene zajebal.
- SUDAC: Bez prostačenja, molim! Inače ću vas kazniti.
- ŠTEF: Dobre! V redu!
- SUDAC: Znači, vidjeli ste Marka da ulazi u kuću i onda odlučili da mu se osvetite?
- ŠTEF: Točne tak! Samo on nije zašel kak celi svet čez vrata, nek je sukнул čez oblok.
- SUDAC: Način ulaska u kuću nije bitan za slučaj.
- ŠTEF: Gospon sudec, kak nije? Saki pošten čovek ulazi čez vrata, a ne čez oblok kaki tat.
- SUDAC: Nevažno! Pričajte šta je dalje bilo.
- ŠTEF: Onda sem došel pod oblok i naluknol se nuter. Nisem niš videl, kad je oblok bil zahukan, samo sem čul jafkanje.
- SUDAC: Idemo dalje!
- ŠTEF: Kak sem već reknel, razbesnel sem se i ftruc si obul čižme.
- SUDAC: Znači bili ste ljubomorni što je Bara izabrala gospodina Tučka umjesto vas.
- ŠTEF: Nije ona nega zobraala, on se prvi porinol. Da sem ja

prvi došel, mene bi zobraala. Znate kak se veli: „Šte prvi, negova devojka!“

SUDAC: Želite kazati da dotična gospođa održava veze sa više muškaraca.

ŠTEF: Uuuu, bi je moral pol dana brojiti.

SUDAC: Nemojte tako. Nije lijepo ogovarati osobu koja nije prisutna.

ŠTEF: Kaj bi ogovaral. Im se ona sam s tem štima. To vam je živa istina. Je li tak, Marko?

MARKO: Niš ja ne znam!

ŠTEF: Vište, kak je sad zgubil pamčenje.

SUDAC: Gospodine Tučko, kako ste znali da je gospodin Fuček otuđio čizme?

MARKO: Bara mi je rekla. Ona se je stala že njim na semnu. Vidla je da ima nove čižme. Negve su stare i pohabane. I škrlak je prepoznala. Štef Škrlak ima luknu, a moj je ganc novi. Odma ga je napala. I se je priznal.

SUDAC: Je li istina?

ŠTEF: Je, moj Škrlak za istinu ima luknu. Mi ga je Ruda prestrelal. On vam, znate ima pištolu, kaj je donesel z Galicije. Fkral ju je jednomu oficeru. Onda mi je kazal kak se že njega puca. Ja sem del svoj Škrlak na kolec, sem mislil da mi ga me bu pogodil. On je puknol direkcijon čez Škrlak. I napravil ovakvu luknu.

SUDAC: Ne pitam za šešir nego za napad.

ŠTEF: Mislite na ovo kaj me Bara napala?

- SUDAC: Da, ispričajte o tome.
- ŠTEF: To vam je bile ovak. Ja sem išel na semen kupiti odojke za raniti. Našel sem lepe odojke, tak krej 25 kil. Baš sem se pogadal kad je došla Bara i počela na me kričati. Ja se još nesem dobre snašel, a ona me je tak suknula po glave z jambrelu, da sem se zvezde videl. Još sad imam fručku na glave. Vište gospon sudec, još se vidi. (*pokazuje*)
- SUDAC: Dobro, vjerujem vam! Zašto vas je udarila kišobranom?
- ŠTEF: Štela mi je zujti čizme. Ja se nesem dal. Pak nem dimo bos išel.
- SUDAC: Gdje su sada te čizme?
- ŠTEF: Na moje noge! Nesem mogel dojti na sud v stare čižma.
- MARKO: I ja sem si moral kupiti nove, kad mi je stare fkral!
- ŠTEF: Posudil!
- SUDAC: Zašto ih niste vratili?
- ŠTEF: Baš sem denes kaniel, ali kad ste me pozvali na sud, nesem mogel v stare čižma dojti.
- MARKO: Gospon sudec, laže! Da je kaniel vrnuti, već bi je do sad vrnul.
- SUDAC: Sad znamo sve činjenice. Ima li tko što za reći?
- ŠTEF: Ja sem se povedal.
- MARKO: I ja!
- SUDAC: U redu! Pišite, Agata! „Dana 15. ožujka 1928. godine Kotarski sud Sveti Ivan Zelina, sudac Rudolf Pravdić,

u predmetu Fuček, donosi sljedeću presudu.
Optuženi ustanite!

Tuženi Stjepan Fuček koji je u bijesu ljubomore ispred kuće Bare Raček uzeo crne boksane čizme i crni filcani šešir, mora otuđene stvari vratiti tužitelju Marku Tučku te platiti novčanu kaznu od 2000 dinara. Ukoliko kaznu ne plati u roku od 10 dana, slijedi mu kazna zatvora u trajanju od tri mjeseca. Takoder je dužan podmiriti sve troškove suda.

Žalba na presudu može se podnijeti u roku 15 dana.“

MARKO: Ja sem zadovolen, ne kanim se žaliti.

ŠTEF: Kaj se ti imaš žaliti. Če se mora gdo žaliti, to sem ja!
Ali gospod sudec, ne bum se žalil!

SUDAC: Onda je slučaj riješen! Rasprava je završena!

MARKO: Sad se gledi po nosu!

SUDAC: Doviđenja, Agata!

AGATA: Doviđenja!

(sudac odlazi, Štef prilazi pisarici)

ŠTEF: Morem ja mam platiti?

AGATA: Možete! Na blagajni, druga vrata lijevo! (izlazi)

MARKO: Viš kak si prešel! Da si vrnul čižme, ne bi troška imel.

ŠTEF: Se buš ti to vrnul, če nečeš da prejdem k tvoje žene i tastu i povem im da hodiš k Bare.

MARKO: Naj takof biti. Pak morem i ja tebe tužiti.

ŠTEF: A komu, ako smem pitati? Ja sem doveč, če si zabil. Ti si se prioženil s Planine?

- MARKO: Jesem, pa kaj?
- ŠTEF: Viš, če me neš poslunol, vrnul buš se vu Planinu curik.
- MARKO: Naj takof biti!
- ŠTEF: Gledi me, momentalne idem direkcijon k tebe dimo i se bum povedal po istine, a još bom nekoj i dodal.
- MARKO: (*preplašeno*) Ni za Boga! Ja ti bum dal peneze samo nemoj nikomu reči.
- ŠTEF: Vadi pare. (*Marko mu daje*) Još, još, bu treba za sucke troške. Dobre! A koj se čižem i škrlaka tiče, ti si si tak nove kupil. Mene ove baš paseraju. Buš i nje ostavil?
- MARKO: Naj ti budu! Al više me za niš ne pitaj.
- ŠTEF: A kaj se penez tiče...
- MARKO: Kaj bi još štel?
- ŠTEF: Još buš pri Pericofke kiflin kupil i pri Posudice platil gulaš i liter vina.
- MARKO: Vraži mudrijaš! Idemo, dok se ne buš još kaj zmislij!
- ŠTEF: Je, ak nemre drugač naj bu po pravice! Idemo! (*odlaze*)
- MARKO: (*mrmrlja*) Ti i tvoja pravica!
- (*svjetlo se gasi*)

KRAJ

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina
Zelinsko amatersko kazalište
«ZAmKa»

komedija
Štefice Fanjek

AUDICIJA

AUDICIJA

Likovi

Štef Fuček

Ivek Liško

Jela Grbec

Vera Strnec

Olja Vračić

Biba Draček

Vid Filko

konobarica Goga

svirač Jura

režiser Žak

tajnica Suzi

O predstavi

Audicija je prilika za pokazati mnoge talente. Kandidati nestrpljivo čekaju njezin početak. Vesele se honoraru i planiraju kamo će ga utrošiti. Odluče vježbati različite uloge, kako bi se što bolje predstavili komisiji. Uzbuđenje nestane, kad shvate da nije onako kako su planirali...

(na sceni šank, stolovi i stolice; Goga uređuje stolove, dolaze Ivez i Štef)

ŠTEF: Dober dan, Goga!

GOGA: Dobar dan, dečki! Izvolite si sesti. Ste kaj za popiti?

ŠTEF: Ja bi gemišt, a ti Ivez?

IVEK: I ja!

ŠTEF: Kaj smo samo mi došli?

GOGA: (nosi piće) Vi ste prvi! Budu sad i drugi došli. (ulaze Jela i Vera)

ŽENE: (pozdravljaju) Dober dan!

GOGA: Dobar dan! Sedite, žene!

JELA: A kam?

GOGA: Gde vam paše.

(žene sjedaju za stol)

GOGA: Kaj bute pile?

VERA: Ja bi nekakov sok.

JELA: I mene!

GOGA: Očete Coca-Colu, fantu, gusti, ledeni čaj.

JELA: Ja bi čaj, ali da nije leden.

GOGA: Nije leden, samo se tak zove.

VERA: Dej i mene donesi. (Goga nosi, žene plaćaju)

- JELA: Goga, gda dojdu ovi za audiciju? Ja nemam dugo časa.
- IVEK: (*diže se i prilazi Gogi*) Sem te i ja štel pitati, kaj oni praf za praf očeju od nas.
- GOGA: Ja ni sama ne znam. Bil je tu pri mene nekakof čovek, rekel je da išče talente. On je z nekakve firme tera snima filmove. Trebaju mu glumci i statisti. Se vam piše na plakatu, kaj mene spitavate!
- ŠTEF: O čemu bu taj film?
- GOGA: Da ti praf velim, ja nemam pojma. Se bute čuli kad dojde.
- OLJA: (*ulazi*) Dobar dan! Je l' tu beše ova aukcija?
- GOGA: Mislite na audiciju?
- OLJA: Tačno! Ja se smela, pa svašta pričam.
- GOGA: Tu bude! Dajte si sedite!
- OLJA: Mogu ovde?
- GOGA: Morete! (*Olja sjedne*) Ste kaj za popiti?
- OLJA: Može kafa!
- GOGA: Kak ne bi mogla! (*odlazi*)
- IVEK: (*obraća se Štefu*) Otkud je ova došla? Čudne govori.
- ŠTEF: (*diže se i prilazi*) Gospođo... Ja sem Štef Filek!
- OLJA: (*daje ruku*) Olivera Vračić, za prijatelje Olja.
- ŠTEF: Štel sem pitati otkud ste vi k nam došli?

- OLJA: Stigla jučer u posetu drugarici Ruži. Bile zajedno na radu u Švajcarskoj. Ceo život živim sama, pa smo neko vreme zajedno stanovali. Nismo se videle imao deset godina.
- ŠTEF: Tera Ruža?
- IVEK: Jurova! Ona je jedina bila vu Švicarske.
- ŠTEF: Mislite na Ružu od pokojnega Jure.
- OLJA: Ne razumem?
- IVEK: Oče reči da se Ružin muž zval Jura.
- OLJA: Jeste, tačno, Jura!
- IVEK: A siromak rane je prešel na onaj svet.
- JELA: Bil je dober čovek, a tak je nagle umrl.
- OLJA: Uvatio ga rak bešike i ošo na onaj svet za dva meseca. Bog da mu dušu prosti!
- VERA: Je, siromak.
- GOGA: Izvolite kavicu!
- OLJA: Koliko sam dužna?
- GOGA: Pet kuni!
- OLJA: Izvoliš! (*daje joj deset kuna*) Zadrži kusur!
- IVEK: Ova ima švicarsku penziju. Si videl koliki je tringet dala?
- ŠTEF: Si čul da celi život sama živi? Znači da je stara dekla. To je dobra prilika.

- IVEK: Vrak te zel, ti mam tu svoj interes vidiš.
- ŠTEF: Ja sem samec i ona je sama, a sigurne ima veliku hižu i peneze v banke.
- IVEK: Ti švicarski franki dišiju! Prestara je za tebe, kaj buš ž nju?
- ŠTEF: Prestara? Ju nesem kanil kuhati. Če je male stareša, bu prije prešla na onaj svet. (*gledaju u Olju*)
- OLJA: Šta vas dvojica gledate?
- IVEK: Baš se spominjamo, kak ste vi jena fina gospoda.
- ŠTEF: I vi bi šteli biti glumica?
- OLJA: Nego šta! Juče ja prolazim ovuda iz prodavnice i ugledam oglas. Da vam pravo kažem, ja sam volela glumu od rođenja. Ceo život sam glumila po kući, pa rekoh da isprobam na filmu. A o čem se radi?
- VERA: Kak to mislite?
- JELA: Mislite na film?
- OLJA: Da!
- VERA: To još i mi ne znamo.
- IVEK: Ja bi najreši glumil u vesternu.
- ŠTEF: Ti bi glumil kaktusa.
- IVEK: A ne, ja bi bil šerif. Brz na okidaču. (*diže se i demonstrira*)
- ŠTEF: Ak bi ti bil šerif, ja bi bil vlasnik bordela. Oko mene bi bile se lepe dekle, a ja bi samo na šanku točil viski.

- JELA: Ja ne bi štela glumiti v nikakve pucnjave.
- IVEK: Nek koj bi ti štela?
- JELA: Samo nekoj gde je vesele.
- ŠTEF: A ti, Vera?
- VERA: Mene sejene, samo naj dobre platiju.
- OLJA: Jes' vala! Ja mogu da budem i Crvenkapa.
- IVEK: Za Crvenkapicu ste prestari, bole bi vam pasala uloga bakice ili vuka.
- OLJA: Jeste, dabome! Ti će da budeš lovac.
- JELA: To bi mogel biti, tak stalne o pucanju pripoveda.
- GOGA: Ljudi dragi, najte se prepirati. Čovek išće statiste i glumce. Odredil bu prema vašoj sposobnosti. Em niste si rođeni glumci. Ako nete glumili, bute statirali.
- JELA: Ja ne bum stativa. Ili glumica, ili niš.
- GOGA: Ne veli se stativa, nek statist.
- VERA: Gogica, ti mi se spomena vidiš, pak nam male objasni. Vu čem je razlika?
- GOGA: Glumec mora znati tekst napamet i govoriti dok ga snimaju, a statista mora čkometi. On dela kaj mu režiser govori.
- JELA: Kak to misliš?
- GOGA: Tak! Ako režiser veli da moraš tu stati, onda moraš stati. Ako veli da moraš hoditi, onda hodiš. Ako veli da ležiš, onda ležiš.

- JELA: Je, ja ne bi štela ležati, me f križe drži, se teško zdignem.
- GOGA: Ma to sem onak rekla, za primer.
- ŠTEF: Jela, ti bi štela doma sedeti i peneze služiti. Nejde to kak ti misliš.
- JELA: Tebe nište niš ne pita.
- VERA: Ja bi štela biti startist. Samo bum čkomela.
- ŠTEF: I to bi štel videti!
- IVEK: Dej Vera, male si popij, pak ti pe bolje v glavu. Se koj buš prečitala, mam buš zapamtela.
- VERA: Kuliko vi pijete, od silne pameti bute postali ministri.
- GOGA: Primirite se! Najte se svaditi. Kad čovek dojde, se bumo znali.
- OLJA: Dabome! Ja sam za to da sačekamo čoveka pa će da vidimo šta će da bude.
- JELA: Goga, a kuliko taj plača?
- GOGA: Otkud da ja to znam?
- JELA: Če ne bu dobre platil, ja mu nem glumila.
- VERA: Niti ja! Ako si za to nemrem kupiti dva rance za raniti, ja ne glumim.
- JELA: Ja sem kanila kupiti seme i umetnjak za setvu.
- ŠTEF: I mene bi dobre došla tera kuna. Bi si kupil nove gume na traktor. Stare su mi zlizane, da sem jedva zoral mekotu.

IVEK: Ja bi štel kupiti atomizer. Imam pune trsja. Pleča mi otpaneju dok je pošpricam.

GOGA: Dečki, delate raženj, a zajec je v šume.

JURA: (*ulazi*) Dober dan!

IVEK: Bok, Jura! Odi sim k nam.

JURA: Goga, dej nam liter i vodu!

(*Goga donosi piće*)

ŠTEF: Jura, si i ti došel na audiciju?

JURA: (*začuđeno*) Kakvu audiciju?

ŠTEF: Denes bu tu pri Goge v bertije audicija.

JURA: Za kaj?

IVEK: Za film! Dojde nekakof režiser od Zagreba. Štel bi snimati film, pak treba statiste i glumce.

JURA: Nesem znal! Ja sem se navrnol na pijaču.

ŠTEF: Onda ostani i ti z nami, morti dobiš kakvu ulogu.

JELA: Imaš praf, ti bi mogel donesti harmoniku, pak bi igral na filmu.

IVEK: Jela je u pravu! Morti bumo snimali kakov partizanski film. Znate da su tam tancali partizansko kole.

ŠTEF: (*lupi rukom po stolu*) Molim male posluha! Imam jedan predlog! (*svi se dižu i prilaze Štefu*)

VERA: Reči!

- ŠTEF: Mi tu pijemo i sedimo kaki klade. Trebali bi se pripremiti, da ove s televizije dočekamo spremni.
- JELA: Kak to misliš?
- ŠTEF: Morali bi vežbati, da se pokažemo v najbolšem svetlu.
- IVEK: Viš Štef, nesem mislil da si tak spomenet.
- VERA: Ima praf!
- IVEK: Ja predlažem da Štefa odredimo za režisera.
- VERA: Kakvoga režisera.
- IVEK: Nesem mislil za istinu, samo za probu. Mi si bumo zamislili da je Štef režiser.
- JELA: Kaj nam je onda za delati?
- IVEK: Se kaj Štef veli! Kak da je pravi režiser. Je l' se slažete s tem?
- PRISUTNI: Slažemo!
- ŠTEF: Fala na poverenju! Jura, je l' morti imaš harmoniku?
- JURA: Nesem je zel! Idem delat!
- GOGA: Imam ja! Moj Mirek je neku večer igrал, pak ju je tu ostavil.
- ŠTEF: Odi odma po nju!
- (Goga odlazi)
- IVEK: Kaj če ti harmonika?
- ŠTEF: Buš videl!

- JELA: Koj se je pak zmislij.
- VERA: Ja niš ne razmem.
- IVEK: Vera, dej čkomi i poslušaj Štefa!
- (*dolazi Jura*)
- ŠTEF: Jura, odi sim! Stani tu v sredinu. Jela, ti si navek bila prva pevačica v cerkve. Dojdi sim! Ivec do Jele, Vera do Iveka, onda gospa Olja i ja na kraju. Primitate se si za ruke, a ti Jela počni pesmu.
- JELA: Niš ne razmem.
- ŠTEF: Si prva pevačica f selu ili nesi?
- JELA: Jesem! Pevam vu cerkve i pri penzionere.
- ŠTEF: Onda pevaj, kaj čkomiš!
- JELA: Teru pesmu?
- ŠTEF: U slučaju da snimamo ratni film, moramo znati neteru ratnu pesmu.
- JELA: Je, a s teroga rata? Prvoga ili Drugoga?
- ŠTEF: Drugoga sveckoga.
- IVEK: Je l' bumо partizani ili Švabe?
- ŠTEF: Najprije partizani! Pevaj Jela jednu partizansku.
- JELA: Ne znam teru.
- IVEK: „Po šumama i gorama.“
- VERA: Mene je navek bila lepa ona „Mlada partizanka kolo

vodila.“

JELA: Ta se i mene bole dopada.

ŠTEF: More onda „Mlada partizanka kolo vodila.“ Jura, je l' ju znaš?

JURA: Kak ne! Jen, dva, tri! (*počinje svirati, svi pjevaju i plešu, a Goga gleda sa strane i smije se*)

ŠTEF: Stani! Ivez, tuliš kak vol!

IVEK: Tak su proletari v prvim redovima pevali!

ŠTEF: Ivez, ti naj više popevati. Jela, kreni dale drugu kiticu.

JELA: Teru?

ŠTEF: Onu posle prve! (*plešu*) Stani! Jela, se si zajebala s temi zavoji, v glave mi se vrti.

JELA: (*ljutito odlazi sjesti*) Ja neću više tancati!

IVEK: Niti ja! Ne daš mi popevati, pak neću više tancati.

ŠTEF: Sedite, gemišt pauza!

BIBA: (*ulazi, začuđeno*) Kaj je ovo?

GOGA: Vežbaju za audiciju!

BIBA: Partizanske pjesme? Bože, svašta!

ŠTEF: Gospica, morete nam se i vi pridružiti.

IVEK: Ste i vi došli na audiciju?

BIBA: Naravno! Je l' su svi prisutni za audiciju?

- IVEK: Jesu!
- GOGA: Dajte si sedite. Bute kaj popili?
- BIBA: Može Coca-Cola!
- (*Goga donosi i naplaćuje*)
- JURA: Goga, spravi si harmoniku.
- GOGA: Budem! (*nosi harmoniku i odlazi iza scene*)
- BIBA: Kaj se snima ratni flim?
- ŠTEF: To se još ne zna.
- BIBA: Pa kaj onda pevate partizanske pjesme.
- IVEK: Za saki slučaj!
- BIBA: Pa ne budu valjda snimali Mirka i Slavka. Kaj je vama, vi još uvek živite u prošlosti! Rat je odavno završil. Ja sam sigurna da ne bude ratna tematika, nek ljubavna.
- ŠTEF: More biti!
- JURA: Dečki, ja moram iti. Posel čeka!
- IVEK: Stigneš, im ne posel vušel.
- JURA: Dogovor je dogovor. Ja sem čovek od reči. Kad zgotovim, se navrnem na pijaču. Morti bute još tu. Pozdrav! (*ode*)
- ŠTEF: Idemo dale na posel. Velite da bude ljubavna tematika. Vi bi onda bili v glavne uloge.
- BIBA: Bil bi red. Ipak sam ja ovdje najmlađa.

- IVEK: Ja se dobrovoljne javljam za partnera.
- VERA: (*obraća se Jeli*) Viš, kak se revle.
- ŠTEF: Je, i takva situacija bi mogla biti. Gospica...
- BIBA: (*ispravlja ga*) Biba!
- ŠTEF: Bi mogli nekaj probati če ste za.
- BIBA: Recite!
- ŠTEF: Vi stanite tu kakti pod drevom i onda gledite kak Ivec dohaja.
- BIBA: Kak ste to mislili po drevom. Ja dreva ne vidim.
- ŠTEF: Jela, odi sim!
- JELA: Koj očeš?
- ŠTEF: Odi sim, buš glumila drevo.
- JELA: Zakoj baš ja?
- ŠTEF: Zate koj se zoveš Jela i oblečena si kak drevo. (*Jela prilazi*) Stani tu otraga na stolec.
- JELA: Ne razmem. Da stojim pri miru?
- ŠTEF: Joj Jela, pak drevo ne hodi. Moreš samo z rukami mahati, kak da veter puše. A ti Ivec, dojdi do nje pak Bibe nekaj lepo reči.
- IVEK: A koj da velim?
- ŠTEF: Ivec, Ivec, kak si tumplast. Pak je neš rekel da ima lepu rit. Moraš je nekoj lepo reči. Na primer: „Joj, kak imate lepe oči!“

IVEK: (prilazi Bibi) Joj, kak imate lepe oči! (Biba ljutito gleda)

ŠTEF: Gospica, se nemrete tak držati.

BIBA: A kak?

ŠTEF: Im gledite, kak da ste ih pet postrelali i šestoga kanite. Morate ga lepo gledeti i male treptati z očmi. Ajde Ivet, još jemput.

IVEK: Gospica, kak imate lepe oči! (Biba trepće očima)

ŠTEF: Sad morate vi nekaj odgovoriti.

BIBA: Ne znam kaj.

ŠTEF: Na primer! I vi se mene dopadate.

BIBA: I vi se mene dopadate!

ŠTEF: Sad ti Ivet nekoj reči!

JELA: Mene su ruke ftrnule!

IVEK: Mene su ruke ftrnule!

ŠTEF: Ivet, kaj pripovedaš?

IVEK: To kaj je Jela rekla!

ŠTEF: Nije Jela tebe niš rekla. Ona samo komentera.

IVEK: A, to! Nesem razmel!

JELA: Ruke me boliju!

ŠTEF: Jela, kaj ti misliš da je lafko biti glumec?

- OLJA: Jao, bre! Šta je ovo! Smem ja nešto da sugerisem?
- ŠTEF: Recite!
- OLJA: Kakav je ovo kavaljer. Treba da ima ružu u reveru, pa da pride ženi sa ružom.
- IVEK: Je, a gde bi ja rožu sad zel.
- JELA: (Štef uzima iz vase sa šanka i daje Ivezu) Evo, tu ti je na šanku!
- ŠTEF: Kreni Ivez!
- IVEK: (prilazi Bibi) Gospica, kak imate lepe oči. (daje joj ružu)
- OLJA: Kuku meni! Ovaj ne ume ni reč pametnu da smisli. (obraća se Ivezu) Gledaj amo! (uzima ružu i prilazi Bibi) Gospojice, lepsi ste od najlepše ruže iz moje bašte. (okrene se Ivezu) Je l' svataš?
- IVEK: Je, razmem!
- OLJA: Ajd, ponovi!
- IVEK: Gospodična, kak ste vi lepi. Lepši nek roža kaj sem ftrgel vu svojem vrtu. (Olji) Je l' dobre?
- OLJA: Bolje je! Al' još mnogo treba da učiš.
- JELA: Ja više nemrem mahati.
- OLJA: Pa prestani da mašeš, ne duva više vetar.
- ŠTEF: Prosim lepo, gospa. Najte se ftikati v moj posel. Šte je tu režiser, vi ili ja?
- OLJA: Pa mogu valjda nešto da sugerisem.

IVEK: Ima gospa praf! Saki režiser ima pomoćnika. Pak nek bude ona pomoćnik. (*obraća se ostalima*) Kaj velite!

VERA: Ja se slažem!

JELA: Ja isto!

(*Vera i Jela se dižu i idu na zahod, Goga se vraća za šank*)

BIBA: I ja!

IVEK: Onda bumo gospodu Olju imenovali za pomoćnicu režisera. (*obraća se Olji*) Je l' prihvaćate ovaj odgovoran zadatak?

OLJA: Prihvatom!

ŠTEF: Dobre, ali ja sem ipak glavni tu, da se zna.

IVEK: Jesi, ti si glavni!

ŠTEF: Dobre, gemišt pauza! (*sjednu za stol*)

VID: (*ulazi*) Dober dan!

ŠTEF: O, Videk! Si i ti došel?

VID: Idem s posla, pak sem se navrnul na gemišta. Goga, jeden gemišt prosim!

GOGA: Odma!

VID: Se nekaj tu događa, kad vas se je tak pune pribrale?

IVEK: Audicija!

VID: Kakva audicija?

IVEK: Za film! Čekam režisera, saki čas bi trebal dojti.

- VERA: Na plakatu piše vu tri vure. Sad su več četiri, a nega još nije.
- VID: Takvi su ti umetnici. Navek kesniju.
- JELA: Če ga nije još jen čas, ja pem dimo. Taki bu treba iti blago dvorit. Ja nemam tu čas sedeti bogzna do gda.
- VERA: Borme niti ja.
- ŠTEF: Dejte se male strpite.
- VID: Budu tu kakvi penezi opali?
- ŠTEF: Budu!
- VID: Kuliko?
- ŠTEF: To se još ne zna, prema dogovoru.
- VID: Onda bi se i ja uključil. Mi tak treba penez za legalizaciju. A kaj treba delati?
- IVEK: To još ni mi ne znamo. Mi se pripremamo za različite opcije.
- VID: Kak to misliš?
- IVEK: Ne znamo koja bude tema filma. Onda razrađujemo različite scenarije.
Baš smo probali ljubavnu scenu ja i Biba.
- VID: I kak vam ide?
- OLJA: Muvaju se ko muve u supi.
- ŠTEF: Iveku baš nije išle, a da probaš ti, Videk?
- VID: Ja sem spremen!

(vraćaju se Vera i Jela, sjednu za stol)

ŠTEF: Dojdite, gospica Biba! (*Biba prilazi*) Stanite tu!

BIBA: Pod drvom?

ŠTEF: Dreva više nema.

BIBA: Zakaj?

ŠTEF: Posušile se! (*obraća se Videku*) Sad ti Videk dojdi pak je nekoj lepo reči. Koj te bum vučil, ti to najbolše znaš.

VID: Mala, ja sem Đelo Hadžiselimović, a ti si odabranata.

ŠTEF: Joj mene, pak te nesem poslal snimat dokumentarca. Da sem ja tak svoju Katu oferal, me ne bi nigda zela.

JELA: Videk, moraš lepo govoriti.

VERA: Istina, lepa reč saka vrata otpira.

ŠTEF: Bute začkomele. Šte je tu režiser, ja ili vi dvije?

OLJA: Smem ja da se umešam?

IVEK: Je, vi ste pomočnica, vi smete.

OLJA: Moraš da priđeš devojci suptilno.

VID: (*zbunjeno*) Vas nesem nekak razmel?

OLJA: Nežno!

VID: Oslobodi Bože, ja nesem nigda grub bil.

OLJA: Treba da joj kažeš neke lepe reči.

VERA: Nekoj koj ju bu razveselile.

- VID: A, sad razmem! Gospica, dobili ste jackpot na lotu!
- OLJA: Kuku meni!
- VID: Kaj sad nije dobre? Ste mi rekli da je velim nekaj lepo.
Kaj ima lepše nek da ti nešče veli da si dobil na lotu.
- OLJA: Ta moraš da kažeš nešto senzualno.
- VID: Kakvo?
- OLJA: Strastveno! Mora sva da zatreperi.
- VID: Ne znam kak to ide. Dejte mi pokažite.
- OLJA: (*prilazi Vidu, prima ga za ruku*) Moje te oči traže, moje te ruke mole, a usne šapuću da te vole.
- VID: Mene?
- OLJA: Ti bre ništa ne svataš. Ne mogu da se bakčem s tobom.
(*odlazi*)
- ŠTEF: Videk, to ti je samo gluma.
- BIBA: Do kad bum ja ovde stala?
- IVEK: Ajde Vida, ponovi ovo kak ti je gospa Olja pokazala.
- VID: (*zbunjen*) Moje te oči glediju, moje te ruke moliju,
vusne govoriju da te jako voliju. Je li sad bile dobre?
- BIBA: A kaj da ja na to velim?
- IVEK: No, pak mu nekoj odgovori.
- BIBA: Piši me v rit!
- ŠTEF: Joj, gospica Biba, pak nemrete dečku tak reči.

- BIBA: Kad mi se ne dopada. Nije moj tip.
- ŠTEF: Pak to je samo gluma, nije to za istinu. (*hvata se za glavu*) Joj mene bokcu, s kem se ja moram natezati. Ja sem odustal, neću više biti režiser.
- JELA: Onda bumo pričekali da pravi dojde.
- VERA: Kud ga vrag nosi. Ja ga ne bum do večeri čekala.
- IVEK: Je, Vera, onda neš postala zvezda.
- VERA: Niti bum ja zvezda, niti buš ti mesec.
- ŽAK: (*dolazi s tajnicom Suzi*) Dobar dan!
- PRISUTNI: Dober dan!
- GOGA: Dobro došli gospodine...
- ŽAK: Žak, režiser! A ovo je moja tajnica Suzi.
- SUZI: (*pozdravlja se s Gogom*) Drago mi je, Suzi!
- ŠTEF: Ste vi došli održati audiciju?
- ŽAK: Jesmo!
- VERA: Im vas čekamo kak ozebli sunca. (*svi prilaze i pozdravljaju se, Suzi sjeda za stol i vadi papire*)
- ŽAK: Vi ste svi za audiciju?
- PRISUTNI: Jesmo!
- IVEK: Gospon, mi bi radi znali o čemu se tu radi?
- ŽAK: Ne razumijem?

- IVEK: Kakav bu to film?
- ŽAK: U našoj produkciji snimamo nekoliko filmova. Trenutno radimo audicije. Tražimo talente, a onda ćemo ih uvrstiti prema afinitetu. Tražimo uglavnom ženske uloge, jer muških imamo dovoljno.
- ŠTEF: Kak ste to mislili?
- ŽAK: Imamo puno više prijavljenih muških, nego ženskih kandidata. Zato se baziramo uglavnom na ženske izvođače.
- IVEK: Če je tak, mi nemamo tu kaj delati.
- ŽAK: Možete ostati, ali žene imaju prioritet.
- VID: Ja bum ostal, kaj bu, bu!
- IVEK: Koj smo mi tu sedeli? Goga, si nam mogla reći da za nas nema uloge.
- GOGA: Kak bi rekla kad nesem znala.
- IVEK: (*ljutito*) Koj smo mi zabadof celi dan vežbali i vreme tratili. Idem dimo!
- VID: Dečki, kam idete? Bumo vidli kaj bu.
- ŠTEF: (*obraća se Ivezu*) Pusti to! Odi z menu, ja imam rešenje.
- IVEK: Kakvo rešenje? Koj si pak zmislij?
- ŠTEF: Buš videl! (*odlaze*)
- ŽAK: Nego, da mi prvo napravimo audiciju.
- (*svi se dizu*)

- ŽAK: Sjednite! Ne možete svi odjednom.
- JELA: Ja sem prva, mene se žuri.
- VERA: I mene, nemam čas celi dan tu sedeti.
- SUZI: Strpljenja malo! Sjednite na svoja mjesta.
- OLJA: Ima li kakova uloga za mene?
- ŽAK: Vidjet ćemo! Strpite se malo! Suzi, upiši gospođe.
- SUZI: Dođite da vas upišem! (*žene odlaze do Suzi*)
- GOGA: (*Žaku*) Gospodine, je l' ste vi za nekaj popiti?
- ŽAK: Može jedan viski.
- GOGA: Samo izvolite! (*toči i donosi piće*)
- ŽAK: Suzi, da li su gospođe upisane?
- SUZI: Nisu sve! Predlažem da prva krene gospođa Olja.
- ŽAK: Može! Izvolite doći! Vi ste Olja?
- OLJA: Olja Vračić!
- ŽAK: Vi niste odavde?
- OLJA: Ne! Ja sam iz Srbije, trenutno u poseti kod drugarice Ruže.
- ŽAK: U redu! Kažite, što ćete nam izvesti?
- OLJA: Jedan kratki monolog.
- ŽAK: Svakako, izvolite! (*obraća se Gogi*) Može još jedan viski?

- GOGA: Može!
- ŽAK: Možete početi! Slušam!
- OLJA: Prošle nedelje krenem ja iz kuće niz ulicu, kad ono komšinica Smilja viče s prozora: „Komšinice Olja, gde ćeš?“ Ona vazda na prozoru, ništa joj ne promakne. Opajdara kakove nema u gradu i široj okolici. Odma mi skoči pritisak. Šta te briga, mislim ja, al' eto, ne mogu da joj ne odgovorim. Ipak sam ja vaspitana i svetska žena. Idem kod lekara! odgovorim. „Šta si bolesna? Kod kojeg lekara ideš?“ viče ona. Šta viče ženo, zar mora ceo komšiluk da sazna da sam bolesna, mislim ja. Kod lekara Lučića, na injekciju! „A gde nedeljom daju injekcije?“ viče ona. U dupe, gde i sredom, dreknem ja i krenem besno niz ulicu.
- ŽAK: U redu, možete sjesti.
- OLJA: Umem ja i da pevam.
- ŽAK: Vi bi i pjevali?
- OLJA: Može jedna ljubavna?
- ŽAK: Da čujemo!
- OLJA: Bila jednom jedna krava,
više žuta nego plava.
Voljela je jednog vola
pa su skupa vukli kola.
- ŽAK: (*prekida ju*) Hvala, bit će dovoljno.
- OLJA: Stani bre, nisam gotova! (*nastavlja*)
Jednog dana reče volu:
Zar me možeš gledat golu?
A vol jadan gleda šta će
pa joj kupi najlon gaće.

- ŽAK: U redu, možete sjesti. Tko će dalje?
- JELA: Morem ja, mene se fest žuri.
- VERA: I mene je sila. Nemam časa tu celi dan sedeti.
- ŽAK: (*pokazuje na Veru*) Možete vi prva! Što ste nam spremili?
- VERA: Kak to mislite?
- ŽAK: Ako ste došli na audiciju, morate nešto izvesti.
- VERA: Morem ja popevati?
- ŽAK: (*sjeda za stol*) Možete! Izvolite!
- VERA: (*pjeva*) Mlada partizanka...
- ŽAK: Zaboga, gdje ste uzeli tu ratnu pjesmu?
- VERA: To smo danes vežbali.
- ŽAK: Zar ne znate neku drugu.
- VERA: Znam! (*pjeva*)
- Malena sam malena,
još mi cice rastu.
Jao si ga onome,
čija budem ja.
- ŽAK: (*prekida ju*) Bit će dosta!
- VERA: Morem ja i reciterati.
- ŽAK: Ajde, da čujemo!
- VERA: Bila vam je mala beba,

nije htjela jesti hljeba,
samo torte i kolače.
Kad tog nema, onda plače.

Al' je mama mudra bila
pa je bebu naučila.
Ako nećeš jesti hljeba,
bit ćeš uvijek mala beba.

(nakloni se)

- ŽAK: Zaboga, gdje ste uzeli tu pjesmu?
- VERA: To je jedina pesmica koju pamtem z škole.
- ŽAK: Dobro, sjednite tamo.
- VERA: Sem prešla?
- ŽAK: Rezultati na kraju. Tko je sljedeći?
- VERA: Bože, kakov ste vi čovek, niš vam ne paše.
- JELA: Morem ja!
- ŽAK: Možete!
- JELA: Kaj mi je za delati.
- ŽAK: Ne znam, vi izaberite. Možete pjevati plesati, recitirati ili izvesti kakav monolog.
- JELA: Ne bi modolog, ja bi iste reciterala. Ja sem vu škole navek pisala lepe pesme, a i najbolša sem bila v recitacije. Moram vam povedati jednu svoju pesmu?
- ŽAK: Možete! Izvolite, da čujem!
- JELA: (recitira) Strina Bara obed kuha,

vu grahu je pliva muha.

ŽAK: Stanite! Ne može to tako. Da bi nešto dočarali uz izgovorenu riječ potreban je pokret tijela, mimika lica. Gluma nije samo verglanje teksta. Morate nas uvjeriti u to što pričate. Je l' me razumijete?

JELA: Razmem! I koj sad? Ne znam gde sem stala.

ŽAK: Krenite ispočetka.

(Jela uzima stol ispred Suzi i povuče ga prema sebi, zatim naglo skida maramu koju Suzi ima na glavi i stavљa ju sebi na glavu)

JELA: Strina Bara je navek bila v rupcu. *(počinje recitirati i demonstrira radnju)*

Strina Bara obed kuha,
vu grahu je pliva muha.
Mravi po digajnke gaze,
vu šalate črvi plaze.

Kuhinjom se ona šeče,
pak v košaru obed meče.
Za težake bude dosta,
pri nje nigda nije posta.

Težaki su gladni seli,
pak su z lonca tečno jeli.
Glada su se dosta vžili,
nedu sad škambravi bili.

Strina Bara sad se štima
kakof fini obed imala.
Doma nosi prazne zdele,
z tekom se se pojela.

(nakloni se) Je l' još koj treba.

ŽAK: Dovoljno! Sjedite tamo. Ovo je bilo jako dobro.
Gospodine ...(*zove Vida*)

VID: Mene zovete?

ŽAK: Da, vas!

VID: Ja sem Vid, zoveju me Videk!

ŽAK: Što nam vi možete pokazati?

VID: Ja vam se baš nesem pripremil. Nesem znal za tu audiciju, slučajne sem naišel. Ali imam vam ja iskustva, dva put sem bil česnik vu goste.

ŽAK: Časnik?

VID: Ne časnik, nek česnik - domaći japica.

ŽAK: U redu! Pokažite šta znate.

VID: Pesmicu ne znam, to mi nije v glavu išle. Morem lubavnu scenu, to sem probal.

ŽAK: Može! Krenite već jednom.

(*dolazi Biba i sjeda za stol*)

VID: Je, a nemrem sam. Mi treba pomoći.

ŽAK: Kakva pomoći? Mogu vam ja kako pomoći?

VID: Nemrete! Pak se nebum vam udvaral. Trebam jednu žensku.

ŽAK: (*poziva Bibu*) Dodjite i vi! (*Biba dolazi*) Sada vas molim da odigrate jednu ljubavnu scenu.

BIBA: S njim?

- ŽAK: Naravno!
- BIBA: Dobro, kad baš moram.
- ŽAK: Evo, da vam malo pomognem. (*postavlja dvije stolice*) Gospodo, molim vas sjedite na stolicu. Zamislite da je ovo klupa u parku. (*Vidu*) Vi šetate i na klupi ugledate djevojku koja vam se svida. Ona ne zna da vi za njom čeznete. Morate joj to pokazati. Izvolite!
- VID: Bum odovde krenul.
- ŽAK: Krenite!
- BIBA: Samo malo! Da si ja uzmem mobitel? (*uzima mobitel i gleda u njega*)
- VID: (*šeće, fućka i priđe Bibi*) Gospica, je l' vam vruče? Bi vas ja pozval, bi male lizali sladoled.
- BIBA: Ne bi, hvala! Grlo me boli.
- VID: Onda na jeden topli čaj.
- BIBA: Čaj? Po ovoj vrućini. Ja čaj pijem samo u zimi i to kad sam bolesna.
- VID: More, jeden mrzli...ovaj, sem štel reči, ledeni čaj?
- BIBA: Kaj si se ti zakačil za mene? Nisam žedna! Produži!
- VID: (*sjedne kraj nje*) Najte biti takvi. Vi se mene jako dopadate. Ja bi vas rad počastil. Ote z menu, pemo na gableca, pak se bumo tam o semu spominjali.
- BIBA: Zvući primamljivo. Kaj je na meniju?
- VID: Grah s kobasi, kisela repa, sekeli gulaš i krvavice z zeljem.

- BIBA: Ne dolazi u obzir. Ja ne jedem tu seljačku hranu.
- VID: Vaša reč je moja zapoved. Vi samo rečite kaj očete, če baš tičega mleka, ja bum ga nabavil.
- BIBA: Ak' je tak, onda idemo na jedan kebab.
- VID: Kam idemo?
- BIBA: Na kebab! Ja vodim, a ti plačaš.
- VID: More!
- ŽAK: O, moj Bože! Na šta ovo liči.
- VID: Kaj nije bile dobre?
- ŽAK: Jesi li ti gledao koji ljubavni film?
- VID: Kak ne bi - Titanik!
- ŽAK: Tvoje udvaranje je potonulo zajedno s Titanikom. Gdje si video da se tako udvara djevojci.
- VID: A, varate se! Znate kak se veli: Ljubav ide čez želudec. Če si gladen, nisi svoj. Štel sem reći, nije ti do ničega stale.
- ŽAK: S kim ja imam posla! Gledaj, da ti ja pokažem. (*prilazi Bibi*) Smijem sjesti pokraj vas?
- BIBA: Izvolite!
- ŽAK: Gospodice, ako smijem da primijetim, imate prekrasne oči. (*Biba je zbumjena*) Bit ću slobodan pozvati vas da mi pravite društvo u šetnji.
- BIBA: Vrlo rado! (*ustanu*)

- ŽAK: Eto, vidiš kako se to radi!
- VID: Vidim!
- ŽAK: Ajde, probaj!
- VID: (*unosi se Bibi u lice*) Gospodična, kak imate lepe oči.
Idete z menu na špancer?
- ŽAK: Jao, ne možete se tako unijeti nekome u facu.
- VID: Ja male slabeše vidim i onda kak da je velim da ima
lepe oči. Moram je z blizoga videti.
- ŽAK: Dobro, dobro, ne želim se s tobom raspravljati.
Dovoljno sam video. Možeš sjesti na mjesto.
- (ulaze Ikek i Štef preobučeni u žene; svi ih čudno gledaju)
- ŠTEF: Dobar dan! Mi smo došle na audiciju.
- ŽAK: Izvolite, upravo smo završili s prisutnima.
- SUZI: Predstavite nam se!
- ŠTEF: Ja sem Stella, sa dva l!
- IVEK: Ja sem Buba!
- ŽAK: Što ćete nam izvesti.
- IVEK: Plesnu točku!
- ŽAK: Ajde, da i to vidimo.
- IVEK: (*Gogi*) Možete nam pustiti muziku?
- GOGA: Morem! Imate CD?

- IVEK: Tu je! (*daje Gogi, ona pušta muziku, oni plešu*)
- JELA: Otkud su ove došle?
- VERA: Niti ja je ne poznam.
- GOGA: Mene su nekak pozname, ali ne znam otkud.
- ŽAK: Je li ste još nešto spremili?
- ŠTEF: Drugi put!
- ŽAK: U redu je, možete sjesti. (*sjedaju za šank*)
- JELA: Gospon režiser, ja bi nekoj pitala.
- ŽAK: Recite?
- JELA: Koliko se plača, to koj bi mi glumili.
- ŽAK: Slušajte, vi ste svi naturščici.
- VERA: Vas nekak ne razmem.
- JELA: Niti ja! Kaj očete reči s tem natruši... (*zbunjeno*) To mi nekak na turski vleče.
- ŽAK: Naturščik vam znači amater. Vi niste profesionalci. Nemate završene akademije dramskih umjetnosti.
- VID: Oče reči da mi nesmo pravi glumci.
- ŽAK: Upravo to! Pa tako ne možete očekivati veliki honorar.
- JELA: Kak ste vi to mislili? Nemremo mi zabadof svoje vreme tratiti.
- BIBA: Dajte zašutite, da čujemo kaj gospodin ima za reći!

- ŽAK: Suzi, da li su ugovori spremni?
- SUZI: Sve je spremno.
- ŽAK: Neki od vas su pokazali nešto, a neki bogami ništa. Ovi koji su sposobniji, možda dobiju neku ulogu, a ostali mogu statirati. Glumačka dnevница iznosi 300 kuna, a dnevница statista 200 kuna.
- VERA: Tak male?
- BIBA: I ja sam se nadala većem iznosu.
- JELA: I ja!
- ŽAK: Žao mi je, ali naš budžet je vrlo skroman i ne možemo dati veće dnevnice. Znadete i sami kakva je situacija u filmskoj industriji.
- OLJA: Bogami, malo! Al' slava se stiče malim koracima. Ja ću da pristanem.
- VERA: Ja ne bum zabadof svoju glavu tukla. Treba se to se nafčiti napamet. Ispod 500 kuni ja ne pristajem.
- JELA: S tuliko bi se i ja složila.
- BIBA: I ja!
- VID: Bormeš i ja! Da si bar priberem za mernika platiti.
- ŽAK: Žao mi je! Taj iznos ne mogu platiti. Mnogi bi bili presretni da dobe takvu priliku. Učinili bi to bez ikakve nagrade. Gospodo, pa vas će gledati milijunski auditorij.
- JELA: Mene ne treba gledeti taj vaš anditorij, mene trebaju penezi.

- VERA: Još male bu setva, posla na polu, na vrtu, a ja bi zabadof cirkus terala. Im bi me moj Miško obesil na slivu.
- BIBA: Moja prijateljica je za statiranje u Winnetou dobila veliku sumu novaca. Ne mogu pristati na takvu mizeriju.
- ŽAK: (*obraća se Iveku i Štefu*) Vi, što vi kažete na moju ponudu?
- IVEK: Premala je ponuda. Ne bum na to pristala.
- ŠTEF: Niti ja! Premali mi je honorar!
- ŽAK: Šteta, vas dvije ste me se dojmile. Gospodo, ako je tako, nemamo više o čemu razgovarati. Moramo krenuti! Imamo još nekoliko audicija u okolini. Idemo, Suzi!
- JELA: Ote, ote! Najdite si druge bedake teri vam budu zabadof glumili.
- OLJA: A šta je sa mnom? Ja sam pristala.
- SUZI: Uzeli smo vaše podatke, javit ćemo vam se. Doviđenja!
- VERA: Ote, ote, zbogom!
- PRISUTNI: Zbogom!
- IVEK: (*skida periku*) I ja se dam na koj got nagovoriti. Još sem se f trošek hitil, dok sem se tak priredil.
- GOGA: Ti bokca, si to ti Ivec? A ovo je onda Štef?
- (*svi se smiju*)
- ŠTEF: Jesem! Kaj se smejetе. Mi smo probali ide-ide, nejde-nejde. Kaj s toga. Kad je rekel da treba ženske glumce,

mene je na pamet došla ideja da bi se mogli maskerati v ženske, da dobijemo uloge.

IVEK: Da sem znal da tak slabo plača, ne bi me dobil vu tu huncutariju.

JURA: (*ulazi*) Dober dan! Kaj vi još čekate?

JELA: Sad smo zgotovili.

JURA: I kakva je situacija? Koga su zobraли?

VERA: Nikoga! Slaba je plača, pak smo odustali.

JURA: (*gleda Ivetka i Štefa i smije se*) Kaj vi dva glumite tranvestite?

ŠTEF: Glumimo bedake!

JURA: Kak ste se na to dali nagovoriti?

IVEK: Rekel je režiser da treba samo ženske uloge. Onda se je Šef zmislij da bi se mogli maskirati vu ženske.

JURA: I kaj sad? Tak se držite, kak da vam je pura kruh zela. Jedna audicija prešla, druga bu došla i tak ti to ide.

GOGA: Tak si i ja mislim. Nije svet propal!

VID: Ima Goga praf! Nije svet propal! Bude još prilike!

ŽAK: (*ulazi sa Suzi*) Gospodo, molim malo pažnje! Upravo sam kontaktirao svog producenta i dogovorio veći honorar.

JELA: Kuliko?

ŽAK: Za glumce 400 kuna, a za statiste 300 kuna. Šta kažete na ponudu?

- JELA: Ne znam!
- BIBA: Ja ёу пристати. То је веќ пристојан износ.
- OLJA: Jeste, дабоме!
- VERA: Истина! Им зидар кој цели дан и морт меши има 300 куни дневницу.
- JELA: Праф велиш! Ја пристајем. Вера, им бумо на телевизије.
- VERA: Праф велиш!
- ŠTEF: Је кад сте си пристали, онда бумо и ми.
- ŽAK: Знаци сви пристајете?
- PRISUTNI: Да!
- IVEK: (*прилази весело ѕанку*) Гога, донеси хармонику. Кад smo se tak lepo zbavili, naj nam Jura jednu odigra.
- JELA: Само нај бу весела.
- VERA: Моја суседа Бара бу пукла од ljubomore kad me bu vidla na televizije.
- JELA: Нај пукне!
- (*Goga donosi harmoniku*)
- OLJA: Шта се чека? Idemo da pevamo i igramo!
- JURA: More jednu prigodnu!
- ŠTEF: To su праве рећи! (*svi se dižu*)
(*Jura svira, svi pjevaju i plešu*)
- Glumačka je teška škola,

za to treba dobra vola.
Uloge se stalno nižu,
ponude zabadoftižu.

Glumiti more mlad ili star, samo za dobar honorar! 2 x

Audicija je prava stvar,
za to moraš imat' dar.
Al' za nju se dobro spremi,
brzo i veselo kreni.

Glumit norca il' fiškala,
uloga je za te mala.
Če bu s tebe velik star,
dobil buš i honorar.

*(kad završi pjesma, svi ostanu u završnom položaju nekoliko sekundi,
zatim ustani i oni koji sjede i svi zajedno se naklone)*

KRAJ

Pučko otvoreno učilište
Sveti Ivan Želina

Zelinsko amatersko kazalište «ZAMKA»

**VIŠE SREĆE
DRUGI PUT**
komedija
ŠTEFICE FANJEK

VIŠE SREĆE DRUGI PUT

Likovi

Bara

Treza

Franca

Slađana

Nika

Jozef

Hans

Ivek

O predstavi

Joža iliti Jozef, dugo godina živi u Njemačkoj. Materijalno situiran, ali nezadovoljan, jer je njegov sin jedinac Hans do svoje trideset pete godine ostao neoženjen. Jozef želi pomoći sinu te odluči doći u rodni kraj pronaći domaću pucu. Hans ne zna za očeve planove pa s njime odlazi rođakinji Bari na selo. Seoske žene tu vide dobru priliku za udaju svojih kćeri i unuka pa nastaje prava borba za Hansovu naklonost.

(seljačka soba, za stolom sjedi Bara i tuče orahe)

TREZA: (ulazi) Dober dan!

BARA: Bog dej! O, Treza, baš lepo kaj si se krej mene navrnula.
Dej si sedi.

TREZA: Budem sela, i tak sem zmučena. Sem do sad v trsju
kopala. (sjedne)

BARA: Si kaj za popiti.

TREZA: Sam Bog s tebe govori. Dej mi kupicu vinčeka, če
imaš? Tak sem se rasušila kak graba.

BARA: Kak ne bi imela. Znaš, dok je bil moj Jura živ, jedva je
vsegle do Božića, ali sad ga imam sako lete do Vuzma.
Bum i ja jednu s tobu spila. (toči)

TREZA: Onda, živel!

BARA: Živel! (kucaju se i piju)

TREZA: Vidim, tučeš oreje.

BARA: Je, bum diganjku pekla. Dojde mi familija z Nemačke
na urlab; bratić Joža, iliti Jozef.

TREZA: K tebe! Kaj nemaju oni hižu v Zagrebu?

BARA: Imaju, kak ne i to na tri kate. Ali bi šteli dojti sim k nam
na friški zrak. Siromak Joža je zbetežal. Furt ga nekoj
v prsa snapi. Veliju da ima astmu. Onda su rekli doktori
da se mora kretati po friškom zraku. Mogel bi ga taj
vrag zadušiti.

TREZA: (križa se) Bok nas oslobodi. Joj, siromak, kak je
nastradal.

- BARA: Je! K tomu semu se još sekira. Kak ne bu betežen.
- TREZA: To i doktori veliju, gdo se got sekera, saki beteg ga se prime.
- BARA: „Stres je največi ubojica!“ Čula sem kad je rekel doktor jeden dan na televiziji.
- TREZA: Istina! Moj Rudek, čim nema koj za piti mam je pod stresom. Sav se trese kak šiba na vode.
- BARA: Tak je i moj pokojni bavil.
- TREZA: A zakoj se tvoj Jozef tuliko sekera? Pak on bar ima penez.
- BARA: (*odmahuje rukom*) Nije radi penez! Sin mu je prešel več trideset pet let, a još se nije oženil. To ti strica ždere. Veliko bogactvo je stvoril. Ne bi štel da ga kakva flundra rastepe. (*povjerljivo*) Štel bi mu domaću pucu najti. Zate bu k mene došel.
- TREZA: Je, domače, je domače. (*razmišlja*) Viš, baš si tak nekoj mislim, im bi mu moja Sladana pasala.
- BARA: (*začuđeno*) Tvoja Sladana! Mi se ona vidi premlada. Kuliko ima let?
- TREZA: Baš je navršila osemnajst. Prošli teden je donesla vozačku doma.
- BARA: Koj ima šoferski ispit?
- TREZA: Kaj se čudiš kak pura gliste! Naravne da ima. Položila je od prve.
- BARA: Mislila sem da nema ispit. Čula sem da se je napelala z autom vu plot kume Jane.

- TREZA: Nije to moja Slađana kriva. Šte je Jane kriv kad si je dala napraviti plot prek na ceste. Onda se saki lafko v njega zadene.
- BARA: Istina! Nije tu koj za zameriti. Moj Ivec je položil A, B, C i Fe Fe kategoriju, pak je zrušil stup od struje z kamionom.
- TREZA: Kaj moreš, vrak nigda ne spi.
- BARA: Čuj, dej mi poveč, kakvu je školu Slađana zbavila?
- TREZA: Poloprivrednu! Bila je i fini đak v škole. Dobre je v glavu ide. Jako je spomenita! A da ti praf velim, i ja sem bila prvi đak v škole.
- BARA: Lepo, lepo! Znaš, moj Hans je velike škole zbavil tam gore v Nemačke. Onda bi mu pasala školovana dekla.
- TREZA: Hans, veliš? Koj se ne zove Ivec?
- BARA: Zove, ali Ivec ti je na nemačkom Hans.
- TREZA: Kaj Hans dela?
- BARA: Ima svoju firmu za prevoz mrtvih. Veli Jozef da ima pune posla.
- TREZA: Bog nas osloboди.
- BARA: Vu tom poslu nije krize. Kaj misliš, kak se je obogatil! Kupil si je veliki auto i teški kotač.
- TREZA: Kak ne bi imel, kad tak lepo služi. Kakov ima auto?
- BARA: Srebrni!
- TREZA: Kakve je marke auto? To me zanima.

- BARA: Mislim da je dejvej.
- TREZA: Valda bemvej?
- BARA: Je, tak nekak!
- TREZA: I veliš, Jozef bi štel da se Hans oženi?
- BARA: Bi! Znaš, to ti je dobra prilika za saku deklu. Lepi je, spomeni i bogati. Treba ga samo, kak veliju, šarmerati. Če puca zna dobre govoriti nemački, još bolše.
- TREZA: Moja Slađana perfekcijon govorci engleski. Ali bu se nafčila i nemački če treba. Ja bum ju nafčila.
- BARA: Kaj ti znaš nemački?
- TREZA: Si zabila da sem ja tri mesece delala v Nemačke.
- BARA: Mi je to z glave zišle. Dobre, ti deklu pripravi, pa kad Hans dojde, ju dopelaš da ju vidi. Nafči ju govoriti po nemački, da bu mogla ž njim šprehati.
- TREZA: Smatraj to rešeno! Slađana bu govorila kak da je rođena Švabica. Ti povedaj teru lepu reč za nju, a ja ti se bum za to odužila.
- BARA: Čuj, ja bum se lepo povedla, ali koga si bu on zobrał, tu ti ja nemrem niš pomoći.
- TREZA: Kak misliš zobrał? Kaj je još tera dekla vu igre?
- BARA: Kuma Franca bi rada svoju Nikicu udala.
- TREZA: Niku? (*smije se*) A šte bi nju štel? Ima več dvadeset pet let pak se je mogla oženiti da je za kaj. Niti je lepa kak moja Slađana, niti ima tak velike škole. Nije mojemu detetu ni do kolena.

- BARA: Naj to govoriti. Dobra je puca. Ima svoj posel. A kak samo lepo šiva.
- TREZA: U, krasne! Moje Sladane je zošila tak kratki šos, da je jedva rit pokril. Ja sem je odnesla meter platna i koj je z njega zišle. (*pokazuje na sebi*) Takov ficlek od šosa.
- BARA: Mene je lepi kostim zošila.
- TREZA: (*viče*) Tebe morti je, kad ste kumi, ali mene nije.
- BARA: Dobre, se ne moraš tak dreti. Tak si se vužgala, da te ne bu šlagerale. Dej si reši popij kupicu vina.
- TREZA: Dej još jenu natoči, pak idem onda k domu. (*piju*) Ja bum deklu pripravila, a ti samo javi gda treba dojti.
- BARA: Budem! Samo, ne sme dečko znati za naše namere. Veli moj Jozef, da bi Hans, otišel natrag v Nemačku kad bi znal kaj mu spremamo.
- TREZA: Mi se bumo zavrgle, kak da smo po nekaj došle. Dobre Bara, idem ja sad doma, pak se onda čujemo. (*diže se*)
- BARA: V redu!
- TREZA: Zbogom! (*odlazi*)
- BARA: Zbogom!
- BARA: (*javlja se*) Halo! Gdo je boži?
- (*sluša*)...
- BARA: O Jozef, ti si?
- (*sluša*)...

- BARA: Te nekak ne čujem! Kaj si povedal? (*komentira*) Ki je vrag s tem telefonom. Neki vrag nutre pišči.
- (*sluša*) ...
- BARA: Nisem niš rekla. Sama sobu se spominjam. Nekaj pišči v telefonu, pak te slabo razmem. Reči!
- (*sluša*) ...
- BARA: V redu! Znači dojdete v nedelju?
- (*sluša*) ...
- BARA: Teru nedelju?
- (*sluša*) ...
- BARA: A tak, v redu! Ja bum se pripravila.
- (*sluša*) ...
- BARA: I ja se veselim! Vidimo se! Aufiderzen!
- FRANCA: (*kuca i ulazi*) Dober dan!
- BARA: O, bogdaj kuma Franca, odi sedi. Baš sem te sad kanila zvati. Čula sem se z Jozefom. Veli da dojdu v nedelju.
- FRANCA: Naj reči! Pak to je dobra vest! Za to treba nazdraviti! Imaš kaj za spiti?
- BARA: Kak ne bi imela! Si za kupicu vina?
- FRANCA: More!
- BARA: Izvoliš! (*toči*)
- FRANCA: Živeli!

- BARA: Živeli!
- FRANCA: Sem se z Trezu stala. Kaj je pri tebe bila?
- BARA: Je! Male se je navrnula.
- FRANCA: Sigurne je čula da Jozef dolazi, pak bi štela svoju čer porinuti.
- BARA: Istina, ali nejina je Slađana mlada.
- FRANCA: Kaj očeš reči, da je moja nuka stará?
- BARA: Kuma draga, me posluhni da do kraja povem. Štela sem reči da je Slađana jako mlada, pak si nekak mislim da bi mu tvoja Nika bole pasala.
- FRANCA: To je prava reč. Moja Nika je dekla sake fale vredna. Lepa je, spomenita je, vredna je. A kaj bi z Trezinu Slađanu? Zbavila je komaj poloprivrednu školu, a od motike beži kak vrag od tamjana. Samo se zna dobre nalafrati, obleći kratku kiklu i špancerati dole-gore. (*imitira Slađanu*) Bi se Jozef jako usrečil da dobi takvu snehu. Ta bi negovo bogactvo rastrajbala za leto dan. Kaj nije tak?
- BARA: Ne znam kaj da velim!
- FRANCA: Treba i na familiju gledeti. Ja sem poštena žena i moja čer Marica takaj. To zna cele sele. Takva je i Nika. Iste tak cele sele zna kakva je Treza. Im je čež nju preše više muži, nek je mrvavi vu mravinaku. A znaš kak se veli: Kakva mama, takva kćí!
- BARA: Naj kuma tak govoriti. Znaš da ljudi povedaju više nek kaj je.
- FRANCA: Gde ima dima, ima i vatre! Ja ti vu tu poslovicu verujem.

- BARA: Naj sega veruvati. Se zmisliš, koj je bile ne tak davne..
- FRANCA: A koj?
- BARA: Je po selu prešel glas da je tvoja čer bila neseča z Imbrekom i da je habortusa delala.
- FRANCA: (*začuđeno*) Bože, Bože, kaj još ne bum čula. Moja Marica da je bila neseča?! Pak jedva je Niku rodila. Znaš da je bila furt po bolnica. I ona i muž. Kak bi ona bila neseča?
- BARA: Ja ne znam! Pripovedali su da je kum Miško stalne pijan, pak da mu je Imbrek došel vu pomoč.
- FRANCA: Naj veruvati se koj čuješ. Znaš da ljudi rade zmišljaju. Ja ti to niš ne verujem.
- BARA: Viš, kak si nagle mišlenje premenila. Žene ti po selu imaju grde jezike. Sakoga olajeju. Nije treba semu veruvati.
- FRANCA: Istina! Ali ja nesem takva. Ja nigdar nikoga ne špotam. Ako i koj velim, to je čista istina.
- BARA: (*podrugljivo*) Točne tak!
- FRANCA: (*povjerljivo*) Znaš, koj sem denes čula? Išla sem ti ja z mekote, sem okapala grah i stanem se ja z Ifku. Znaš kaj mi je povedla?
- BARA: Ne znam, dok mi ne poveš!
- FRANCA: Da se Ruža i Marko rastavljavaju.
- BARA: Kaj si sad povedla! (*iznenadeno*) Ruža i Marko? Naj reči!
- FRANCA: Kad ti velim.

- BARA: Kaj im je došle?
- FRANCA: Našla ga je z Jelicu Špičkovu v hiže na svoje bračne postelete.
- BARA: O, Bog moj! Kaj još ne bum čula.
- FRANCA: Istina živa! Ruže su pukle čižme, dok je okapala kramper na mekote. Male je zadela z motiku i mam su pukle. Onda je odlučila preiti v Zagreb kupiti nove. Ne znam je l' vu Borovo, ili kam drugam. Je l' držiju Kinezi čižme?
- BARA: *(ljutito)* Koj sad o čižma pripovedaš! Reči konkretno kaj je bile.
- FRANCA: Kad je došla na stanicu, štela je platiti šoferu autobusnu kartu. Onda je kopala, kopala po torbe i vidla da nema novčanika.
- BARA: *(nestrpljivo)* Joj kuma, pripovedaš kak Šehelzada. Dej, skrati priču!
- FRANCA: Ja pripovedam kak je bile. Strpi se male.
- BARA: Bu mi se i grah skuhal dok ti poveš. Dej požuri!
- FRANCA: Onda je ona vidla.
- BARA: Da nema novčanika.
- FRANCA: Je! Kak znaš?
- BARA: To si več povedla. Reči kaj je dale bile!
- FRANCA: Tak se je ona vrnula doma po novčanik. Kad je vlezla v hižu, čula je nekakvo jafkanje. Otprla je vrata na sobe. Dobre da ju nije šlagerale. Marko i Jela su se šalili. Goli kak od majke rođeni.

- BARA: Pak se nedu šalili oblečeni.
- FRANCA: Kaj to govoriš? Mene moj muž nije golu nigdar videl.
- BARA: Kaj je tak fest bil pijan?
- FRANCA: Kaj bi bil pijan. Ja mu se nesem štela pokazati. Zato vrag po svetu hodi, kaj se goli glediju.
- BARA: Joj kuma draga, jesi zaostala.
- FRANCA: Viš, to ti je kak da glediš lepo zapakiranu bombonjeru. Jako ti se dopada i mile ju glediš, štel bi ju pojesti. Onda ju otpreš i vidiš da nije tak fina kak zvana zgleda. Onda ju hitiš v kraj. Tak ti je i vu tom poslu. Ako mu se pokažeš, zgubi volu. Zate si ja navek oblečem spavačicu.
- BARA: Koj mi još neš povedla. (*smije se*) Sad si me nekaj zmislila.
- FRANCA: A kaj!
- BARA: Buš čula kaj se dogodile moje kume Vere. Ona ti ima z Zagreba snehu. Veli Vera, da je jeden dan došla s pola i našla snehu kak gola hodi po hiži. Vera se zabezeknula. „Kaj gola hodiš?“ pita ona nju. „Kaj bi bila gola. Imam prozirnu spavačicu!“ veli sneha i prejde v sobu. Misli si Vera, bum se i ja slekla, morti moj stari dobi volu za one stvari. Sleče se ona navečer v sobe, muž gledi s postelete i pita: „Vera kaj ti je došle da po hiži gola hodiš?“ Ona mu odgovori: „Nisem gola, to ti je prozirna spavačica.“
- FRANCA: (*nestrpljivo*) I kaj je onda bile?
- BARA: Muž ju gledi pak veli: „Mogla si ju speglati, viš kak ti je zgužvana“, obrne se na drugi kraj i zahrče.
- FRANCA: Tak je rekел?

- BARA: Točne tak!
- FRANCA: Praf je povedal! (*smiju se*)
- IVEK: (*ulazi*) Dober dan! Kaj se tuliko smejet? Vas je čujti prek van.
- BARA: Niš takvoga. Kaj ti moraš baš se znati?
- IVEK: Ne moram! Ali slobodne pitam.
- FRANCA: (*dizje se*) Moram iti doma, ne bi štela smetati. Tak kak smo se dogovorile. Ti reči teru reč za moju Niku. Znaš i sama da bi mu dobre pasala.
- BARA: Ja bum svoje povedla, a kaj bu dale, to zavisi o Hansu.
- FRANCA: Idem doma, bum zmolila jednu deseticu za tu nakanu. Zbogom! (*odlazi*)
- BARA: Zbogom!
- IVEK: Stara, kaj ti je toga treba.
- BARA: Čega?
- IVEK: Postala si provodadžija. Pak nesmo vu srednjem veku. Gdo denes više dogovara ženidbu.
- BARA: Ja samo oču pomoći. Kaj ima tu lošega. Upoznal se bude dečko z deklami, pa koja mu se dopadne, ta bu posrečila.
- IVEK: Joj stara, tak govorиш kak da si z bukve opala. Neču više te bedastoče poslušati.
- BARA: Dobre, nečeš bedastoče poslušati, onda posluni jednu spometnu. Diži rit, idemo na pole krmu obračat.

- IVEK: Sad, po najvekšem suncu?
- BARA: Nek gda, bum po mesećine sušili! Diži se ili te flisnem za vuho, če si baš za ženiti.
- IVEK: (*diže se*) Idem, ako mi daš za cugu. Bum se posle našel z dečkima.
- BARA: No, bum ti dala za pivu!
- IVEK: Dvije!
- BARA: To bum vidli! (*odlaze*)

(svjetlo se pali-gasi, čuje se pjesma; ulazi Treza noseći kantu i stavlja je kraj peći, uzima zdjelu i guli krumpir; ulazi Slađana noseći CD u ruci)

- TREZA: Kud se potepleš po selu?
- SLAĐANA: Bila sem pri Ivane, mi je spržila CD.
- TREZA: Spržila bum ja tebe, če se ne primeš posla. Klatariš se po selu meste da se doma vučiš nemački. Franca je svoju Niku poslala na destrukcije z nemačkoga.
- SLAĐANA: Valda na instrukcije. I kaj s toga? Ja znam pripovedati na engleskomu.
- TREZA: Kaj ti to znači, kad te Hans ne bu razmel. Moraš se nafčiti nemački.
- SLAĐANA: Dosta mi je vučenja i škole.
- TREZA: Čovek se vuči dok je živ i još bedast vmerne. Sedi tu! Ja te bum vučila nemački. (*Slađana nevoljko sjedne*)
- SLAĐANA: To mi ide na živce. Ja se i tak neču ženiti. Imam tek

osamnajst let. Oču najprije uživati u životu.

TREZA: *(blago i uvjerljivo)* Ja te ne bi silila, ali takva se prilika ne prepušča. Dečko je bogat kak črna zemla.

SLAĐANA: A je l' mi se bu dopal?

TREZA: Kak ti se ne bi dopal, kad se dopela vu skupom autu, pak onda zide že njega van, saj naprofiman. Dišal bu do Zagreba.

SLAĐANA: Joj to mi tak zgleda zaostale. Gdo se još tak ženi? *(stavlja ogledalo na stol i popravlja šminku)*

TREZA: Saki ki ima kaj vu glave. Draga moja, takvo bogactvo se ne pušča z roke.

SLAĐANA: Bogactvo, bogactvo, samo o tomu govorиш! Navez si govorila da je zdravlje najvažneše. Da je bogat, ki je zdrav!

TREZA: *(oštro)* Istina, a koj kad obetežaš? Lakše se je betežnomu voziti vu marcedesu, nek na biciklinu. V nedelju idemo k Bare. Bumo se zavrgle kak da smo po nekaj došle. Ti se lepo k dečku prišmajhlaj. Naj se držati kak da ti je pura kruh zela.

SLAĐANA: Naj me više nagovarati. Vidla bum, če mi se dečko ne dopane, ja bum prešla dimo.

TREZA: Nikam ti neš prešla, nek se buš lepo z dečkom spominjala.

SLAĐANA: Kak da se spominjam kad ga niš ne razmem.

TREZA: Bum te ja nafčila. Viš ovak! Najprije pozdraviš! Guten tag!

SLAĐANA: To znam i kaj dale?

- TREZA: Onda mu veliš: Vil komen! To ti znači da je dobro došel.
- SLAĐANA: A, to mu nem rekla. On za mene nije dobro došel. To mu ti reči!
- TREZA: Dobre, to bum ja rekla. Onda ga pitaš kak je?
- SLAĐANA: Kak mu to velim?
- TREZA: Veliš mu: Vi gec?
- SLAĐANA: I to je dosta. Pak se nem celi dan vučila.
- TREZA: Vučila se buš koliko treba, inače nema v subotu izlaska.
- SLAĐANA: Ne bum! Naj se on vuči hrvacki govoriti. Zakaj bi ja morala znati po švapski?
- TREZA: *(viče)* Naj mi živce španati! Če se budeš tak mlitavo držala, Nika ti ga bude preotela.
- SLAĐANA: Naj si ga zeme! Ja i tak imam rada Iveka.
- TREZA: *(zabezeknuto)* Koga?
- SLAĐANA: Dobre si čula. Iveka!
- TREZA: Barinoga?
- SLAĐANA: Baš toga.
- TREZA: Znala sem da si bedasta, ali da si tuliko, to si nesem mislila. Kaj če ti taj luftbrenzer. Celi dan v bertije sedi.
- SLAĐANA: Posla išče!
- TREZA: A Boga moli da ga ne najde.

- SLAĐANA: Šte bi tebe bil po vole. Takov se nije rodil.
- TREZA: Hans, na primer. Kaj bi ti falele da njega zemeš? Imela bi penez da ne bi znala kam ž njimi. Sako lete bi došli na urlab k mene. Onda bi i mene popelali v limuzine po selu. Franca bi pokla od jala.
- SLAĐANA: (*podrugljivo*) K tebe bi došli? Si ti pri zdrave pameti? Kad bi imela tuliko penez, onda bi na urlab išla na Karibe, a ne sim k tebe.
- TREZA: Kaj se ne bi do mene navrnula prije nek bi išla na tu Kotoribu.
- SLAĐANA: Stara, ti si tak glupa. Kakva Kotoriba, Karibi, sem rekla!
- TREZA: Kotoriba, Karibi, to je tak se slične.
- SLAĐANA: Kak nebo i zemlja. Samo kaj su Karibi blizu Amerike, a Kotoriba v Međimurju. Baš je jako slične.
- TREZA: Ki bi vas vrag nesel prek v Ameriku. Ja nesem bila dalje od Bistrice, i kaj mi fali.
- SLAĐANA: Tebe je domet iti na prošenje na Bistricu. Ja neću tak živeti, oču sveta videti.
- TREZA: Onda se primi Hansa. Ak zemeš Ivecu, bormeš neš došla ni do Kotoribe.
- SLAĐANA: Ja se neću ženiti bez ljubavi. Šte zna kak taj Hans zgleda. Morti je šepav?
- TREZA: Naj pripovedati. Sem ga vidla dok je bil mali dečec. Mi se lepi videl.
- SLAĐANA: O tvojemu ukusu ne bumo raspravlali. Viš se, kak zgledaš!

- TREZA: Koj buš ti šmrklifka meni govorila! Pak nisem na zabave. Male prije sem z trsja došla. Ti lafko pripovedaš kad doma sediš i v špigel glediš. Primi se posla, pak buš vidla kak buš zgledala.
- SLAĐANA: Daj stara, prekini! Kaj si tak nabrijana. Ideš mi na živce.
- TREZA: I ti mene! Samo govorиш o ljubavi. Kak da je od nje moći živeti.
- SLAĐANA: Ja znam da se od ljubavi ne živi. Ali rejši bum jela kramper pečeni z onim koga imam rada, nek pečene prepelice z onim koga nemam rada.
- TREZA: (*sklapa ruke*) Bože, Bože, dej joj pamet presvetli! A ti mudrijašica, obleći si staru trenirku, ideš z menu v trsje. Buš mi šlafe vlekla. Ja nemrem špricati i šlafe vleći.
- SLAĐANA: Ja! Ščera sem dala dvesto kuni za nokte. Očeš da je strgam?
- TREZA: Dvjesto te vragov prijele. Im bi si za te peneze kupila dvije vreče umetnjaka. Gde si peneze zela?
- SLAĐANA: Na bankomatu, od mleka. Rekla si da se moram prirediti za Hansa, pak sem si dala ugraditi nokte.
- REZIKA: Ja sem mislila da si kupiš lepu kiklu, a ne nofte.
- SLAĐANA: Bum ju kupila.
- TREZA: Bože mi pomozi. Ja bum bankroterala.
- SLAĐANA: Stara, kaj cviliš! Hans je svetski čovek. Nemrem pred njega dojti kak got. Ja se moram obleći moderno, kak se v Evropi mladi oblače. Mislila sem prejti na tetovažu.

TREZA: *(bijesno)* Kakvu vražu tetovažu! Očeš zgledati kak indijanski poglavica.

SLAĐANA: Je, kaj bi ti štela. Tak ti se fura u Evrope. Moraš se male modernizirati.

TREZA: Takva moda k vragu pela. Kiklu ti bum kupila, ali tetoverala se neš.

SLAĐANA: Dobre! Ti buš kriva ako me Hans ne bude gledel.

TREZA: Da on oče tetoveranu deklu, bi se davno oženil. On oče domaću normalnu pucu, a kak mi se vidi toga pri meni ni. Joj, Bože dragi, kaj sem ti ja skrivila, da me tak kažnjavaš?

SLAĐANA: Nemoj kukati! Odi rajše špricat, a ja se idem naručiti na frizuru.

TREZA: A šte bu meni šlafe vlekel?

SLAĐANA: Nek stari ide s tobu. Tak on se vine popije.

TREZA: Dok bum njega po selu iskala, bum sama trsje pošpricala.

SLAĐANA: Odi, odi, primi se posla, a ja idem k frizerke.

TREZA: Mene ne treba terati na posel. Samo tebe i onoga vraka kaj po selu hodi! *(odlaze)*

(svjetlo se pali-gasi, čuje se pjesma, Bara mete kuću)

JOZEF: *(ulazi s Hansom)* Dobar dan!

BARA: Dober dan! O, ste došli! *(rukaju se)* Dejte se raskomotite, pak si sedite. Sigurne ste gladni i žedni. Ste kaj za spiti?

JOZEF: More! Kupicu vinčeka, če imаш!

- BARA: A ti Hans? Očeš kaj trinken?
- HANS: Martini, bitte!
- BARA: (*Jozefu*) Martina? Ga baš nekak nesem razmela? Kaj je rekel?
- JOZEF: Oče martini! To ti je jedna vrsta likera.
- BARA: Je, toga nemam. Ali imam fini domaći orehovec.
(*Hansu*) More orehovec!
- HANS: (*klima glavom.*) OK!
- BARA: (*natoči i pruža mu*) Izvoliš!
- HANS: Danke schön!
- BARA: Bite, dejte pite! (*piju*) Je l' ste dobre putovali?
- JOZEF: Jesmo! Nije bile gužve na autobanu, pak je Hans juril kak strela nebeska..
- BARA: Ali ste sigurne gladni? Da male narežem šunke? Obed još nije gotov.
- JOZEF: Nesmo, pred vuru vremena smo stali i jeli.
- BARA: Kak si ti Hans?
- HANS: Sehr gut! Malo umoran.
- BARA: A, siromak! Kad pune delaš.
- JOZEF: Kaj češ, takov je posel. Pune se radi, al se i zaradi.
- BARA: Zate se nije oženil, kad tuliko dela.
- HANS: Ja se ne ženiti.

- BARA: Razmem! Ljudi vmiraju po danu i po noći. Nemaš čas!
A morti nije naišla ona prava.
- JOZEF: More biti!
- HANS: Ja se ne kaniti ženiti! Ja biti ledik!
- BARA: A zakaj?
- HANS: Žene große briga.
- BARA: Ga baš ne razmem.
- JOZEF: Oče reči da su žene velika briga. (*signalizira prstom Bari da šuti*)
- BARA: Istina! No Joža, kak si ti s zdravičom?
- JOZEF: Fala Bogu, bole! Bil sem petnaest dani vu Alpa, vu Garmiš Partiškirhenu.
- BARA: Koj si tam delal?
- JOZEF: Na oporavku sem bil. Tam ti je fini alpski zrak za plučne bolesnike. Šetal sem se gore-dole po borove šume. Kak novi sem dimo došel.
- BARA: A gde taj Partviš dojde?
- JOZEF: Misliš na Garmiš Partiškirhen?
- BARA: Je, na taj Garšiš Partviš..., nemrem to zgovoriti.
- JOZEF: Istina, teško se zgovarja. To ti je vu Nemačke, pokrajina Bavarska. Bumo rekli, kak pri nami Međimurska županija. Sam grad je na nemačko-austrijske granice.
- BARA: Sad razmem! Kak pri nami Goričan, na hrvacko-mađarske.

- JOZEF: Točne tak!
- BARA: Lepo, lepo! Glavne da si ti ozdravel!
- JOZEF: Ozdravel nesem, samo prizdravel. Asma je grda stvar, nigdar ne znaš da bu te prijela.
- HANS: Ja umoran od puta. Može ja ići malo schlafen.
- BARA: Kak ne bi mogel! Odi z menu, bum ti pokazala sobu, pak si počineš.
- (odlaze)
- IVEK: (*dolazi pišući na mobitel*) O, koga ja to vidim? Stric Jozef! Dober dan!
- JOZEF: Dobar dan! (*rukuju se*) Ivez, ja te ne bi poznal da smo se negde stali. Pak ti si dečko za ženiti.
- IVEK: A, nemam još te namere. Moram si prije posel najti.
- JOZEF: Imaš curu?
- IVEK: Kakov bi bil dečko, da nemam curu.
- JOZEF: Tak i treba, a ne kak moj Hans. Ima trideset pet let, a još si nije puce našel. Samo dela i dela.
- IVEK: A de je Hans?
- JOZEF: Otišel si je male odmoriti. Celu noć je vozil. A i ja si mislim da bi išel male počinuti. (*dize se*) Nesem niš spal. Nemrem vu autu spati.
- IVEK: Ote, samo si vi počinite.
- JOZEF: Bumo se posle vidli (*odlazi*)

- IVEK: (*otkriva lonac i traži jesti, mrmlja u bradu*) Kaj nije stara niš skuhala?
- BARA: Pak nekaj iščeš?
- IVEK: Nema niš za jesti?
- BARA: Još nije obed gotov. Idem skočiti do dučana. Ti budi doma dok se ja ne vrnem.
- IVEK: Zakaj moram doma biti?
- BARA: Če se stric ili Hans zbudiju, šte bu ž njimi dokajnal, ako mene nije.
- IVEK: Nemaju pet let da im bebisitera treba.
- BARA: Ak sem rekla da buš doma, onda buš doma i šlus!
- IVEK: Mi kupiš cigarete?
- BARA: Sem ti ščera kupila. Kaj si je več pokadil?
- IVEK: Nesem sam! Marku sem posudil tri cigarete.
- BARA: Onda buš pušil kad ti Marko vrne.
- IVEK: Dobre, onda idem i ja k Marku po cigarete.
- BARA: Nejdeš nikam! Sedel buš tu dok ja dojdem.
- IVEK: Bum, če mi kupiš cigarete.
- BARA: Kakve?
- IVEK: Malboro!
- BARA: Dobre!

- IVEK: Kupi dvije škatule, da bu i za zutra.
- BARA: Da ne bi! Najbole da kupim celi fakslin Maribora.
- IVEK: Kakov Maribor? Rekel sem Malboro. Ti se krivo zapamtiš.
- BARA: Sad se pravi javil! Da si vu škole koj pamtil, ne bi deset let v osmoletku išel.
- IVEK: Kak sem išel da sem išel, glavne da sem zbavil.
- BARA: Šteta kaj nisi išel za fiškala. Pravdati se dobre znaš.
(ode)
- IVEK: *(traži novac)* Kam je stara skrila peneze?
- SLAĐANA: *(ulazi)* Bok, Ivec! Vidla sem da ti je mama prešla, pak sem brže k tebe došla. Moramo se spominjati.
- IVEK: Se nekaj desile?
- SLAĐANA: *(prilazi mu)* Ivec, mama me oče oženiti za Hansa. Ja njega neću. Oču tebe.
- IVEK: *(brani se)* Je, ja se još nesem kanil ženiti. Moram prije posla najti.
- SLAĐANA: Kaj sad to govoriš? Lepo si mi rekel da se bumo ženili.
- IVEK: *(začuđeno)* Ja! Se nekak ne sečam.
- SLAĐANA: Kak se ne sečaš. Dok si k mene čez oblok došel. Rekel si, če te pustim, onda se bumo ženili.
- IVEK: Tak sem si onda mislil, ali pokle sem se premislil. Nemrem se ženiti kad nemam posel.
- SLAĐANA: *(viče)* Tak znači! Dok sem s tobu spala, onda sem ti

dобра била. Сад се виše ničega ne sečaš.

IVEK: Naj se srditi. Znaš da ja теbe имам рад, али сад се не morem ženiti. Kad се zaposlim, onda се bumo ženili.

SLAĐANA: (*veselo*) Obečavaš?

IVEK: Obečavam!

SLAĐANA: A kaj bumo z Hansom, kad dojde?

IVEK: Denes je доšel. V sobe spi!

SLAĐANA: (*začuđeno*) Kaj stvarne? Pak nije vane nikakvoga auta. Kak je доšел?

IVEK: Z autom! V garaže je!

SLAĐANA: Idem ja onda dimo, da ne smetam.

IVEK: Najbole! Odi, odi! (*Sladana odlazi, Itek odahne*) Samo mi je još ona falela. (*hoda dolje-gore po sobi i komentira*) Si bi se само ženili. Кaj je то epidemija ženidbe? Mam sem dobil nervozu. (*traži po džepu*) Nemam cigaretov! Gde je стара tak dugo? (*dolazi Bara, u ruci ima ceker*) Fala Bogu, да си доšла.

BARA: Kaj si tak nestrpliv? Evo ti cigarete! (*sprema ceker*)

IVEK: Fala, стара!

BARA: Odi glet je l' su kokoši znesle кој jajec. Treba mi za diganjku.

IVEK: Ja da ти jajca pobiram?! Odi sama!

BARA: (*viče*) Itek! Odma da si išel, inače nema penez за pivu.

IVEK: (*nevvoljko*) Naj se dreti! Idem! (*odlazi*)

(svjetlo se pali-gasi, Bara briše tanjure)

JOZEF: *(ulazi)* Fala ti za ručak. Več se dugo nisam najel tak fine domaće hrane.

BARA: Drago mi je čujti. Samo mi je žal kaj Hans nije jel purana, nek ribanu mrkvu i pečene tikvice z paradajzom.

JOZEF: Nemoj se ti zbog toga brinuti. On je vegetarijanac. Nek, štel sem pitati, gde je Ivez?

BARA: Dala sem mu penez, pak je prešel na pivu. Nije ga tu treba.

JOZEF: Dobre si napravila. Čuj, idem ja prejti do Mateka. Obečal sem mu da se bum kraj njega navrnul. *(šapće)* Bole da nesem tu dok puce dojdu. Da ne bi Hans kaj posumnjal.

BARA: Odi! Ja bum nazvala Francu naj dojde, a pokle nazovem Reziku.

JOZEF: Samo da te Hans ne čuje!

BARA: Če bu i čul, ne bu razmel. Dogovorila sem se s kumu Francu. Hansa imamo pod šifru.

JOZEF: Kakvu šifru.

BARA: Orao! Kad ja velim: „Orao sletel“, kuma zna da je Hans stigel.

JOZEF: Im ste gorše nek UDBA.

BARA: To sem vidla na filmu.

JOZEF: Dobre, delaj koj očeš, samo se vredi! Ne bu ti žal. Ja ti se bum lepo odužil. Idem sad! *(odlazi)*

- BARA: (telefonira) Halo! Kuma Franca, Orao je sletel. (ulazi Hans, sluša)
- BARA: Je! Drugi teden se vrača vu gnezdo. Denes ga moreš videti. Ajde, bok!
- HANS: Ti imati orla?
- BARA: (skoči prestrašeno) Joj Hans, kak si me prepal. (zbunjeno) Orla? Ja, ja, ne, ne... nemam orla. Orla ima sused jeden.
- HANS: Ja želeti videti orla.
- BARA: Nemreš više! Baš sad ga je otpelal k vetrinaru. Je betežen!
- HANS: Er krank?
- BARA: Je, bogec obetežal je. I ostal bu v štacionaru.
- HANS: O, mein Gott! Meni žao orao!
- BARA: Je i mene.
- HANS: Gde je papi?
- BARA: Kaj si rekел.
- HANS: Tata, gde je?
- BARA: Prešel je k šulkolegi Mateku. Oče se male ž njim spominjati.
- HANS: Gut!
- BARA: Dej si sedi! Bu japa taki došel. (sjedne) Slabo si obedval. Si morti gladen?

- HANS: Nein! Nesem gladen! (*uzima mobitel i piše poruke*)
- FRANCA
I NIKA: (*ulaze*) Dober dan!
- BARA: Dober dan! O, kuma Franca, otkud ti?
- FRANCA: Bile smo v dučanu, pak smo se male k tebe navrnule.
- BARA: Baš lepo od vas. Kak se nesmo dugo vidle. Dejte si sedite! Da vas upoznam. To je sin mega Jožeka..
- HANS: (*ustane i pruži ruku*) Hans!
- FRANCA: Franca! A ovo je moja nuka Nikica. (*Nika i Hans se pozdravljuju*)
- BARA: Dejte, sedite! (*Franca gurne Niku kraj Hansa*) Ste kaj za popiti?
- FRANCA: Ne bi, fala! Sad sem se doma vode napila.
- BARA: Onda se ponudite z kolači. Dej, Nikica, zemi. Naj se sramiti.
- NIKA: Budem, fala! (*uzima kolač i jede*)
(Hans ignorira žene)
- FRANCA: (*gura Niku rukom*) Dej se spominaj!
- NIKA: A kaj da pitam!
- FRANCA: Kaj ja znam, si ti išla na strukcije.
- NIKA: Vi zi angekommen?
- HANS: Samstag morgen!

- FRANCA: Koj veli?
- NIKA: Da je došel v subotu jutre!
- FRANCA: Kak vam se vidi pri nam?
- HANS: Sehr schön!
- TREZA: (*dolazi sa Slađanom*) Dober dan!
- BARA: Dober dan! O, suseda, koje dobre tebe nosi?
- TREZA: Sem išla k France, pak mi je Anka rekla da ju je vidla k tebe iti.
- FRANCA: K mene si išla? A po kaj?
- TREZA: Trebam Niku! Bi zošila Slađane kiklu.
- BARA: Sem te kanila zvati, ali kad ste več sim došle, si male počinite. Kuma je stoprem došla. Se nesmo dugo vidle.
- TREZA: (*podrugljivo*) Dva dane.
- BARA: Nesem vas upoznala. Ovo je sin strica Jozefa.
- TREZA: Ja sem Treza!
- HANS: Ich bin Hans!
- SLAĐANA: Guten Tag! Ja sem Slađana. Vi gec?
- HANS: Sehr gut!
- BARA: Sedite si! Ponudite se s kolači. (*Treza gura Slađanu bliže Hansu koji se stalno igra na mobitelu*)
- FRANCA: (*šapče Niki*) Dej ti nekoj reči. Viš kak se ova z jezikom revle.

- NIKA: Zi niht trinken?
- HANS: Nein! Ich piti Wasser und martini.
- FRANCA: Kaj si ga pitala?
- NIKA: Kaj niš ne piye?
- FRANCA: I kaj veli?
- NIKA: Da piye vodu i martini.
- BARA: (*nosi orehovec*) Kad smo se tak lepo si stali, red je da si male spijemo. (*toči*)
- FRANCA: Ja ne bi, znaš da ne pijem.
- TREZA: S prazne kupice.
- BARA: Nište nebu vmrl od jedne kupice. Živeli! Za mega Hansa!
- ŽENE: Živeli!
- HANS: Prost!
- FRANCA: Šte je prost? Komu on to veli?
- TREZA: Šte bi bil prost. Čovek ti na nemačkom veli: Živeli. A ti zatucanka niš ne razmeš.
- FRANCA: Ti kakti razmeš?
- TREZA: Sigurne više nek ti. Ja sem tri mesece delala v Nemačke.
- FRANCA: Je, se zmislim, si bila šekretarica.
- TREZA: Kaj sem bila, da sem bila, poštene sem saku marku zaslužila.

- FRANCA: A o tvom poštenju bi se dale povedati.
- BARA: Dosta! Ne bute se v moje hiži svadile. Se spominjajte o nečem lepšem.
- TREZA: (*obraća se Hansu*) Gda idete curik vu Nemačku?
- HANS: Am Freitag!
- FRANCA: Kaj je rekel?
- NIKA: Da ide v petek nazaj.
- FRANCA: Dej se male porini. Viš kak se ova nastavlja. (*Franca gura Niku prema Hansu*)
- NIKA: (*gleda u Hansov mobitel*) Kaj to gledite?
- HANS: Spielkarten!
- NIKA: (*Franci*) Karta se!
- FRANCA: Kak se karta? A gde su mu karte?
- NIKA: Na mobitelu.
- FRANCA: To još nesem čula da se moreš sam kartati.
- BARA: Hans, naj se kartati. Se male z pucami spominjaj.
- HANS: Entschuldigen! (*prekida igru i smješka se*)
- SLAĐANA: Kam ti ideš na urlab?
- HANS: Auf Bali!
- SLAĐANA: (*veselo*) Na Bali ide!
- TREZA: A gde je taj Bali?

SLAĐANA: Daleko, vu Azije.Tam ti je navek vruče! Sediš pod palmu i piješ koktel. Ili se kupleš vu moru. Nemre tam saki dojti. To je samo za bogataše.

FRANCA: Bože, Bože, po koj bi išel na kraj sveta. Kaj fali našemu moru. Se i tu moči kupati.

SLAĐANA: Bali je in destinacija. Kaj vi o tome znate?

FRANCA: Ti šmrklifka, buš me vučila. Ti ne znaš drugo nek se nafarbatи i po selu špancerati.

TREZA: Kaj ti Franca napadaš moju Slađanu. Ona je moderna dekla, nije zaostala kak tvoja.

FRANCA: Sram te budi! Tvoja čer nije moje nuke do kolena. Ak' se šte razme v modu, onda je to moja Nika. Ona šiva se po mode. Lepše nek oni kaj zlažeju na Kroporteru, tam vu Zagrebu.

BARA: Koga se vragna svadite! Ste po to sim došle?

(žene zašute)

BARA: Hans, kaj samo čkomiš. Se spominjaj s pucami.

HANS: Kuda vi izlaziti?

SLAĐANA: V bertiju, tu v selu. Ali sad, kak sem položila vozački, išla bum do Zagreba vu disko.

FRANCA: (*podrugljivo*) Če se ne staviš v Janinom plotu.

TREZA: Franca, skrati si tu jezičinu. Tvoja Nika ima dvadeset pet let, a nema vozačku. Nemre se dopelati niti do Janinoga plota, a kam pak do Zagreba.

BARA: Bute začkomele.

- HANS: (diže se) Meni žao! Ja morati iti.
- BARA: Kam ideš? Baš si mislim da bi mogel dekle prepelati na kavu.
- SLAĐANA: To bi bile super!
- HANS: U redu!
- NIKA: (veselo) Baš lepo!
- HANS: Idemo! Meni žuriti! Kommen!
- FRANCA: (hvata Niku za ruku) Nika, ti si naprvo sedi. Znaš da ti oče biti slablina od vožnje.
- NIKA: Dobre!
- (djevojke i Hans odu)
- BARA: Pak vi dvije nemate pameti! Svadite se pred dečkom. Kaj si bu mislil. Ste gorše nek neandrtalci z Krapine.
- TREZA: Kaj ja morem, kad me Franca napada.
- FRANCA: A ti mene! Na saku reč skočiš kak lopta.
- BARA: Dobre, prekinite! Bumo si spile još male orehovca. (toči) Radi toga se najte svaditi. Je l' se bu koja puca Hansu dopala, ne znam. Živi bili pa videli.
- FRANCA: (nazdravlja) Žene drage, prost!
- TREZA: Viš kak je zapamtela.
- BARA: (diže se) Ja moram v štalu. Bum blagu dala jesti, pak se vrnem. Vi čekajte rezultate. Sad ste kak na izbore. Bumo vidli šte bu pobedil. (ode)

- FRANCA: Praf veliš!
- TREZA: Mi se vidi da su ti izbori namešteni.
- FRANCA: Kaj očeš s tem povedati?
- TREZA: Ti si z Baru kuma. To ti je, kak veliju, sukob interesa.
- FRANCA: Če si Hans moju Niku zobere, to bu samo zate kaj je lepa i vredna dekla, a ne zate kaj sem ja z Baru kuma.
- TREZA: Kaj očeš reči da moja čer nije lepa i vredna?
- FRANCA: Ja nesem niš rekla! Samo sem konstaterala, onak kak je.
- TREZA: Je, viš če se mene pita, ja moram konstaterati da si ti jedna velika alapača, koja ima dukši jezik nek Perava rep.
- FRANCA: Nije ga Bog ni tebi skratil. Mlatiš ž njim kak s prutom po vode.
- TREZA: Ja navek govorim samo istinu. Ne vodim ciganije kak ti.
- FRANCA: Kakve ja to ciganije vodim?
- TREZA: Rekla mi je Ruža, da si pred nju špotala moju Slađanu.
- FRANCA: *(začuđeno)* Ja?
- TREZA: Ti, nek šte drugi! Če me pamet dobre služi, ti si jedina Franca v našem selu.
- FRANCA: Kaj Ruža zmišlja. Ja da sem nekaj rekla protiv tvoje čeri? Gda si mene čula da sem nekoga olajavala?
- TREZA: *(podrugljivo)* A kaj bi! Ti si sveta kaj Majka Božja.

Samo ti areola fali.

FRANCA: Naj z mene cirkusa delati. Ja iza sake svoje reči stojim.
Govorim istinu i samo istinu.

JOZEF: (*dolazi*) Dober dan!

TREZA I

FRANCA: Dober dan!

JOZEF: (*začuđeno*) Žene drage, kaj ste same? Gde su mladi?

FRANCA: Su prešli na kavu.

TREZA: Najte se niš brigati. Se ide po planu. Dečko se je pokazal
jako zainteresan. Moja Sladana je mlada i lepa, ako
mu se ona ne dopala, onda mu se ne bu nište.

FRANCA: Nemrem reči nije dekla loša, ali moje Nike nema ravne.
Ona je vredna i poštena cura. A i po letima bi mu bolje
pasala.

TREZA: Je, tu se slažem. Ona ima dvadeset pet let. Kak bi rekli,
več je prevušla.

JOZEF: Godine nisu važne. Važne je kak čovek v srcu čuti. Ona
koju si bu moj sin zobral, v moju hižu bu dobrodošla.

FRANCA: (*sklapa ruke*) Bože sveti, dej da bu to moje dete!

(*dolaze pokunjene Nika i Sladana; žene ustanu*)

TREZA: (*iznenadeno*) Kaj se dogodile?

FRANCA: Da nije Sladane dal voziti? Sigurne je auto potrla.

TREZA: (*obraća se Sladani*) Je l' to istina?

SLAĐANA: Nije!

- TREZA: Ki se je onda vrag dogodil?
- JOZEF: (*ustaje*) Gde je Hans?
- NIKA: Prešel je za Nemačku.
- FRANCA: Kak je prešel?
- NIKA: (*govori na plač*) Nas je ostavil pred bertiju. Rekel je da se vrača v Njemačku, jer je tam njegova ljubav.
- TREZA: I s čista mira je prešel?
- SLAĐANA: Evo stric Jozef, tu su vam ključi od auta.
- JOZEF: Sad baš niš ne razmem. S čem je prešel v Nemačku?
- NIKA: Otpelala ga je njegova ljubav.
- FRANCA: Ta kurva je prek sim došla za njim.
- SLAĐANA: Nije kurva, nek kurveš.
- TREZA: Kaj bulazniš? Kakav kurveš?
- SLAĐANA: Hansova ljubav se zove Tomas!
- (žene iznenađene padnu na stolice, a Jozefu pozli i sruši se na pod; cure priskoče, a Franca i Treza su još uvijek u šoku)
- SLAĐANA: Dejte rakije, da mu denemo pod nos.
- (*Franca daje rakiju*)
- NIKA: Ja sem čula da treba noge zdiči, kad se čovek onesvesti.
(*dizu mu noge, Jozef dolazi k sebi*)
- BARA: (*ulazi*) Kaj vam se dogodile? Si zgledate ka da ste duha vidli.

- JOZEF: Joj mene siromaku, kaj sam ja doživel!
- BARA: (*oštro*) Dobre, je l' bu meni šte kaj povedal. Ki se vrag dogodil?
- FRANCA: Nesreča, velika nesreča.
- BARA: Joj mene, sigurne je Hans stradal?
- JOZEF: Lakše bi to preživel, nek ovaku sramotu.
- BARA: Kakvu sramotu?
- JOZEF: Moj sin se neče ženiti.
- BARA: Zakaj?
- TREZA: Zate kaj ima dečka.
- BARA: Kaj ti Treza, pripovedaš? Ti se pomotale?
- TREZA: Mene nije, nek tvemu Hansu. Otišel je za Nemačku. Pitaj s kem?
- BARA: S kem?
- TREZA: Z svojim dečkom Tomasom.
- BARA: Ja tu niš ne razmen. Dekle, kaj je bile?
- NIKA: Mi smo se vozile ž njim na kavu. Onda nas je dopelal do bertije. Kad smo zišle van, pred bertiju je stal lepi srebrni auto.
- SLAĐANA: Audi!
- NIKA: Onda je ž njega zišel dečko i krenul k našem autu.
- SLAĐANA: Jako lepi dečko! Sem si pomislila, sad saka imamo

jednoga.

BARA: I kaj je dale bile?

NIKA: Kad je došel do nas, Hans je zišel van i rekel! (*obraća se Sladani*) Kak je one rekel?

SLAĐANA: Majn šaci! Tak nekak.

NIKA: I onda su se zagrlili i kušnoli.

JOZEF: Joj mene, joj!

FRANCA: (*pokriva rukama oči*) Bog nas oslobođi!

SLAĐANA: Onda je dal mene kluče i rekel da ih dam stricu, jer da on ide s Tomasom v Nemačku.

BARA: Bog moj dragi, kakva nas je nesreča snašla. Tomas se zove taj pe pe..., neću zgovoriti takvu grdu reč.

SLAĐANA: Gej! Tak se veli! Kaj se toliko sčudavate. Dečko je drugačke seksualne orientacije i kaj sad!

BARA: Stric, najte se sekirati, da vas ne šlagera. Samo mi još fali mrtvik pri hiži. Bože, kakva sramota. Kaj mi budu ljudi rekli?

JOZEF: Ja sem kriv! Nesem ga smel sim dopelati.

BARA: Kaj si ti znal?

JOZEF: Jesem! Sam mi je povedal. No, ja sem mislil, če ga vmeknem od toga vraga, bu ga zabil.

FRANCA: Da je moj, ja bi ga vmorila. Takvu sramotu ocu delati.

TREZA: Ja bi ga se odrekla.

- JOZEF: (*tužno*) Je, mislite da je to lafko. Drugač je to gledeti sa strane, a drugač kad se to tebe tiče.
- SLAĐANA: Akaj se sekirate! Vu svetu vam je to tak normalne. Sem čitala da se vu jedne američke države moreš oženiti za stvar. Jedna se Amerikanka oženila z ringišpilom. Ja bi se mogla z bankomatom. Bi bar navek imela penez!
- FRANCA: (*križa se*) Gotovo je! Smak sveta je blizu.
- TREZA: (*viče*) Sladana, kaj se i tebe pomotale. Kakve bedastoče pripovedaš.
- NIKA: To sem i ja čula.
- SLAĐANA: Najte biti tak zaostale. Smo u Evrope ili nesmo? V modernom i naprednom svetu to vam je se normalne.
- FRANCA: Koj očeš reči, da mi nismo normalni. Nika, spremi se, idemo dimo. Sirote moje dete, posle ovakve sramote još teže buš dečka našla.
- TREZA: Ni ja tu više nemam kaj delati. Idemo, Sladana! Baš smo se lepo sprovele. Cele sele nam bu se smejale.
- FRANCA: Joj kakva sramota! Kaj veliš na to kuma Bara? Kaj smo mi sad?
- BARA: Kaj da vam velim: Više sreće drugi put!
- TREZA: Idemo! (*odlaze ljute*)
- BARA: Joža, kaj ti samo čkomiš? Reči nekaj!
- JOZEF: Idem natrag v Nemačku. Ne bum tu sramotu trpel. Mam idem po auto.
- BARA: Nejdi mam! Prije dojdi k sebe. Se buš kam zaletel.

- JOZEF: Tak mi je sejedne. Ionak mi nije više za živeti. (*ode*)
- BARA: Siromak, kaj je doživel!
- IVEK: (*dolazi*) Kaj se dogodile? Stal sem se z deklami i stricom Jozefom. Im zgleduj kak da je tajfun čež nje prešel.
- BARA: Sedi tu!
- IVEK: (*sjedne*) Stara, naj me plašiti. Reči kaj je bile.
- BARA: Ivet, bi te nekaj pitala?
- IVEK: Pitaj!
- BARA: Gde si do sad bil?
- IVEK: Vu bertije! Sem rekел да idem na pivu!
- BARA: S kem?
- IVEK: Z Markom!
- BARA: S kem si ščera išel na zabavu?
- IVEK: Z Markom i Krešu. Stara, kaj je bile? Me spitavaš kak policijski inspektor.
- BARA: S kem si neki dan bil na pive?
- IVEK: Z Markom i Krešu!
- BARA: Ivet, si ti morti peder?
- IVEK: Stara kaj je tebi? Si ponorela. Ja peder? Otkud ti ta ideja?
- BARA: Ako jesi, ja ti bum glavu odsekla.

- IVEK: Tí si skroz na skroz prolupala. Kaj ti je najemput došle?
- BARA: Si ti čul kaj se desile z našim Hansom?
- IVEK: Kaj? Se morti z autom potrl?
- BARA: Došel mu je dečko i prešli su v Nemačku.
- IVEK: Za istinu? Onda si ti pomislila če je Hans, gej, onda sem i ja. Stara, to ti nejde po familije.
- BARA: Ne znam po čem ide, ali znam da bi.... ne znam kaj bi.
- IVEK: Stara, naj se sekerati. Im ja imam deklu.
- BARA: (*veselo*) Naj reči! A teru?
- IVEK: Miškovu Leonu!
- BARA: Strela božja vu te pukla! Im ona ima trideset pet let, a ti dvadeset pet. Kaj si nemreš para najti? Čula sem da se Slađane dopadaš.. Sem mislila da buš nju zel.
- IVEK : I ona si misli da bum ju zel. Ali sem se zaljubil v drugu.
- BARA: Deset let starešu.
- IVEK: Ljubav ne pita za godine.
- BARA: Bože, kaj sem ja tebi skrivila. Beži, da te moje oči ne vide!
- IVEK: Idem! Mi daš za pivu?
- BARA: (*uzima metlu*) Sad buš videl kaj ti dam! (*tuče ga metlom*)
- IVEK: (*brani se*) Kaj ti je ? Si ponorela?

BARA: Jesem! Nemrem više gledeti tu Sodomu o Gomoru!
(odlaze)

KRAJ

NA PROŠČENJU

komedija Štefice Fanjek

Pučko
otvoreno učilište
Sveti Ivan Zelina

ZAmKa
Zelensko Amatersko Kazalište

NA PROŠČENJU

Mjesto radnje: Prigorje, u vrijeme blagdana Sv. Ivana, 24. lipnja
Vrijeme radnje: Tridesetih godina dvadesetog stoljeća

Likovi

Bara

Barine kćeri: Anica
Ružica

mladić Ivez

Jela

Jura

Marko

Treza

bertaš Karlek

konobarica Micika

župnik

baba Jana

prodavač licitara

muzika

statisti: djeca, djevojke i mladići koji plešu

O predstavi

Proštenja su imala veliko značenje, jer je na takav dan u mjesnu crkvu stiglo mnogo ljudi iz cijele okolice. Nakon vjerskih obreda nastavilo se druženje pod štandovima, što su ih postavili lokalni gostioničari i licitari. Tu se odvijao društveni život mještana. Sretali su se prijatelji, rodbina, upoznavali mladi, rađale ljubavi, jelo, pilo i plesalo. Djeca su uživala u carstvu drvenih igračaka i medenih kolača.

(na sceni s jedne strane šank, stolovi i klupe, a s druge štand s licitarima; bertaš i konobarica uređuju stolove, a prodavač licitara uređuje štand)

BERTAŠ: Micika, si donesla dost kupic?

MICIKA: Jesem!

BERTAŠ: Natoči pehare z vinom, meša samo kaj nije gotova. Sad budu ljudi z cerkve zišli.

(čuje se crkveno zvono)

MICIKA: Se sem napravila; vino natočila, kupice pripravila. Samo još treba mužika dojti.

BERTAŠ: Joj, sem zabil za mužiku. Gde su oni pri vragu. Nedu mi ljudi šteli sesti pod štant.

MICIKA: Budu došli, kaj stvarate nervozu.

BERTAŠ: Pri Francu več mužika igra. Budu si ljudi k njemu prešli.

MICIKA: Nedu. Najte se bojati. (*mazno*) Zakaj mene imate?

BERTAŠ: Da privlečeš goste! (*lupi ju krpom po guzici*)

(dolazi muzika)

MUŽIKAŠ: Dober dan!

BERTAŠ: Gde ste dečki? Več sem se splašil da ne bute došli.

MUŽIKAŠ: Kak ne bi došli. Dogovor je dogovor!

BERTAŠ: Dejte si sedite. Micika, daj dečkima pijaču. Nek se okrepe, velik je posel čeka.

(Micika toči; na scenu dolaze Anica i Ruža u pratnji Ivezka)

- IVEK: Puce, ste za popiti jednoga gverca?
- RUŽA: Mi ne pijemo!
- IVEK: Pak vam ne bu niš od kupice gverca. To je kak medicina.
(obraća se Miciki) Daj, natoči tri kupice.
- ANICA: Fala, nije treba. Nam se žuri.
- IVEK: Kam vam se tak žuri?
- ANICA: Rekla je mama da pokle meše odma doma dojdemo.
- IVEK: No, pak vam ne bu štopala vreme. Jen cajt morete ostati.
(prilazi štandu) Dej, samo ti natoči! (plača gverc)
- RUŽA: *(laktom gura Anicu)* Dopadaš mu se! Vidim ja kak te gledi.
- ANICA: *(sramežljivo)* I on se meni dopada.
- (Ivek pruža djevojkama čaše; dolaze ljudi i sjedaju za stolove)*
- IVEK: Evo puce! Živeli!
- CURE: Živeli!
- RUŽA: Joj, vidim tam kumu Jelu. Idem joj se javiti. *(ode)*
Dober dan kuma Jela!
- (za to vrijeme Ivez i Anica nazdravljaju i šapuću)*
- JELA: Bog dej, lepa moja! *(ljube se)* Ružica, kak si kaj? Te nesem vidla od Vuzma.
- RUŽA: Fala Bogu, dobre!
- JELA: Dej si sedi sim kraj mene.

- RUŽA: Bum sela na kratko, moram doma iti. (*sjedne*)
- JELA: No, kam ti se sili? Ostani, bumo se male zabavili.
- RUŽA: Nemrem dugo ostati, mati je rekla da pokle meše idemo doma.
- JELA: Stigneš! (*zabrinuto*) Kaj je z kumi? Nisu došli na proščenje?
- RUŽA: Mama je bila pri rane meše, a japa suši krmu.
- JELA: (*začudeno*) Denes, na Ivanjsko proščenje? Kaj mu je došle?
- RUŽA: Boji se da ne bu dešč opal, pak bu krma propala.
- JELA: (*mahne rukom*) Šte ga bu namočil, taj ga bu i posušil.
(*dolazi Jelin muž Jura*)
- JURA: Dober dan, Ružica!
- RUŽA: Bog dej!
- JURA: Kak si kaj? Ideš se lepša! Bu kaj novoga pri tebe?
- RUŽA: Ne znam na kaj mislite?
- JURA: Morti su kakve gosti na vidiku?
- RUŽA: (*sramežljivo*) Ništa još!
- JELA: Stigneš, još si mlada!
- JURA: Buš si spila nekaj?
- RUŽA: Ne bum niš pilna, nisem žejna. Nam je Ivec gverca kupil.

- JURA: Micika, dej donesi liter vina! (*Micika donosi, Jura plača*)
- JELA: Vidim, Ivez se nekaj oko Anice vrti. Bu se zapomogla za peršonu.
- RUŽA: Zakaj to velite?
- JELA: Čula sem da je Ivez veliki fakin. Otec ga je zavrnol pri dovice Vere. Deda mu je bil kurveš, otec mu je bil kurveš, pak ne bu ni ovaj bolši.
- JURA: Jela, kaj blazniš. Im si dečko negde mora speči zanat.
- JELA: A gde si ga ti spekel, strela božja vu te pukla? Pri one flundre Dore.
- JURA: Kaj ti je došle. Sad me tu napadaš za nekaj kaj je zdavnja prešle. Nije Dora bila loša žena.
- JELA: Nije, kaj bi bila! Bila je jako dobra! Koji ju je prosil sakomu je dala, koji nije, nega je ponudila. (*obraća se Ruži*) Viš, kak zagovara kurve i kurveše.
- JURA: Nikoga ja ne zagovarjam! Začkomi, dok ti nem dal po nosu.
- RUŽA: (*umiruje ih*) Najte se svaditi, vas ljudi glediju!
- IVEK: Anica! Sad kad ti je sestra otišla, štel sem ti nekaj reči.
- ANICA: Kaj takvoga?
- IVEK: Ti se mene jako dopadaš.
- ANICA: (*sramežljivo*) Za istinu?
- IVEK: Živa istina! Bog mi je svedok!

- ANICA: I ti mene!
- IVEK: Štel bi se s tobu spominjati. Viš da je tu gužva. Odi z menu, bumo se male prešpancerali, pak ti bum se povedal kaj mi je na duše.
- ANICA: Nemrem iti. Moram se pozuriti doma, imam posla.
- IVEK: Kaj buš denes delala, im je proščenje pri nami. A i posel ti ne nikam vušel, nije zajec. Odi z menu.
- ANICA: Kaj budu ljudi rekli, če s tobu prejdem?
- IVEK: Kaj bi rekli. Im viš da samo jedeju i piyeju, pak ne bu nište ni primetil.
- ANICA: Ne znam!
- IVEK: No, neš se celi dan premišluvala, bum volu zgubil.
- ANICA: Kakvu volu?
- IVEK: Za spomenjek, se razme!
- ANICA: (*zbunjeno*) Bi morala Ružice reči.
- IVEK: Pusti ju, vidiš da se s kumicu spominja. Ti prejdi prva, pak me pričekaš pod lipu, dele na crkvenom. Ja taki dojdem!
- ANICA: Dobre idem, al' na kratko! (*ode*)
- (*Ivek kupuje licitara, Ruža primijeti da nema Anice*)
- RUŽA: Ivez, gde je Anica?
- IVEK: Prešla je na stran!
- RUŽA: Kam?

- IVEK: Tam kam i car peški ide.
- RUŽA: A, dobre!
- MARKO: (*dolazi i prilazi bertašu*) Karlek, si ti danes složil karmine ili zabavu?
- BERTAŠ: Kakvo je to pitanje?
- MARKO: Dele pod Francovim štantom je tak vesele, a pri tebe kak na karmina.
- BERTAŠ: (*obraća se muzici*) Dečki, ste čuli? Primitate se posla!
- (*muzika svira, pleše se i pjeva. Ivec izlazi sa scene, plesači sjedaju za stol, dolazi Marko*)
- JURA: Odi Marko, buš si z nami spil kupicu vina!
- MARKO: Za to sem navek!
- JURA: (*toči*) Živeli!
- TREZA: (*ulazi*) Falen Isus i Marija! Dej vam Bog del meše!
- JELA: Bog dej, Treza! Gde si ti do sad? Pak smo i mi pri meše bili. Im je meša zdavnja gotova.
- TREZA: Sem bila na grobju. Išla sem svemu Ivecu sveču vužgati. (*plače*) Denes bi bil godovnjak da je živ. Bi se tu z nami veselil.
- JURA: No Treza, naj se sad plakati. Bumo si spili kupicu vina za njegovu dušicu. Sedi sim k nam. (Micika, dej još jednu kupicu!)
- TREZA: (*sjedne*) Bum si male počinula.
- JURA: (*toči vino*) Dižem ovu kupicu na čast Ivecu!

MARKO: Istina, bil je pravi pajdaš. Kuliko smo se put pri kleti napili. Imel je dober cug.

JURA: Nije ga Bog ni tebe skratil. Živel!

TREZA: (pije i maše maramom) Dej još jenu natoči, sem se rasušila. Vane je vruče kak f peklu.

JELA: Jako je sparina. Imaš praf, dej i mene još jednu natoči.

(Marko toči)

JURA: No, no, polakše male! Vam vine lafko v glavu vudri.

MARKO: Pusti Jura, im nije saki dan prošenje. Naj se žene male okrepiju.

JELA: Tak je Marko! Vi se krepite saki dan, pak se moremo mi jemput na lete.

JURA: A Ružicu niste ponudile?

RUŽA: Kum Jura, ne bi, fala. Ja vam ne pijem.

JURA: Dej si onda popij jednu narandadu. Micika, jednu narandadu za moju zeticu.

MICIKA: Evo odma! (donosi piće)

RUŽA: Kume, fala! Neste trebali.

JURA: Jela, snemi stroška. Ja sem na tešču dušu, bi si male prigrizel.

JELA: (vadi kruh i jeger) Sem spekla purana, al' je bil još vruč, tak da ga nisem mogla porezati. Jura je kupil kotač jegera, pak sem onda njega zela. (reže jeger i kruh) Dej Ružica, buš se male založila. Treza, Marko! Na, ponudite se!

- MARKO: Ja nem odbil, bu mi bolše gemištek pasal.
- JURA: Tu se s tobu slažem!
- JELA: Ružica, dej zemi. Kaj si tak gizdava?
- RUŽA: Nisem gizdava, bum si zela.
- TREZA: (*vadi medenjake*) Dejte se ponudite z medenjaki. Jako su fini.
- JELA: Čekaj, nismo još jeger pojeli.
- MARKO: Fala, Treza, ja si ne bi štel jegera z medenjaki kvariti.
- JELA: Ja si bum jednoga za posle zela.
- RUŽA: Dejte i mene jednoga! (*uzima*)
- (*djeca kupuju drvene leptire i trče nekoliko puta u krug*)
- TREZA: (*viče na djecu*) Ote se nekam drugam s tem naganjat. Se nemremo pred vami spominjati. Vraža deca, čovek bi krej njih ogluhel. (*djeca odlaze*) Micika, donesi litru vina na moj račun! (*Micika donosi, Treza plaća*)
- MARKO: Dej natoči, se bumo male okrepili.
- JELA: Vi se saki dan krepite.
- MARKO: Kad teško delamo!
- JELA: Ti morti delaš, ali moj Jura samo gledi kak bi repa vmeknul.
- JURA: Naj lagati, a gda sem ja repa vmeknul?
- JELA: A gda nesi? Poslušaj Marko, kaj je bile neki dan.

Spremali smo se rane v jutre v trsje kosit dok još nije tak vručina. Ja sem krenula, a Jura je još ostal štalu snažiti. Trebal je dojti za menu. Znaš gda je došel?

MARKO: Ne znam!

JELA: Kad sem ja se pokosila i prešla dimo. Vrnul se je sav zbumen i počel kričati: „Jela, Jela!“ Ja sem skočila, sem mislila da se nekaj pripetile. Kaj je? pitam ga. „Nešte nam je trsje pokosil“, veli on. Vrag jebeni, šte bi je pokosil? Ja sem je pokosila, dok si se ti doma omuhaval! Misliš da mi je veruval? Nije! Mislil je da lažem.

JURA: Nisem si mislil da buš tak fletne gotova.

MARKO: (*obraća se Jeli*) Kaj si ti fletna na delu!

JURA: A tek na jeziku!

JELA: Moram biti! Da stalne ne kričim, ne bi niš napravil.

RUŽA: Tak se i moja mama srdi kad japa otide na semen, pak navečer pijan dojde.

JELA: Si su ti muži isti. Njim je glavne u se, na se i pod se i niš kraj toga delati.

JURA: Dej začkomi! Je l' mi i danes neš dala mira.

MARKO: Čkomi, tak i moja mene prigovara. (*Marko zapjeva, priključi mu se Jura*)

Kume, kume, popili si bume
Saki jenu, babe za inat. 2 x

JELA: Viš Ružica, kakvi su muži. Saki problem obrneju na zajebanciju.

- JURA: Dej Marko, natoči! Viš da su kupice prazne.
- MARKO: *(toči)* Živeli!
- BARA: *(dolazi i više na Ružicu)* Gde ste vi do sad? Je l' sem rekla posle meše dimo dojti.
- RUŽA: Naj kričati, baš smo kanile dimo iti.
- BARA: *(pogledom traži Anicu)* Gde je Anica?
- RUŽA: *(zbunjeno)* Of čas je tu bila. Ne znam kam je prešla.
- TREZA: Naj se brigati, sem ju vidla v trnacu.
- BARA: *(iznenadeno)* Gde?
- TREZA: Dele na crkvenom, vu trnacu.
- BARA: Kaj tam dela?
- MARKO: Sigurne ne bere petrofke jabuke.
- TREZA: *(podrugljivo)* Se španceru z Ivetkom!
- BARA: *(vikne)* Kaj! *(obraća se Ruži)* Kam ti je sestra otišla?
- RUŽA: Ne znam! Spominjala se tu s Ivetkom i samo je nestala.
- BARA: S terim Ivetkom?
- RUŽA: Od Magde Špičkove!
- BARA: *(ljutito)* Kaj se ona ima ž njim spominjati?
- MARKO: Kaj i si mladi. O ljubavi!
- BARA: Ja bum znorela! Odma da si išla po nju.

- RUŽA: Idem! (*ode*)
- JELA: Kuma Bara, naj se srđiti! Dej si sedi. Pak nije dekla niš lošega napravila.
- BARA: Bu na glase došla! Joj mene sirote! (*hvata se za glavu*) Kaj još nem doživela? Špička si je zobraća! (*sjedne za stol nasuprot Treze*)
- JURA: Dej se primiri! Buš si spila kupicu vinčeka?
- BARA: Kak da se primirim? Lepo sem rekla da pokle meše dojdu doma. Dej natoči! (*pije*)
- MARKO: Kaj sad kukaš! Gđa se budu ofirali, ako ne du dok su mladi?
- BARA: Neču o tom niš čujti! Moja Anica nema pameti. Joj mene, joj!
- JURA: Kuma draga! Kad je ljubaf u pitanju, mam se pamet zgubi.
- JELA: Ivec je lepi dečko. Nije čude da se je Anice dopal.
- BARA: (*ljutito*) Dopal bu je se kad ju ja z šibu ščešem.
- JELA: Naj kuma Bara, pak ju neš tukla. Kakvo je zlo napravila, če se je z dečkom male pospominjala.
- BARA: Ak je sad bedastoče z glave ne zbijem, ne bum nigda.
- MARKO: Kakve su to reči? Im je Anica dekla za ženiti.
- BARA: To je istina, ali nije dekla za Iveka. Imam ja bolju priliku za nju. Ne bi ju nigdar k Špičkom dala.
- MARKO: Kaj Ivecu fali, dober je i vreden dečko.

BARA: A s kakve je familije, to ne pitaš? Im su to najveki siromaki v selu. Kak bokci bistrički.

TREZA: Saki dobi one kaj zasluži.

BARA: Kaj ti Treza očeš s tem povedati?

TREZA: To je božja kazna! Se zmisliš, kolike si dečke za nos vlekla? Četri put si se zaručila, pak razvrgla.

MARKO: Štela je dobiti na cene!

TREZA: Niti jeden ti nije bil dosti bogat. Onda su ti nasnubili Miška. Bil je 18 let stareši, ali je bil bogati konjski nakupec. Onda si njega zela.

BARA: (*ustane*) I kaj onda, nisem pogrešila. Kaj mi fali?

TREZA: (*podrugljivo*) Niš, baš niš! Penez imaš, samo te nema šte v postele greti. Staromu je v lule vgasle.

(*svi se smiju*)

BARA: (*izvan sebe od bijesa*) Primito me da ju ne rastrgam! Sram te budi, alapača jedna! (*udari je logožarom, Treza ustaje i počinju se tući*)

TREZA: (*viče*) Ja alapača! A kaj si ti? Flundra jedna!

BARA: Sad buš ti vidla šte je flundra.

TREZA: Ti buš mene! Odi si čer iskat.

BARA: Pusti moju čer na miru!

TREZA: Vidi se da se je vu tebe vrgla. Kakva mama, takva čer!

BARA: Srami se! Takve ciganije govoriti.

- TREZA: Si te dobre poznamo! Flojsača jedna!
- BARA: Ja flojsača! Če sem ja flojsača, ti si ober flojsača. To zna celi kraj!
- JELA: (*zabezeknuto*) Kakve su to reči?
- BERTAŠ: (*skoči i umiruje ih*) Odma da ste prekinule! Nehumnače, očete mi ljude rasterati.
- TREZA: Karlek, kaj si ti to rekel?
- BARA: Nehumnača ti je mama! (*obje počinju tuči Karleka*)
- MARKO: (*uhvati Trezu*) No žene, primirite se!
- JURA: (*uhvati Baru*) Ki vam je vrag došel?
- BARA: Ja se ne dam nikomu vredati.
- TREZA: Niti ja!
- JELA: Najte se svaditi! Kuma Bara, dej se primiri. Im si buš sama dete na glase dela.
- TREZA: Nekak! Onda bum je ja kriva, kad je čer ne bu nigdo štel.
- (*muškarci ih razdvoje i pošalju svaku na svoju stranu sjediti, a one se i dalje svađaju*)
- BARA: Moja Anica je lepa dekla. Nije dečka v selu teri ju ne bi štel.
- TREZA: Prehititi na pleča?
- BARA: Prostača jedna!
- TREZA: Baš mi je drago da buš imela zeta od Špička.

- BARA: (*lupi rukom po stolu*) Toga ne bu dok sem ja živa!
- MARKO: Ne splati vam se o tomu raspravlati. Če se deca imaju radi, ne buš si Bara niš pomogla.
- BARA: Marko, naj blazniti. Kaj bi ti svoju čer vu takvu bokčiju dal? Si spiju v jene komorice. Imaju jednu kravicu ka je tak huda da bi na nju moči torbe vesiti. Ja svemu detetu dobre oču.
- MARKO: Si mi svoje dece dobre očemo. Čovek snuje, a Bog određuje. Ak' ti je odredil Ivecu za zeta, tomu neš pobegla.
- BARA: Bog me oslobodi! Moja Anica ima bolšu priliku za ženiti.
- JURA: Koga, če smem pitati?
- BARA: Imela je pitanje!
- JELA: Od koga?
- BARA: Došla je jeden dan strina Jaga pitat je l' kanimo Anicu zamuš dati?
- JELA: Pak ona nema sina za ženiti.
- BARA: Nema ona, nek njezin brat.
- JURA: Kuma draga! Pak ste si vi vu trejtom kolenu familija.
- BARA: Kaj zate, glavne da si nesmo v drugom. To bi več onda bil problem.
- MARKO: Tak velika familija se ne bi trebala ženiti. Bi mogla deca falična biti.
- TREZA: Praf veliš!

- JURA: Če sem dobre razmel, Anica bi Rudu zela?
- BARA: Ja bi rada! Koj bi je tam falele. Imaju tri krave, dvije prasice, pune kokošince živine, konja, kobilu i maloga ždrebeka. Pune škrinje žitka i lagve vina.
- MARKO: Ovo zajne mi se najviše dopada.
- JURA: Kaj nije taj dečak male falingast?
- BARA: Samo male!
- JELA: Kak to misliš?
- BARA: Male šepesa!
- JURA: Očeš reči da si Anice namenila šepavoga muža?
- TREZA: (*smije se*) Još je k tomu i beklav. (*oponaša Rudu*) M... m... m... mamica i... m ...ma kaj za je s...s ti?
- BARA: Onda kaj, ako male teže govori! Ne bu se bar štel svaditi.
- JURA: Kaj Anica na to veli?
- BARA: Kaj bi rekla! Da ne bi još i nju pitali. Ona bu zela koga bum ja rekla.
- JELA: Naj toga delati. Buš si dete unesrečila.
- BARA: Z čem? Kaj je bu pri Rude falele. Tam žganci plivaju v maslu, a pri Ivecu, su tak suhi da se požirake zdrappleju dok gučeš. Pri Rude se za Božič peče orehnjača pedenj debela puna orejof, a pri Ivecu tenka kak prst, a oreje nemreš videti niti z mikrostopom.
- TREZA: (*smije se*) Ste čuli. Bara čez mikrostop gledi. Nije ni čude da naopok pripoveda, jedva je zbavila jeden

razred škole.

BARA: Mene nije bile sila iti v školu.

TREZA: Istina, tvoj japa je potplatil vučitela, pak si doma purane pasla.

BARA: Kaj ti mudrijašica mene napadaš? Nije te briga do mene niti do mega deteta.

JURA: Žene drage, dejte jemput prekinite. Je l' mora stalne hajka biti.

BARA: Kad si ova stalne puče jezek.

TREZA: Nemrem tvoje bedastoče poslušati.

BARA: Kaj ti znaš? Da imaš decu, bi drugač mislila.

TREZA: Nigdar ne bi svoje dete silila da zeme koga neće.

MARKO: Istina, Ruda je bogat kak črna zemla, ali ako ga Anica nema vole zeti, onda ju naj siliti.

BARA: A kaj ona šmrklifka zna? Nemrem reči, Ivec nije grdi dečko, ali lepota prejde, a bogactvo ostaje.

TREZA: Samo ti bogactvo po glave hodi, lakomica jedna!

BARA: Tebe nije nigdo niš pital.

JURA: Ja to nemrem više poslušati. Došel sem se male zabaviti, a ne tuđu brigu voditi. Jela, idemo doma! (*diže se*)

MARKO: Jura, kaj si se zdigel? Pak nejdeš doma?

JURA: Idem! Bum si doma male počinul. A i nemrem više te bedastoče poslušati.

- MARKO: Pusti žene, si mi spijemo još koju.
- JURA: Ajde, natoči jednu putnu.
- MARKO: *(toči i nazdravlja)* Živeli!
- JURA: Živeli! *(pije)* Fala, Marko! *(obraća se Jeli)* Jela, diži rit!
- JELA: *(diže se i zajedno odlaze)* No, idem! Zbogom i bez zamere!
- BARA: Zbogom! Pem i ja dok dekle dojdu!
- (dolaze prestrašene Anica i Ruža, Anica je raščupana)*
- TREZA: *(podrugljivo)* Viš, viš, šte je došel.
- BARA: *(viče)* Gde si ti do sad? Kaj sem ja rekla? *(Anica se skriva iza Ruže)*
- RUŽA: Mamek, najte kričati! Nije se niš dogodile. Anicu i Iveka sem našla kak se z župnikom spominjaju.
- TREZA: Naj reči! A kaj su se takvoga spominjali? *(podrugljivo)* Da je nije mam spovedal?
- RUŽA: Ne znam, nesem ja poslušala. Ali Anica, nije niš kriva.
- BARA: *(obraća se Ruži)* Kaj si ti nejin advokat? Beži dimo, da te moje oči ne vidiju! Ocu treba krmu pomoći.
- RUŽA: *(prestrašeno)* Zakaj me terate?
- BARA: *(viče)* Kaj sem rekla? Dimo!
- RUŽA: *(odlazi)* Evo mam, idem!
- BARA: Da čujem kaj je bile?

ANICA: Župnik je pital je li bi šteli dojti popevati v crkveni zbor?

BARA: Gdo?

ANICA: Ja i Ivez!

BARA: Kaj je župnik ponorel? Ivez da popeva vu crkvenomu zboru. Če je treba tuliti, tu bi on mogel prvi biti.

MARKO: Bara, naj bedastoče povedati. Ivez peva kaj slavuj. Čul sem na svoje vuha.

BARA: Da si si je opral, onda bi čul da Ivez tuli kak vuk. Ja sem čula na svoje vuha.

TREZA: More biti! Bara nema sluha, pak se onda nje vidi, da onaj ki zna popevati ne zna, a onaj ki ne zna, zna.

BARA: Vi bute mene olajavali! Ja sem negda prva pesme vodila.

TREZA: Uuuu... , krasne ti je išle.

ANICA: Ivez lepo popeva. Čula sem ga!

BARA: Šte tebe kaj pita? (*viče*) Ak' sem ja rekla da ne zna, onda ne zna!

MARKO: Bara, dej prekini! Ja to više neču poslušati. Mužika, zaigrajte jednu! Reši bum vas poslušal, nek Barine bedastoče.

(*Marko plaća muziku, muzika svira, Bara krivo pjeva; jedni odmahuju rukom, drugi stavljaju dlanove na uši*)

TREZA: (*zaustavlja muziku*) Stanite! Ja to ne morem poslušati.

MUŽIKAŠ: Je..., nam je plaćeno i mi moramo igrati.

- TREZA: Dok Bara prestane popevati.
- MARKO: Tu se moram s tobu složiti. Bara, naj više popevati.
- BARA: Buš mi ti zabranil?
- MARKO: *(obraća se muzici)* Dečki, kesneše bute zaigrali!
- (svirači sjednu)*
- ANICA: *(obraća se mami)* Mamek, dejte čkomite, nas sramotite.
- BARA: Šte nas sramoti, ti ili ja? Smucaš se okoli z Špičkom.
- IVEK: *(ulazi)* Kaj kričite! Se nije nikakvo zlo dogodile će smo se male pospominjali.
- BARA: Tebe nesem niš pitala! Nemaš se ž nju kaj spominjati.
- IVEK: Ne bum vas za dozvolu pital.
- BARA: Nek koga, nek mene!
- IVEK: Kak ne!
- BARA: Moja Anica je s fine familije. Nam je ispod časti da se slaže z jednim Špičkom.
- IVEK: Mi se imamo radi i vi tu nemate kaj govoriti. *(obraća se Anici)* Je l' tak?
- ANICA: *(hrabro)* Je!
- BARA: *(oponaša Anicu)* Je, je! Kaj ti šmrklifka znaš? Ne znaš si ni nosa obrisati. Ženila se buš za koga ja velim.
- ANICA: Ne bum!
- TREZA: Mati ti je odredila beklavoga Rudu za muža.

- ANICA: Koga?.... Im nam je Ruda velika familija.
- BARA: Kaj bi bil velika familija. Tek v trejtom kolenu.
- ANICA: Da je i v desetom, ja ga neču. Ja imam rada Ivecu i nemojte mi više o Rude govoriti.
- BARA: Kaj ti znaš o životu. Nije se vu ljubavi. Treba gledeti i na familiju.
- IVEK: Zakaj takve reči govorite? Kaj moje familije fali. Pošteni su i vredni. Ja nemam grunta kak Ruda, ali imam zanat.
- MARKO: Kaj je je, Ivec je pravi mešter. Mene je napravil novi stol. Tak ga je zglanal da se vu njega moreš videti.
- IVEK: Spoliteral!
- MARKO: Ne znam kak se to stručne veli.
- TREZA: I mojemu Ivecu, je lepi križ složil.
- BARA: Nek je! Da je složil i oltara, ja ga neču za zeta i kvit.
- TREZA: Bu te Bog kaznil će nihovu sreču raskopaš.
- MARKO: Istina! I ja sem takvoga mišlenja. Dejte se na miru pospominjate, bez hajke.
- BARA: Nemam se ja kaj o tomu spominjati. Ja sem svoje rekla. Dej mi natoči kupicu vina, nemrem sline pregunuti.
- (Marko toči)
- ANICA: Mene je japa rekela da zemem koga oču i da mi on ne bu branil.
- BARA: (*viče i lipi po stolu*) Onak bu, kak bum ja rekla!

- ŽUPNIK: (*ulazi*) Hvaljen Isus i Marija!
- PRISUTNI: Navek falen!
- ŽUPNIK: Kakva je to galama? Vičete toliko da vas je čuti na kraj sela.
- TREZA: Bara ima glavnu reč.
- ŽUPNIK: Šta je bilo, Bara?
- BARA: Najte me niš pitati. Srdita sem kak kuščer.
- ŽUPNIK: Zbog čega?
- BARA: Više koga si je moja Anica zobraala.
- ŽUPNIK: IVEKA! Primijetio sam. Gledaju se kak taubeki.
- BARA: Nekak, taubek bi se štel ženiti.
- ŽUPNIK: Pa to je lijepa vijest! Bolje svadba, nego ne daj Bože, sprovod.
- BARA: Gospon velečasni, kaj to pripovedate? Bi si čovek mislil da se i vam pomotale v glave.
- ŽUPNIK: Bara, kakav je to rječnik? Zar se tako razgovara sa župnikom?
- BARA: Oprostite, ali kad ste me vužgali. I vi mojemu detetu zlo očete.
- ŽUPNIK: Bože sačuvaj! Ja nikome ne želim zlo, a najmanje Anici i IVEKU. Djeca se vole i imaju moju podršku.
- BARA: Moju nemaju!
- TREZA: Sad vidite zakaj smo se svadili!

- ŽUPNIK: Zašto nemaju tvoju podršku?
- BARA: Pak nemrem dati čer za bokca bistričkoga. Ja imam bolšu priliku za nju.
- MARKO: Nakanila ju je ženiti z beklavim Rudu.
- ŽUPNIK: Za Boga miloga! Šta fali Ivetku?
- BARA: Pune toga!
- ŽUPNIK: Valjda se i Anica nešto pita. U pitanju je njezina budućnost.
- BARA: Pri Ivetku nema budučnosti. Ali pri Rude se kaže svetla budućnost. Tu bude gazdarica, imela bu sluge, a pri Špičku bu sluškinja.
- ANICA: Da me Ruda dene na carsko prestolje, ja ga neču. Reši bum z Ivetkom travu pasla, nek pri Rude pečene golube jela.
- BARA: (*uhvati Anicu i počinje je naguravati i tući logožarom*) Sad bum ja tebe zbila Špička z glave.
- IVEK: (*uhvati Anicu za ruku i vuče je k sebi*) Pustite ju! Je l' vas nije sram toliku pucu tuči!
- BARA: Ja se ju rodila, ja ju bum vmarila! (*udara logožarom Ivetu i Anicu*)
- ŽUPNIK: (*digne ruke u zrak*) Gospode Bože, prosvijetli pamet ovoj ženi!
- IVEK: Da niste žensko, sad bi vam pokazal.
- ŽUPNIK: (*umiješa među njih, a Bara lupi i župnika po leđima*) Luda ženo, ne lupaj me, koji ti je vag?

- BARA: Šte vam je rekel da se pačate v naše posle?
- MARKO: (*umiješa se*) Bara, kaj je tebe? Si poludela? Pusti velečasnoga na miru.
- ŽUPNIK: (*uhvati ju za ruke*) Prekini s ludostima. Protiv Boga se ne može. Sve što nam se dešava, sve je božja volja.
- BARA: (*smiruje se*) Ak' je božja, moja nije!
- ŽUPNIK: A, lude li žene! (*vruće mu je, vadi maramicu iz džepa i pritom mu padne pismo*)
- TREZA: Gospon velečasni. Vam je pismo opale.
- ŽUPNIK: (*briše čelo i diže pismo*) Zbog vaših norija, skoro sam zaboravio na pismo.
- (*svi gledaju napeto u župnika*)
- MARKO: Velečasni, sedite si za stol. Bute si z nami popili kupicu vinčeka.
- ŽUPNIK: Hvala ti! Baš bi mi pasalo malo vinčeka. Pola čaše, imam još obaveza. (*Marko donosi vino, župnik piye*)
- TREZA: Kakvo je to pismo?
- MARKO: Treza, kaj te briga za župnikovo pismo.
- ŽUPNIK: Nije moje!
- MARKO: Nek čije?
- ŽUPNIK: Ivez! U subotu sam u gradu sreo poznanika pa me zamolio da ti predam ovo pismo.
- IVEK: (*začuđeno*) Mene? A gdo mene piše?

- BARA: A gdo! Sigurne kakva flundra!
- ŽUPNIK: (*obraća se Bari*) Zašuti! Pismo je iz Amerike.
- BARA: No da i to čujemo!
- (*svi znatiželjno sjednu za stol*)
- MARKO: Ivez, kaj nije tvoj otec imel strica vu Amerike?
- IVEK: Je..., stric Miško, brat pokojnoga deda, je za mladosti otišel v Ameriku. Ali nikakvoga glasa nemamo od njega.
- TREZA: Morti ti peneze pošila.
- BARA: Miško je navek bil niš koristi, kak i cela familija. Gde bi on peneze zel.
- ŽUPNIK: Bara, zašuti! Iz tebe sama sotona govori.
- TREZA: Sad ste rekli živu istinu!
- ANICA: Dejte prečitajte, kaj piše stric Miško.
- ŽUPNIK: (*daje pismo Ivezu*) Izvoli Ivez, pročitaj!
- IVEK: Ja vas prosim, bi vi šteli prečitati. Morti piše na stranjski. Vi ste vučen čovek, pak bute vi lakše prečitali.
(*pruža pismo župniku*)
- ŽUPNIK: Dobro! U redu! (*čita*)
- Here is Miško Špiček!
Ja čul od my friends, da je moj brother dead.
- TREZA: Ja ga niš ne razmem.
- ŽUPNIK: Kaže, da je čuo od prijatelja, da mu je umro brat.

- IVEK: Je, dedek je vmarl pred dve leta.
- ŽUPNIK: (*nastavlja*) Nemati twoju address, pa ti letter send to my friendas. Nema twoju adresu, pa ti pismo šalje preko prijatelja. (*nastavlja*) My son Bill isto dead pa svoj property nemati komu ostaviti. (*prevodi*) Njegov sin Bil, je umro i sada nema kome ostaviti svoju imovinu. (*nastavlja*) Zato ja odlučil da sve svoje property ostaviti Ivec Špiček, unuk of my brother.
Ovo ste valjda razumjeli. Ivecu je sve ostavil.
- (*Bara se nagnje i pozorno sluša*)
- TREZA: Ivec! Pak ti buš bogatun. Sad si moreš zobraći najbogatešu deklu v selu.
- BARA: Treza, šte tebe kaj pita, kaj svoj jezik pučeš.
- TREZA: Pak si ti rekla da ne daš Špičku svoju čer.
- BARA: To je bile prije.
- MARKO: Dejte začkomite, naj velečasni prečita do kraja.
- ŽUPNIK: (*čita*) Ja biti jako sick... To znači bolestan.
- TREZA: Oče reči da je betežen.
- BARA: Čuj Treza, dej zapri tu svoju labrnju, da čujemo kaj još stric Miško piše.
- ŽUPNIK: Zašutite obadvije! Dalje piše... Pošaljem tebi oporuku u koje ostavlam na tebe my house i 100.000,00 \$. Ova oporuka pošalje my lawyer kad ja dead.
- TREZA: Kaj je stric Miško zabil po domaći govoriti. Ja ga niš ne razmem.
- ŽUPNIK: (*obraća se Ivecu*) Ivec, jesи razumio što sam pročitao?

- IVEK: Nesem baš!
- BARA: Ja sem razmela samo 100.000,00 \$!
- MARKO: Su ti dolari zadišali?
- BARA: Kaj bi ja ž njimi. Ja se vu dolare ne razmem!
- ŽUPNIK: (*Iveku*) Stric je umro i nakon njegove smrti odvjetnik ti šalje pismo u kojem te stric obavještava o svojoj posljednjoj želji. Slušaj Ivec! Naslijedio si kuću i 100.000,00 \$.
- IVEK: (*začuđeno*) Najte reči?
- BARA: (*plače*) Siromak, kak je on v tuđem svetu svoje kosti ostavil.
- TREZA: Bara, naj tuliti. Male prije si ga špotala da je niš koristi.
- MARKO: Je li se bute pak svadile?
- IVEK: Nemrem veruvati! Sto hilad dolarof! Pak to je breg penez.
- ŽUPNIK: Dobro pazi kamo ćeš ih uložiti.
- IVEK: Ako Bog da, bum si hižu napravil i radionu otpri. A i za gosti bu treba.
- BARA: Ne buš ti znašal sav strošek. Bumo i mi dali.
- TREZA: Viš, viš, kak se Bara najemput premislila.
- BARA: Kaj bi se premislila! Ja sem navek rekla da je Ivec lepi dečko i da baš pasera moje Anice.
- IVEK: Najte Boga srditi s tulikemi lažmi.

TREZA: Ja sem svedok! Špotala si dečka na se zube. Sram te budi!

ŽUPNIK: Ne svadajte se! Pustite Ivecu na miru!

MARKO: Fala Bogu, nek je i njim jemput svenule.

IVEK: Micika, rundu za se!

(Micika nosi)

ŽUPNIK: (diže se) Ja moram ići, uskoro će večernja misa. (obraća se Trezi i Bari) Vas dvije nemojte ljutiti Gospodina svojim prepirkama.

BARA: Ne bum! Budite bez brige.

ŽUPNIK: Ivec, kad dobiješ novac, pamet u glavu. Sjeti se dati prilog za našu crkvu.

IVEK: Budem, drage vole! Čim dobim peneze.

ŽUPNIK: Zbogom! (odlazi)

PRISUTNI: Zbogom velečasni!

TREZA: Viš kak se čoveku život obrne z jednem pismom.

MARKO: Istina! Nekomu na bole, nekomu na gore. Ivec, tebe se posrećile.

TREZA: Opala mu je sekira vu med.

ANICA: Kaj toliko o penezi priповедате. Pak nesu oni najvažneši vu životu.

IVEK: Tak je!

TREZA: Kak komu! Tvoje mame su penezi na prvom mestu.

- BARA: Kaj ti mene Treza stalne napadaš? Pusti me na miru.
(obraća se Ivecu i Anici) Nek deca, gda budu gosti?
- IVEK: To nije vaša stvar!
- BARA: Nek čija?
- IVEK: Naša!
- BARA: Kak nije moja stvar. Moram svoje dete lepo otpraviti. Treba je meblina dati napraviti, a i se drugo dogovoriti.
- IVEK: Ja od vas niš ne iščem. Ja si bum sam meblin kupil. A i gosti bum sam napravil.
- BARA: Kaj je tebe Ivec? Pak smo mi prvi gazdi v selu. Kakva bi nam sramota bila da nam čer bez ičega otide z hiže.
- IVEK: Male prije ste rekli da mi Anicu ne date. Našli ste je bogataša Rudu. Kaj sad očete? Da nemam tak fest Anicu rad, vam ftruc bi se oženil z drugu deklu.
- ANICA: Ivec, kaj to pripovedaš?
- IVEK: Naj se bojati! Ti si mene štela dok sem bil siromak, zate kaj me imaš rada, kak i ja tebe. Zate neću nikakvoga miraza, da ne budu rekli da sem se oženil radi tvega bogactva. *(obraća se Bari)* Kak si bummo mi dva odredili, tak bu. Vas ne bummo niš pitali.
- TREZA: To su prave reči!
- BARA: Če se mene niš ne pita, onda nemamo kaj tu delati. Idemo, Anica! *(diže se)*
- ANICA: Ote vi! Ja bum z Ivecom došla.
- BARA: Delaj kaj očeš. Tak i tak me nište niš ne poslune. Prokleta deca! Zbogom! *(ode)*

- MARKO: Zbogom!
- TREZA: Odi, odi, čim prije!
- MARKO: Deca! Dejte kupice da nazdravimo.
- TREZA: Za vašu sreću!
- MARKO: Bog vas poživi! Živeli!
- PRISUTNI: Živeli! (*Anica i Ivez sjede i zaljubljeno šapuću*)
- JANA: (*dolazi malo pripita noseći u jednoj ruci torbu, a u drugoj štap*) Dober dan dobri ludi!
- MARKO: O, teca Jana, otkud ste vi opali?
- JANA: Idem od meše.
- TREZA: U, od gda je meša gotova! Gde ste do sad bili?
- JANA: Pod štantom z Gretu. (*pokazuje rukom*) Dele pri Franceku! Male smo se okrepile z vinčekom.
- MARKO: Vidim! Dejte sedite!
- TREZA: A gde vam je Greta? (*sjedne*)
- JANA: Otišla je doma. Štela sem i ja doma iti, ali sem si premislila. Nije saki dan proščenje. Ja sem i tak sama, mi se deca doma ne plačeju. Kam mi se sili?
- TREZA: Praf velite!
- JANA: Stara sem i Bog znaje l' bum još tere Ivanjsko proščenje doživila?
- MARKO: Bute, kak ne bi!

- JANA: To se nigda ne zna. Viš kak je moj Imbrek najemput prešel.
- MARKO: Istina! Nisem vas nigdar pital od čega je on praf za praf vmrl?
- JANA: Imel je v noge trafozu i onda mu se krf stala. Rekel je doktor da se je napravila kugla i kad je došla do srca, nije mogla prejti, nek se je fcepila. I onda je srce stale. (*plače*) Tak je moj Imbrek prešel na nebo k ajngeli.
- TREZA: Najte se plakati, je lepe godine doživel.
- JANA: Mogel je još tere lete poživeti.
- TREZA: Se vam je to božja vola. Gđa On vgasi sveču, čovek prejde na on svet.
- MARKO: Dejte prekinite! Ne bumо se na ovakof dan o smrti spominjali.
- TREZA: To si dobre rekел. (*obraća se Jani*) Reši vi nam povečte je l' ste kaj novoga čuli?
- JANA: Jesem! Pri meše mi je Vera, povedla da je Tomaš Piškof stukel Katu tak jako da je morala iti na rehabaciju vu bolnicu.
- TREZA: A zakaj ju je stukel?
- JANA: Bili su v goste! Zetec Jožek im se ženil. Onda je Kata tancala z Mirkom Fučkovem. Znaš Fučka. On je siloven, pak ju je male jakše stisnul k sebe. Kad je to Tomaš videl, skočil je i rastavil ih na licu mesta. Mužika je stala. Mirka je zgrabil za ogorel i dal mu vritanjek, da je preletel prek van pod rušku, a Katu je za ruku odvlekel doma. Stukel ju je tak da je sa črna.
- TREZA: Nehumnak! Pa kaj je žena kriva. Samo je tancala.

MARKO: Tomaš nije spomenet dok je trezen, a kamoli dok je pijan.

JANA: Vidla sem ga dele pri Francu pod šantom. Pijan je kak balta.

BERTAŠ: (*ulazi*) Babica, ste bili dole pri Francu? Ima koj ljudi?

JANA: Uuu ....! Ljudi ima kak mravlov! Tak je vesele. Si tancaju i popevaju. Nije mrtvo kak tu pri vami.

BERTAŠ: Ste čuli dečki!

IVEK: Mužika, zaigrajte jednu na moj račun. (*Ivek traži novce, ustanoji da ih nema*) Marko, mi posudiš jezeraču? Ti vrnem čim dobim peneze.

MARKO: Ne trebaš niš platiti. Ja sem več platil pesmu, nek ju sad do kraja odigraju.

(*muzika svira, Anica i Itek plešu*)

JANA: (*gura rukom Marka*) Idemo tancat!

MARKO: Bute mogli?

JANA: Kak ne!

MARKO: Ajde, onda idemo! (*povedu ples*)

(*plešu i ostali, Treza sjedi za stolom i jede medenjak; muzika stane*)

MARKO: Teca Jana, ide to još vam.

JANA: Kak mi ne bi išle. Sem ja negda bila prva plesačica v selu. (*drži se za križa*) Da me križovje ne boli, još bi bole mogla.

TREZA: To vam je godina proizvodnje.

- JANA: Dobre veliš! Se kaj se dere, to se i razdere!
- MARKO: Bute si sad spili kupicu vina.
- TREZA: Ja bi jenu rakiju. Bi si nutre žemlu močila.
- MARKO: Micika, jednu rakiju donesi!
- MICIKA: Očete šljivovicu ili tropicu?
- JANA: Šljivovicu! (*Micika nosi, Jana moči žemlju i jede, Marko plača*)
- MARKO: Buš ti Treza kupicu vina?
- TREZA: Budem! Dej natoči!
- MARKO: Ivez, Anica, ste za male vinčeka?
- ANICA: Ja ne bi, fala!
- IVEK: More male!
- JANA: Dej mene još jednu rakiju, mi je žemla se popila.
(*Micika nosi, Jana plača*)
- MARKO: Živeli!
- JANA: Živeli!
- (čuje se grmljavina)
- JANA: Joj mene bogice, je l' to strela pukla?
- TREZA: Ljudi, je l' vidite kak od zgora črne ide?
- JANA: Bormeš je! I blešči se!
- MARKO: Sveti Ilja se po nebu vojzi. Znale bi i tuče biti.

- IVEK: Znate kak veliju: Kakvi ljudi, takvo vreme.
- MARKO: Istina!
- JANA: Dragi Bogek se srdi na nas grešnike.
- TREZA: Kuliko je samo denes tu pri nami greha bile.
- IVEK: To ste dobre rekli.
- (grmi)
- MARKO: Bormeš Treza, i ti si se denes Bogu zamerila.
- TREZA: Ja?
- MARKO: Šte se z Baru tukel? Ti ili ja?
- TREZA: Ja nesem bila niš kriva. Ona me zazvala.
- JANA: Znaš kak ljudi veliju: Lopov je onaj ki krade, ali i onaj koji mu lotru drži.
- MARKO: Teca Jana, to ste dobre rekli. Nije se pes nigda sam za rep vgrizel.
- (grmi sve jače, udara grom)
- ANICA: Joj, mene je strah! Ja bi doma išla.
- IVEK: Idemo, saki čas bu dešč opal.
- TREZA: Idem i ja dok nije kakov flojs došel.
- JANA: Praf veliš! Moji purani su na paši. Moram je pribrati i v kokošinjec naterati. Če zmokneju, budu pokrepali.

(ljudi se dižu i odlaze)

- BERTAŠ: Ljudi! Kam ste se zdigli? Pak ne bu smak sveta, ste tu pod šatorom. Nejdite nikam!
- MARKO: Naj zameriti, ide saki svoje bokčije pribirat. (*diže se*) Zbogom, Karlek!
- BERTAŠ: (*zabrinuto*) Kaj vam je najemput došle? (*muzika se diže, Micika posprema čaše sa stolova*)
- MUŽIKAŠ: Idemo i mi! Tak nemamo više komu igrati! Zbogom! (*odlaze*)
- BERTAŠ: Vraži ljudi, z sega čude delaju. Jempot je strela pukla i mam su se splašili i razbežali. Nek se ide k vragu, i ljudi i proščenje. (*gleda u nebo i grozi se prstom*) Radi Tebe denes nisem niš zaslужil!
- (*čuje se udar groma*)
- MICIKA: Joj mene bokcu, kaj to govorite? Najte Boga srditi! Mene je strah.
- BERTAŠ: Čega? Grmlavine?
- MICIKA: Da ne bi v šator strela pukla.
- BERTAŠ: (*grli ju*) Naj se bojati, dok si z menu. (*grom udari jače, bertaš se preplaši pa se počinje križati*) Bože dragi, čuvaj nas i brani od groma i sakoga zla! Micika, si gotova? Idemo i mi!
- MICIKA: Evo, odma! (*odlaze*)

KRAJ

Vlašt je slášt

VLAST JE SLAST

Likovi

Kata Muček

Igor Muček

Micika Muček

domaćica Vera

Marta

Luka Pružić

Izidor Telkić

O predstavi

Kada sveučilišni profesor Igor Muček odbije prijedlog svoje žene Katicе da se politički aktivira, ona preuzima inicijativu i sama krene u borbu za vlast. Dok je Igor na službenom putu, Katica kreće u akciju zajedno sa svojom prijateljicom Martom koja u tome vidi priliku za unovčiti svoje usluge. Katica se zanese u svom naumu, te pada u niz komičnih situacija, a svekrva je upozorava da bi svojim lošim odlukama mogla završiti i političku i obiteljsku karijeru.

(scena: dnevna soba, Igor ulazi noseći kofer, za njim dolazi Kata)

KATA: Provjeri jesи li uzeo kartu?

IGOR: Pa nisam malo dijete da me stalno opominješ.

KATA: Sjeti se puta u Moskvu. Sretan si što sam na vrijeme opazila kartu na noćnom ormariću.

IGOR: To se svakome može dogoditi.

KATA: Ti uvijek imаш opravdanje.

IGOR: Od silnog posla ponekad ne znam gdje mi je glava.

KATA: (podrugljivo) Jadan!

IGOR: Jadan! Što želiš time reći? Zar nije istina da crnčim po cijele dane kako bi vam mogao sve priuštiti.

KATA: Ne znam što si nam takvog priuštio, osim odlaska tjedan dana na more i jednodnevnog izleta u Graz.

IGOR: U kojem si ti spiskala pola moje plaće.

KATA: Slavni profesor Igor Muček! Jadna tvoja plača i jadni oni koje ti učiš.

IGOR: Ja studente pripremam za život koji često puta znade biti surov. Da nisam dobar u svom poslu, ne bi me zvali na predavanja u Moskvu, München, Budimpeštu. A plaća je takva kakva je, profesorska. Mogla bi i ti malo pridonijeti u kućni budžet. Lakše bi otplatili kredit. Ne moraš sve spiskati na šminku i garderobu.

KATA: Ja sam ovaj mjesec platila samo telefon 500 kuna.

IGOR: Pa ti si po cijele dane na telefonu. Još si malo platila. Draga moja, smanji troškove, jer će biti prisiljen otpustiti

- našu domaćicu Veru.
- KATA: Šta je tebi? Tko će čistiti i kuhati? Ja to ne stignem.
- IGOR: Potrudi se! Kolike žene rade u firmi i stignu doma skuhati i počistiti kuću.
- KATA: Muškarac je taj koji treba donijeti novac u kuću.
- IGOR: Pa samo ja ga i nosim.
- KATA: Da, samo koliko!
- IGOR: Gdje da ga uzmem? Da opljačkam banku?
- KATA: Rekla sam ti da se počneš baviti politikom. Neće te boljeti glava kako ćeš vratiti kredit.
- IGOR: Ti dobro znaš da mene politika ne zanima. Jednostavno, ja nisam za to.
- KATA: Dragi moj! Nisi ti gluplji od susjeda Jure. Ako je on s večernjom školom mogao postati potpredsjednik stranke, onda bi ti s fakultetom mogao biti predsjednik države.
- IGOR: Za mene je ta tema odavno završila.
- KATA: Ali za mene nije!
- IGOR: Onda se ti kandidiraj. (*podrugljivo*) Možda postaneš predsjednica mjesnog odbora ili ne znam čega.
- KATA: I znaš da hoću! (*glasno*) Kandidirat ću se... (*razmišlja*) još ne znam za kaj, ali sigurno ću se kandidirati.
- IGOR: (*gleda na sat*) Moram ići! Molim te, nemoj se svađati s mamom. Stara je i dementna, moraš je razumjeti.
- KATA: Imam ja i previše razumijevanja za nju.

- IGOR: Dobro, dobro! Doviđenja!
- KATA: Doviđenja, sretan put!
- (pozdravljuju se, Igor odlazi, dolazi svekrva Micika s tanjurom u ruci)*
- MICIKA: Kaj je Igor već prešel? Ispekla sam mu uštipke za put.
- KATA: Za Boga miloga, pa ide avionom! Do Münchena mu treba manje od sat vremena.
- MICIKA: Mene je moja mama učila da se nikad na put ne jede bez stroška. Ja se toga držim.
- KATA: Dok ste vi putovali, vozile su diližanse pa je put od Zeline do Zagreba trajao cijeli dan.
- MICIKA: Kakve dilišanse, mene je Pucek vozil s autobusom.
- KATA: U, kad je to bilo? U prošlom stoljeću.
- MICIKA: Kaj očeš reći da sam ja stara?
- KATA: Ja nisam ništa rekla.
- MICIKA: Stari je vrag koji nema krsnoga lista. Rekel mi je sused Jura da sam još kak...
- KATA: Dekla!
- MICIKA: Nisam se slekla. Kaj bi se slekla?
- KATA: O čemu vi pričate, kakvo svlačenje?
- MICIKA: Pak ti si rekla da sem se slekla.
- KATA: Ja sam rekla „deklala“, a ne „slekla“. Metnite si slušni aparat. Ne znam kaj smo ga kupovali, ako ga ne želite nositi.

- MICIKA: Bi ga dela, ali neki vrag v njemu šumi.
- KATA: Šumi u vašoj glavi!
- MICIKA: Kaj su šniclini su u tavi? Idem je ja obrnuti da ne bi zagoreli. (*odlazi*)
- (*zvoni na vratima, Kata otvara*)
- MARTA: (*upada*) Čao! (*pozdravljuju se poljupcem*)
- KATA: Kaj ima? Joj, kak si se dobro zrihtala.
- MARTA: Trudim se!
- KATA: Stara moja, ti stvarno imaš stila.
- MARTA: S tim se rodiš ili ne rodiš. Nego reci, kaj si me zvala?
- KATA: (*veselo*) Daj sjedni! Imam jednu super, super ideju.
- MARTA: Sad sam već postala znatiželjna.
- KATA: Ti znaš kakav je moj Igor.
- MARTA: Ne znam na kaj misliš?
- KATA: Onak, baš ga briga za sve.
- MARTA: Inertan?
- KATA: Da, totalno nezainteresiran za sve. Već ga dvije godine nagovaram da se učlani u stranku. Ne želi. Veli da je apolitičan.
- MARTA: I zakaj te to nervira? Pa mnogi ljudi se ne žele baviti politikom.

- KATA: Mene nije briga za ostale, ali moj Igor bi bil odličan političar. Ali neće pa neće. Onda sam ja donesla važnu odluku.
- MARTA: Kakvu, ako smijem pitati?
- KATA: Ja ču se upisati u stranku i kandidirati na sljedećim izborima. Kaj nije to super ideja?
- MARTA: Ti! A za kaj bi se ti kandidirala?
- KATA: Za bilo kaj. Na primjer za predsjednicu stranke.
- MARTA: Draga moja, ako se želiš ozbiljno baviti politikom, moraš se dobro pripremiti. Trebaš imati PR (piar).
- KATA: Gde se to kupi? Ima u City centru?
- MARTA: Joj meni, pa ti ne znaš najosnovnije stvari! Ako hoćeš nešto postići u politici, onda moraš imati dobar PR ili marketing.
- KATA: A, sad kužim taj PR! To je ustvari marketing. Pa kaj odma ne veliš, nek mi pričaš u šiframa.
- MARTA: Draga moja, ti moraš puno raditi na sebi, ako se misliš baviti politikom.
- KATA: Kako to misliš?
- MARTA: Opća kultura, izgled, ime...
- KATA: Ne kužim, kaj ime?
- MARTA: Pa ne možeš se zvati Kata ili Katica.
- KATA: Je, kad sam rođena na Svetu Katu pa su me tako krstili.
- MARTA: Moraš imati zvučno ime; na primjer Kety. Ime ostaje

isto, samo kaj na engleskom ljepše zvuči.

KATA: Znači, neću biti više Kata, nek Kety Muček. (*veselo*) Baš mi se svida. Kaj si još ono rekla, opća kultura. Na šta si točno mislila?

MARTA: Da moraš pročitati nekoliko knjiga, kako bi bila upućena u kulturu i povijest Hrvatske.

KATA: Ne budem to učila, pa kod nas svaki političar priča drukčiju povijest. Tko bi se tu snašao.

MARTA: Moram priznati da si u pravu. Svatko priča kak mu paše.

KATA: Što mi je još potrebno?

MARTA: Moraš imati dobrog stilista, da te zrihče. Ne možeš se oblačiti u šoping-centrima. Najbolje kupiti odjeću kod domaćih dizajnera.

KATA: Znači, ništa Dolče Bagana, Guči i to..

MARTA: (*okreće očima i ispravlja ju*) Gabana, Kety. Ljudi ti jako cijene, ako držiš do hrvatskih proizvoda. Si vidla kak je naša bivša predsjednica podržavala domaće kreatore. Svi su ju zbog toga hvalili.

KATA: Vidim, zato je izgubila izbore?

MARTA: To su druge stvari u pitanju. Ti to ionak ne razumiješ. Koncentriraj se ti na ovo o čemu pričam. Dakle, domaći dizajneri.

KATA: Slažem se! Domaće je domaće.

MARTA: Moraš uzeti nekog poznatog frizera da ti promijeni imidž. Samo pazi da nema dugi jezik pa ti zajebe karijeru.

KATA: Joj, koliko si toga nabrojila.

MARTA: To nije sve. Moraš naći sponzora koji će te financirati.

KATA: Kako da ga nađem?

MARTA: Šarmom! Moraš prisustvovati svim društvenim događanjima. Malo se izazovnije obući tako da te primijeti kakav dobar sponzor.

KATA: Što hoćeš reći, da si moram naći bogatog ljubavnika?

MARTA: Pa netko to mora platiti, a ti si, koliko je meni poznato, švorac.

KATA: Joj, ne znam kako će ja to.

MARTA: Imam ideju. U subotu je party. Otvara se novi klub u gradu. Tu ti uvijek dodu bogati da budu viđeni, a dolazi i televizija. To je dobra prilika da se pokažeš.

KATA: I kaj bi ja trebala?

MARTA: Ništa, samo se izazovno obući i treptati okicama.

KATA: Ali pod uvjetom da ideš sa mnom.

MARTA: Ići će!

VERA: (*ulazi*) Gospodo, prosim lepo, kaj da skuham za obed?

KATA: Ne prekidaj, zar ne vidiš da smo u poslu.

VERA: Onda bum skuhala filanu papriku. Da složim temfanoga krampera?

KATA: (*ljutito*) Rekla sam ti da me ostaviš na miru! Radi šta hoćeš.

VERA: Dobre, dobre, najte kričati. (*zbunjeno odlazi*)

- KATA: Evo, kako da se koncentriram kad me stalno prekidaju. Rekla si da bi se trebala izazovno obući?
- MARTA: Naravno. Kako da drukčije skreneš pažnju na sebe. Ako želiš zapeti nekome za oko, moraš biti jako pametna ili privlačna. Mislim da ćeš ovo drugo lakše savladati.
- KATA: Ja nemam kaj obući, moram ići u kupovinu. Ostavio mi je Igor novce za platiti režije, a mogu računi i pričekati. Idem po novac i krećemo u šoping. (*odlazi*)
- MARTA: (*okreće očima*) Bože, kakva glupača! (*viče*) Požuri, moramo još do gospodina Telkića.
- KATA: Ne razumijem, po kaj?
- MARTA: Kako ćeš se kandidirati za predsjednicu stranke, ako se još nisi upisala. Znači idemo te upisati u stranku.
- KATA: Koju stranku?
- MARTA: Jednu netom osnovanu. Pa nećeš se valjda upisati u stranku koja više nema kredibilitet.
- KATA: Što ti znači ta kredi..., kako si ono rekla?
- MARTA: Kredibilitet! To ti znači uvjerljivost. Šta znači da se nećeš upisati u stranku kojoj nitko ne vjeruje.
- KATA: Naravno da neću! OK! Idemo!
- (*odlaze*)
- MICIKA: (*ulazi i zove*) Katica! Katica, gde si!
- VERA: (*dolazi*) A, vi ste gospodo Micika. Gazdarica je nekam prešla.
- MICIKA: A kam?

- VERA: Ne bi vam znala reči.
- MICIKA: Kaj dela na peći?
- VERA: Kakve peći?
- MICIKA: Si ti rekla da je na peći.
- VERA: Nesem! Kaj bi rekla.
- MICIKA: Kaj si spekla?
- VERA: Niš nisem spekla.
- MICIKA: Ali tak si rekla.
- VERA: Kuham filanu papriku.
- MICIKA: Šte je otišel v Afriku?
- VERA: (*viče*) Nisem rekla Afriku, nek da kuham papriku!
- MICIKA: Kaj se dereš, te dobro čujem! To je slično, kaj ne pjeva i Severina: Afrika, paprika.
- VERA: Zakaj si ne denete slušni aparat.
- MICIKA: Nejdem spat, im sam se malo prije digla.
- VERA: (*mrmrlja*) Odi stara vrit!
- MICIKA: Kaj si rekla da idemo pit? Je l' ima orehovca?
- VERA: (*viče*) Samo čaja morete dobiti.
- MICIKA: Neću čaja, od njega mi je slabo.
- VERA: Tam u kuhinji je doručak, spekla sam vam na oko dva jaja?

MICIKA: More čaja, ali mi nutra pusti malo rakije. Idemo onda na čaj!

VERA: (mrmlja) Bože, kaj sem ti skrivila da imam ovakvu pokoru.

(odlaze)

(svjetlo se pali-gasi, muzika; svjetlo se pali, ulaze Kata i Marta)

KATA: Noge mebole od hodanja.

MARTA: Već kukaš, a tek smo krenule. Draga moja, tebe još mnogo posla čeka!

KATA: Najvažnije da sam se upisala u stranku.

MARTA: O da, to svakako. Uskoro će stranački izbori, draga moja, i ti moraš do tada biti spremna.

KATA: Naravno da će biti. Obećao je gospodin Telkić navratiti. On će mi pomoći da se snađem.

MARTA: Ti si pretendent na visoku poziciju i naravno da moraš ući u srž problema.

KATA: Kako to misliš problema? Zar tu ima nekih problema?

MARTA: To sam samo tako figurativno rekla. (gleda na sat) Ja sad moram ići. (pokazuje rukom da želi naknadu)

KATA: Ne razumijem! Pa ja sam mislila da si mi prijateljica.

MARTA: Jesam, ali naši novčanici nisu prijatelji. Vrijeme je novac, a ja sam ga danas s tobom dosta izgubila.

KATA: (ljutito) Koliko?

MARTA: Pošto smo prijateljice, dobit ćeš popust - tisuću kuna.

- KATA: *(iznenadeno)* Tisuću kuna! Pa jeftinije bi prošla da sam uzela savjetnika.
- MARTA: Vlast je slast, a to košta, draga moja.
- KATA: Evo ti petsto kuna, ostalo ćeš dobiti kasnije.
- MARTA: Neka ti bude, ali na takav način nećeš doći do cilja. Nadji sponzora što prije. Čao! *(ode)*
- KATA: Gulikoža! Doći će i mojih pet minuta.
- MICIKA: *(ulazi)* S kim razgovaraš?
- KATA: Sama sa sobom!
- MICIKA: Bog s tobom! Gde si bila do sad?
- KATA: Išla sam obnoviti garderobu. Kupila sam si haljinu i šos.
- MICIKA: Kakav štos?
- KATA: Nije štos nego šos, sukna.
- MICIKA: Kakva luknja! Kaj ima šos luknju? Bože moj, kaj još ne bude u modu došlo.
- KATA: *(ljutito)* Sve je krivo shvatila.
- MICIKA: Ne bum ti ja platila. Moja penzija je mala.
- KATA: Stara škrtica. Ubila bi se prije nek komu platila rundu.
- MICIKA: Bundu! Pak sam ti kupila bundu. Kaj se ne sečaš? Velike novce sam dala za nju.
- KATA: Uzmite si ju natrag, ako vam je za novce. Ionako u njoj izgledam k'o medvjed.

- MICIKA: Znam, drugi mjesec imam pregled?
- KATA: (*viče*) Kakav pregled? Ja bum znorela. Stavite si slušni aparat, inače ne želim s vama razgovarati.
- MICIKA: Bum ga dela, ali mi je baterija slaba. Moram drugu kupiti. Si mi nekaj htela reći?
- KATA: (*glasno*) Upisala sam se u stranku.
- MICIKA: (*stavlja aparat*) Koju banku?
- KATA: Nije u banku, nego u stranku.
- MICIKA: Kakvu stranku?
- KATA: SPH! Stranka poštenih Hrvata!
- MICIKA: Za tu stranku nisam nikad čula.
- KATA: To je novoosnovana stranka. Tamo imam velike šanse napredovati. Uskoro su unutarstranački izbori i ja će se kandidirati za predsjednicu.
- MICIKA: Ti! Pak ti nisi u stanju voditi jedno domaćinstvo, a kako misliš voditi stranku.
- KATA: Gospodin Telkić je obećao doći i savjetovati me.
- MICIKA: Je l' to onaj kaj je bil u Remetincu, zbog pronestvora?
- KATA: Da, ali naučio je lekciju i sada je pošten čovjek.
- MICIKA: Pošten k'o i svi drugi.
- KATA: Nemojte biti tako uskogrudni. Treba čovjeku dati šansu.
- MICIKA: *Šansu za krasti.*

KATA: Sa vama se ne može razgovarati. Vi sve vidite crno. Vaš sin je nesposoban i inertan. Koliko sam ga nagovarala da se učlani u neku stranku. Ali on to kategorički odbija. Vidite susjeda Juru! Otkad je ušao stranku, kupio je stan, kuću na moru, vozi dobar auto. Sve je to uspio s večernjom prometnom koju je završio u Bihaću.

MICIKA: Moj sin je pošten čovjek. Živi od svog rada. Ima dobar posao, ali tebi nikad dosta novaca. Mogla bi se i ti zaposliti jer dokonim gospodama svakakve bedastoće padaju na pamet. Mučni malo tom šupljom glavom! Mogla bi svojim nepomišljenim potezima završiti i stranačku i obiteljsku karijeru. (*vadi slušni aparat*) Bolje da ga nisam ni stavljala pak ne bi čula sve ove gluposti. (*ode*)

(*Kata joj iza leđa plazi jezik, čuje se zvono, Kata otvara i ulazi Izidor*)

IZIDOR: Dobar dan!

KATA: Dobar dan, gospodine Telkić! Sjednite i osjećajte se kao u svojoj kući.

IZIDOR: Hvala!

KATA: *Čime vas mogu poslužiti? Jeste li za kavu, viski, vino, pivo?*

IZIDOR: Može viski!

KATA: Evo odmah! (*toči*)

IZIDOR: Zar mi se nećete pridružiti?

KATA: Evo i ja ču malo, da nazdravimo.

IZIDOR: *Živjeli! Za uspješnu suradnju!*

KATA: Nadam se! Živjeli!

- IZIDOR: Gospođo Muček! Vi znadete da je naša stranka još u povojima. Hoću reći, nedavno osnovana. Naša je dužnost skupiti što više simpatizera i uključiti ih u rad stranke.
- KATA: Da, znam! Ali kažite na koji način?
- IZIDOR: Gledajte! Naša ciljana skupina su imućniji građani. Njih treba pridobiti. Znadete da za rad stranke trebaju finansijska sredstva. Mislim da vi tu možete puno učiniti, a time bi vaša pozicija u stranci išla prema vrhu.
- KATA: Stvarno? Moram priznati da je moj cilj kandidirati se za predsjednicu stranke.
- IZIDOR: Eto vidite! Samo trebate prionuti poslu i vaše želje bit će ostvarene.
- KATA: Ne znam na koji način da pridobijem ljude?
- IZIDOR: Šarmom! Vi ste zgodna mlada žena i vama to ne bi trebao biti problem.
- KATA: Mislite?
- IZIDOR: Mene ste osvojili na prvu! (*uhvati ju oko struka, Kata se otima*)
- KATA: Gospodine Telkić! Molim vas da se saberete. Nismo sami u kući.
- IZIDOR: Oprostite, malo me je zanijelo. Možda da se nađemo na kavici?
- KATA: Možda!
- IZIDOR: U redu, ovdje je moja vizitka pa se dogovorimo za dalje. Sada samo da riješimo neke formalnosti. (*vadi iz torbe papire*) Evo, tu je program stranke koji morate pročitati da bi uspješno odradili sve zadatke. Još vas molim da mi

potpišete pristupnicu.

KATA: Pa već sam ju potpisala?

IZIDOR: Jeste, ali trebamo u više primjeraka.

KATA: U redu. Gdje da potpišem?

IZIDOR: Evo ovdje i na drugoj strani. (*Kata potpisuje, Izidor ustaje*)

KATA: Kuda vam se tako žuri? Mislila sam da ćemo malo razgovarati o planovima, da ćete me malo posavjetovati.

IZIDOR: Žao mi je gospodo Muček...

KATA: Kety!

IZIDOR: Kety. Oprostite, ali čekaju me stranačke obaveze. Vaš je zadatak uključiti što više simpatizera. I ne zaboravite nazvati me. Ja će vam razjasniti sve nepoznanice. Doviđenja!

KATA: Doviđenja!

(svjetlo se gasi, muzika; svjetlo se pali, Vera čisti, ulazi Micika)

MICIKA: Ne mogu nigdje naći naočale.

VERA: Im su vam na glave!

MICIKA: Kaj delaju v tave?

VERA: Nisu v tave, nek na glave. (*pokazuje rukom*)

MICIKA: A kad sam ih tu dela?

VERA: Celo jutro su vam na glave.

MICIKA: Odi mi dosegni knjigu z regala. Katica ju je čitala i metnula gore visoko. Bi ju ja htela pročitati.

VERA: Kakvu knjigu! Je l'kuharicu?

MICIKA: Ne bilježnicu, nego knjigu.

VERA: Kak se zove knjiga?

MICIKA: Kakva briga?

VERA: (viče) Pitam za knjigu, kak se zove?

MICIKA: (razmišlja) Nekak: 50 nijansi ili seansi. Stalno je bila dobre volje, čak ju je i u krevetu čitala. Baš me zanima kaj nutra piše?

VERA: Ote mi pokažite, da vam ju snemem. (odlaze)

(ulaze Kata i Marta)

MARTA: Bože, kako dobar provod!

KATA: Meni se malo vrti od džina.

MARTA: Popila si 3 džina i već ti se vrti.

KATA: Nisam naučena!

MARTA: Moraš trenirati da bi bila u formi. Ali moram priznati, zapela si za oko Ružiću. On ti je, draga moja, pun k'o šipak.

KATA: Ja nisam vidjela nikog u toj silnoj gužvi. Otkud ti njega poznas?

MARTA: Otkud! Pa krećem se u tim krugovima. Nisam se zatvorila u kuću kao ti. Ako želiš uspjeti, moraš se promijeniti za 180 stupnjeva.

- KATA: Misliš?
- MARTA: Moj ti je savjet da stupiš s Ružićem *što prije u kontakt.*
Moraš priznati da dobro izgleda.
- KATA: Ne znam kako izgleda, nisam ga primijetila. Ali ja nisam nikad prevarila muža.
- MARTA: Za sve postoji prvi put.
- KATA: Ne znam da li će ja to moći.
- MARTA: S takvim zaostalim stavovima nećeš daleko dogurati. To ti je danas in!
- KATA: Nisam shvatila? Što je in?
- MARTA: Imati ljubavnika!
- KATA: To nisam znala. Nemoj mi reći da i ti imаш ljubavnika.
- MARTA: Naravno da imam. Kaj misliš, odakle meni nova garderoba, nakit, parfemi. Pa moj Luka nije u stanju kupiti mi ni poštene čarape.
- KATA: Baš si me šokirala.
- MARTA: Ja sam svojeg Luku našla in flagranti sa sekretaricom. Odmah sam mu vratila istom mjerom.
- KATA: Kako?
- MARTA: Našla sam si ljubavnika. Milo za drago.
- KATA: Ja bi svojeg Igora ubila da ga nađem s ljubavnicom.
- MARTA: Draga moja, gdje si ti dok on putuje svijetom.
- KATA: Hoćeš reći da me Igor vara.

- MARTA: Ne tvrdim, ali postoje velike šanse za to. Zato nemoj razmišljati, nego vrati istom mjerom.
- KATA: A kaj ako pogrijesim!
- MARTA: To ti je rizik posla. Draga moja, vrijeme curi. Nemoj misliti na ništa osim zadanog cilja.
- KATA: Da postanem predsjednica stranke.
- MARTA: Tako je! Moram ti *što prije dogovoriti čveng s Ružićem. Najbolje bi bilo da ga pozoveš u stan. Sastajati se po hotelima i motelima* je opasno, mogao bi te netko vidjeti.
- KATA: Kako će ga pozvati u stan? Pa znaš da su *u kući svekrva i Vera*.
- MARTA: Baš te moram sve učiti. Veri daj slobodan dan, a svekrvu naruči doktoru. Imam još jednu ideju. Mogao bi se Ružić prerusiti u majstora. U slučaju da netko, ne daj Bože dođe, neće biti sumnjivo.
- KATA: Dobra ideja! Ionako nam pušta voda na slavini u kupaoni. Stara je već nekoliko puta zvala vodoinstalatera, ali on nikako da dođe.
- MARTA: Eto vidiš! Stvar riješena. Ja će dogovoriti sve za sutra, a ti pripremi teren. Idem, imam još nešto za obaviti. Bokić! (*ode*)
- MICIKA: (*ulazi*) Kaj je Marta otišla?
- KATA: Upravo sada! Jao, skoro sam vam zaboravila reći! (*viče*) Zvali su iz ordinacije doktora Bunića da sutra u 10 sati dođete na kontrolu.
- MICIKA: Kako, pa rekli su mi doći za mjesec dana. Sigurno je neka greška.

- KATA: Nije. Netko je otkazao i vi ste upali na njegovo mjesto.
Reći ću Veri da ide s vama, da vas auto ne lupi. (*mrmrlja*)
Bi se vraka rešili!
- MICIKA: Pogrešili su, praf imaš!
- KATA: Nisam rekla pogrešili, nego rešili. Bi se brige rešili!
- MICIKA: Dobro kažeš! A na kakvu brigu si mislila?
- KATA: Na to da sutra obavite pregled. Tko zna kakvo bude vrijeme za mjesec dana. Može pasti snijeg pa nećete moći van iz kuće.
- MICIKA: Idem si spremiti nalaze u torbu da ih ne zaboravim uzeti. (*odlazi*)
- VERA: (*ulazi*) Obed je gotof! Morete iti jest.
- KATA: Vera! Baš sam pričala sa svekrvom. Zvali su ju iz ordinacije doktora Bunića, da sutra dođe na pregled. Molim te da ti ideš s njom, znaš da dobro ne čuje. Bojim se da joj se što ne desi.
- VERA: Budem išla! Više da je dobre da sem skuhala filanu papriku, bude i za zutra.
- KATA: Svakako!
- MICIKA: (*ulazi*) Ne mogu nigdje naći nalaze.
- VERA: Gdo zna kam ih je dela?
- MICIKA: Nisam jela, do sada sam iskala nalaze.
- KATA: Gdje bi mogli biti?
- MICIKA: Je, zutra moram iti! (*traži po sobi*)

KATA: *(ljutito)* Molim te Vera, sutra joj kupi baterije za prokleti slušni aparat.

VERA: Budem, a kuliko volti?

KATA: Ne razumijem se u to. Uzmi slušni aparat pa ga pokaži u trgovini. Oni će sigurno znati. *(daje joj slušni aparat)*

VERA: Bi mogli sat iti k obedu.

KATA: U redu, u redu, nitko neće umrijeti od glada.

(Vera ode)

MICIKA: Daj mi pomogni tražiti.

KATA: *(razmišlja)* Moraju negdje biti!

MICIKA: Kam moraš iti?

KATA: *(viče)* Nikud! Ali idem iz ovih stopa u kuhinju na ručak jer mi idete na živce.

MICIKA: Može i meni pivce za živce!

VERA: *(dolazi)* Tu su nalazi!

KATA: Gdje su bili?

VERA: Vu kuharice! Ja sam slučajno išla glet recept za kolače i našla sem nalaze.

MICIKA: Hvala Bogu, da si ih našla!

VERA: Idemo konačno na obed, temfani kramper mi se bude odrevenel.

(odlaze)

(svjetlo se gasi, muzika; čuje se zvono na vratima)

LUKA: *(ulazi)* Dober dan!

KATA: Dobar dan!

LUKA: *(prilazi Kati, ona sva uzbudena)* Luka Pružić!

KATA: Kety Muček!

LUKA: Drago mi je, imate lepo ime. Tak se zvala moja mezimica.

KATA: Vaša kćer?

LUKA: Ne, moja kravica. Morali smo ju rešiti, nogu si je ftrgla. Tri dane sem se plakal za nju.

KATA: *(nervozno se vrpcolji na stolici)* Baš nezgodno. Izvolite sjesti.

LUKA: Gospodo, mene su poslali k vam da vi rešite stvar. Moremo na posel?

KATA: Zar već?

LUKA: Če prije obavimo, prije smo gotovi.

KATA: Kamo vam se žuri!

LUKA: Ja vam rado delam taj posel. Bu vam se dopale kaj vam bum pokazal.

KATA: *(zbunjeno)* Mislite?

LUKA: Ja bi se mam posla prijel.

KATA: Imamo vremena.

LUKA: Vreme je novac! Ja vam to ekspresno obavim.

- KATA: A da si prije nešto popijemo?
- LUKA: Posle! Dok posel rešimo.
- KATA: Kako želite.
- LUKA: Znate, čovek mora biti trezne glave dok posel obavlja.
- KATA: *(dizje se)* Ah, šta se mora nije teško. Cilj opravdava sredstvo! Dodite za mnom! *(odlaze prema sobi, Luka uzima torbu)*
- KATA: Ostavite torbu!
- LUKA: Vu nje su mi važne stvari za posel.
- KATA: *(preplašeno)* Ja vam nisam nikad, mislim na te igrice.
- LUKA: Niš se ne bojte. Ja sem stručnjak u tom poslu. Vu se vas budem uputil.
- KATA: *(mrmlja)* Zaboga, u što sam se uvalila.
- (ulaze u sobu)*
- LUKA: Se bu vredu! Nemate se čega bojati.
- (Kata se počinje skidati)*
- LUKA: Kaj to delate! *(istrči sav izbezumljen, a Kata za njim bez majice, samo u potkošulji)*
- KATA: Što je sad?
- LUKA: Ja vam to nemrem gledeti, mene mam srce preskače i trokera. *(prilazi joj)* Poslušajte! Poslušajte koliki mi je plus, ovaj puls! Sad mi dajte ono kaj ste nudili.
- KATA: Ne razumijem! *(zbunjeno zakopčava bluzu)*

- LUKA: Nekaj za piti!
- KATA: Šta čete popiti!
- LUKA: Nekaj jakoga, če imate.
- KATA: Može viski?
- LUKA: More! Da se male primirim. (*pije*) Dejte još jenoga!
- KATA: (*toči*) Ne razumijem, po šta ste vi onda došli?
- LUKA: Rekel mi je gospone Telić da z vami dogovorim detalje.
- KATA: Možda Telkić?
- LUKA: Je, tak nekak.
- KATA: A niste se vi dogovorili s gospodom Martom?
- LUKA: Terom Martom? Ja ne poznam nikakvu Martu.
- KATA: Niste vi došli zbog pipe?
- LUKA: Kakve pipe?
- KATA: U kupaoni!
- LUKA: Kaj je že njom?
- KATA: Pušta!
- LUKA: Treba ju začepiti. Je, ja to nemam s čem.
- KATA: Vidim! Vi niste gospodin Ružić?
- LUKA: Ne, ja sam Pružić!
- KATA: (*smije se*) Vi ste rekli Pružić, a ja čula Ružić. Oprostite,

ja sam čekala gospodina Ružića. Trebao mi je zamijeniti pipu.

LUKA: Rekli ste Ružić! Sad kad sem išel k vam, dele na ceste je inspekцијa vlovila nekakvoga majstora bez paperov. Imel je torbu z alatom i bil je v radnom odelu. Zgleda da dela na črno. Čule mi se da je rekao da se zove Ružić, ali nesem siguren.

KATA: Jao, jadan čovjek! Što će biti sada?

LUKA: To su negve brige. Zakaj dela na crno. Više, u moje firme je sve transparentne.

KATA: Znam, ali ipak mi je žao čovjeka.

LUKA: Naše mu suze ne pomažu. Dejte da se mi dogovorimo oko posla.

KATA: Ne znam šta vi zapravo hoćete?

LUKA: Ja sem, znate, vlasnik firme Mesna industrija Pružić export-import. Mi vam, znate, imamo veliku farmu za tov krupne stoke. Imamo najkvalitetnije meso. To sve izvozimo na evropsko tržište. A za naše tržište uvozimo govedinu iz Argentine i Čilea. Oni imaju velike zalihe još od vojne hunte. To je meso ekstra kvalitete.

KATA: Ja još uvijek ne razumijem što želite od mene?

LUKA: Vi bi napravili promociju moje firme, a ja bi vam dal suhomesnate proizvode za domjenke i potpisal sam s gosponom Telkićem sponzorski ugovor na 100 000 kuna.

KATA: Kako ste mislili da promoviram vašu firmu?

LUKA: Vaša stranka SPH bi na svoje promocije imela moj logo. Ja bum dal napraviti majice gde bu pisale SPH (*Stranka poštenih Hrvata*), a spodi Mesna industrija Pružić. Znate

kak ima Real Madrid. Na dresu piše „FLY Emirates“. Ili na primer na Dinamovom, „Lana grupa“. Ste me razmeli? Imam ja tu primer, bum vam ga pokazal. Ja lične sem ga nacrtal. (*vadi logo*)

KATA: Ali ja to zaista ne mogu. Ja nisam informatičar. Kako da vam napravim taj logo.

LUKA: Rekel mi je gospon Teklić, ak sem dobre rekel?

KATA: Telkić!

LUKA: Nemrem si to nikak zapamteti. Oču reči da mi je gospon rekel da je vaš muž expert za informatiku. I da predaje na fakultetu. Onda bi on mogel to napraviti. Ja bum poštene platil.

KATA: Ne znam, sumnjam da će se željeti angažirati oko toga.

LUKA: Bute ga nagovorili.

KATA: On je jako tvrdoglav. Doista ne znam kako da ga nagovorim?

LUKA: Kak i se ženske! Bute rešili vu krevetu.

KATA: A što ja imam od toga?

LUKA: Mužu bumo platili koliko računa, a vam još navrgnem deset kil govedine. Denes je stigla iz Argentine. Budem vam jeden dan donezel, pakeraju dečki u pakete i lepiju gore nalepnice „domaći proizvod“.

KATA: Kako domaće, kad kažete da je uvoz iz Argentine.

LUKA: Tam vu Argentine klaonicu i mesnice drži domaći čovek, Hrvat. Negvi su emigrirali za Drugoga sveckoga rata. Čovek govori po domaći. Znači da je to domaći proizvod, kad je od domaćega čovjeka, ak' me razmete?

- KATA: Naravno da razumijem.
- LUKA: (*dizje se*) Gospica! Najte se srditi, ali ja bi moral krenuti.
- KATA: Gospodine Pružić, samo jedna sitnica. Vidim da ste naš simpatizer. Želite li ispuniti pristupnicu? Stranka poštenih Hrvata treba ljudi kao što ste vi. Jako biste me obradovali, kada bi pristupili u naše redove.
- LUKA: Več je stvar rešena pri gospunu Teliću.
- KATA: Telkiću! Oprostite, nisam znala!
- LUKA: Lepo vas pozdravljam! Nadam se uspešne suradnje!
Doviđenja!
- KATA: Doviđenja!

(*svjetlo se pali-gasi, muzika; svjetlo se pali*)

(*dolazi Kata s papirima i sjeda za stol, zatim ulaze Vera i Micika i sjednu, Micika ima slušni aparat*)

- MICIKA: Kaj si nas zvala?
- KATA: Imam jedan prijedlog za vas.
- VERA: Kakav?
- KATA: Htjela sam vam predložiti da se upišete u našu stranku. Bliže se izbori, vaša podrška bi mi dobro došla.
- VERA: Kakvu stranku? Mene to ne zanima.
- KATA: SPH, što znači Stranka poštenih Hrvata.
- VERA: Nesem nigdar čula za tu stranku.
- MICIKA: Niti ja, do danas.

- KATA: To je novoosnovana stranka. Naš moto je „Poštenje iznad svega“.
- VERA: Taj loto mi se dopada.
- KATA: Nije loto nego moto.
- VERA: A dobre! Gdo je glavni vu te stranke?
- KATA: Mislite tko je predsjednik?
- VERA: Nekak!
- KATA: Gospodin Izidor Telkić! Ali još kratko, samo do sljedećih izora. Onda ja preuzimam.
- VERA: Je li to on teroga je poskok gonil?
- MICIKA: Misliš Uskok?
- VERA: Je, je to mislim!
- MICIKA: Točno, on je bil zatvoren u Remetincu.
- KATA: Gledajte! Istina da je gospodin Telkić bio u Remetincu. Ali njemu nisu pronašli nikakve krivice pa je oslobođen od svih optužbi i pušten na slobodu. On je pošten građanin.
- MICIKA: Je, kak i si drugi koji su bili v Remetincu. Trebalo bi kod nas uvesti kazne kao u Omanu. Od mojeg prijatelja sin je proputoval celi svet. Veli da u Omanu, ako nešto ukradeš, odmah ti odsjeku ruku.
- VERA: Joj, Bog nas oslobodi! Onda bi pri nam saki drugi bil čuklav.
- KATA: Nemojte pričati bedastoće. Ljudski je griešiti. Važno je da čovjek prizna grešku i radi na tome da ju ispravi.

- VERA: Istina! Samo kaj malo gdo prizna grešku.
- MICIKA: Ako i prizna, novac još nitko nije vratil.
- KATA: Zato je gospodin Telkić osnovao stranku čiji je zadatak promovirati poštenje. Krađi i korupciji u našoj stranci nema mjesta.
- MICIKA: Ja u to ništa ne vjerujem. Vuk dlaku mijenja, ali čud nikada.
- KATA: Nemojte biti tako negativni. Jednom mora krenuti u pravom smjeru. Uskoro će stranački izbori. Ja ću se kandidirati za predsjednicu stranke. Svakako mi je potrebna i vaša podrška.
- VERA: Ak' je tak, ja bum potpisala.
- MICIKA: Ja ne budem!
- KATA: Zašto?
- MICIKA: Ti ne znaš upravljati kućnim budžetom, a kamoli stranačkim. Danas je stigla opomena za struju. Zašto nisi platila račune? Igor ti je sigurno ostavio novac.
- KATA: Kakva panika? Platit ću sutra.
- MICIKA: Samo ako imaš s čime?
- KATA: Naravno da imam, samo sam zaboravila.
- (čuje se zvono, Vera otvara, ulazi Igor)
- IGOR: Dobar dan!
- KATA: Bok, Igore!

- MICIKA: Dobar dan, sine! Konačno si stigao.
- IGOR: (*skida kaput, sjedne za stol, Vera odnosi kofer u sobu*)
Zar ste me se tako jako zaželjeli?
- KATA: Naravno dragi! Šta si nam donio?
- IGOR: Tu u vrećici imate poklone. (*Kata otvara i gleda, daje Miciki rubac*)
- KATA: Samo parfem? Nisi se baš istrošio.
- IGOR: Pa ne mogu sve što zaradim potrošiti na bedastoće.
Uskoro mi stiže rata za Stellino školovanje.
- KATA: Nisi je morao slati u London na fakultet. Mogla je ovdje studirati.
- IGOR: Ne mogu vjerovati što pričaš. Stella je izvrstan student i naravno da joj želim priuštiti najbolje obrazovanje.
- MICIKA: Tako je! Sine, ako ti treba financijska pomoć imam ja nekaj uštedevine.
- IGOR: Hvala mama, zasad ne treba.
- MICIKA: Hvala ti za rubac, nisi se trebao trošiti.
- IGOR: Nema veze, sitnica.
- MICIKA: Idem si malo odmoriti, a ti pitaj ženu zakaj je došla opomena za struju. (*ode*)
- IGOR: O kakvoj opomeni ona priča?
- KATA: Malo sam zakasnila s plaćanjem, a ovi iz Elektre odmah šalju opomene.
- IGOR: Nadam se da si platila?

- KATA: Jesam!
- IGOR: Znaš da bez najave iskapčaju struju.
- KATA: Pusti to! Pričaj kako je bilo na putu.
- IGOR: Uobičajeno! Predavanja, pa simpozij, pa večere i tako to. Po trgovinama nisam hodao. I poklone sam kupio na aerodromu. A ti, čime si se ti bavila?
- KATA: Isto uobičajeno kao i svaki dan. Malo po kući, pa malo u trgovinu, pa s Martom na kavicu.
- IGOR: S Martom! Zar nisi rekla da ste se posvadale?
- KATA: Da, ali smo se u međuvremenu pomirile.
- IGOR: Sigurno je nešto trebala.
- KATA: Ne, zapravo sam ja nju trebala.
- IGOR: Ne razumijem.
- KATA: Ona ti ima mnogo veza u visokom društvu. Pošto se ti ne želiš politički angažirati, ja sam odlučila uzeti stvar u svoje ruke.
- IGOR: Što mi želiš reći?
- KATA: Da sam se upisala u stranku.
- IGOR: Kakvu stranku?
- KATA: SPH
- IGOR: Nikad čuo! Prevedi mi tu kraticu.
- KATA: SPH ti znači Stranka poštenih Hrvata.

- IGOR: *(smije se)* Zar još takvih ima?
- KATA: *(mazno)* Ljubavi! Imam jednu molbu.
- IGOR: Kakvu?
- KATA: Bio je kod mene gospodin Luka Pružić. On je simpatizer naše stranke i želi nas financijski podržati.
- IGOR: Nikad čuo! Koji je to lik?
- KATA: On je jako bogat, ima mesnu industriju Pružić export-import. Već je uplatio 100 000 kuna na račun stranke.
- IGOR: I zašto bi to mene trebalo zanimati?
- KATA: No, znaš da se stranka svakom sponzoru treba odužiti na neki način. Tako je gospodin Pružić predložio da se njegov logo koristi u našoj kampanji.
- IGOR: Opet ne razumijem što ja imam s tim?
- KATA: On predlaže da ti napraviš idejno rješenje za taj logo, a on će ti dobro platiti. I meni je obećao 10 kila govedine iz Argentine.
- IGOR: *(ljutito)* Ma nemoj, molim te! Prodala bi se za govedinu staru 40 godina. Kakove su to gluposti. Nema me nekoliko dana i ti mi život preokreneš naglavačke.
- KATA: Ja samo želim pomoći.
- IGOR: Kome?
- KATA: Nama! Vidiš da životarimo od mjeseca do mjeseca.
- IGOR: S našim primanjima mnoge familije bi dobro živjele. Ali ti, draga moja, imaš prevelike apetite. Pa si upisom u stranku mislila riješiti financijske probleme. Kaži mi samo na koji način.

- KATA: Ne znam! Valjda postoji način.
- IGOR: (*ljutito*) Ja ču ti reći. Imaš dva načina. Jedno je pošteni rad, a drugo prijevare i lopovluk. Kažeš novoosnovana stranka. Tko je osnivač?
- KATA: Misliš predsjednik?
- IGOR: Da!
- KATA: Gospodin Telkić, ugledan građanin. Njegov moto, a i moto stranke je „Poštenje iznad svega!“
- IGOR: Čekaj, čekaj, samo malo! Da to nije Izidor Telkić?
- KATA: Upravo taj!
- IGOR: Ženo! Ima li pameti u toj tvojoj glavi? Ti podržavaš čovjeka koji je uništio nekoliko firmi. Zbog njega je nekoliko stotina ljudi ostalo bez posla. Bolje da je nazvao stranku „Pošteni Hrvati iz Remetinca“. Kako si samo uspjela doći do njega?
- KATA: (*preplašeno*) Marta me s njime upoznala. Ona mi je predložila da se upišem u tu stranku, jer jedina ona ima kred... kredibilet.
- IGOR: Misliš na kredibilitet?
- KATA: Da, to sam htjela reći.
- IGOR: Istog časa da si se ispisala iz stranke. Ja zbog tebe ne želim srozati ugled koji sam godinama sticao.
- KATA: Ali ti si mi rekao da se upišem.
- IGOR: U afektu, ne misleći da si toliko luda da to učiniš. Tebi da netko kaže da skočiš s nebodera, ti bi to učinila?

- KATA: Naravno da ne bi.
- IGOR: Gdje ti je prijavnica?
- KATA: U kutiji na polici. (*Igor otvara kutiju i vadi papire*)
- IGOR: Šta je ovo! Ugovor o donaciji.
- KATA: Kakav ugovor? Pa to je moja pristupnica.
- IGOR: Znao sam da si budala, ali da si tolika, nisam mislio. Da li si provjerila što potpisuješ?
- KATA: Gospodin Telkić mi je donio pristupnicu.
- IGOR: A podvalio ugovor. Draga moja, potpisala si ugovor kojim se obavezuješ uplatiti 20.000 kuna na žiroračun stranke i to u roku 3 mjeseca. Toliko o poštenju tog tvog Telkića.
- KATA: Jao, što će sad?
- IGOR: Ne znam! Ako ne platiš, možeš završiti u zatvoru.
- KATA: Što da učinim?
- IGOR: Nađi posao.
- KATA: A gdje da ga nađem?
- IGOR: Na Zavodu za zapošljavanje. (*pogleda na sat*) Evo, sada su dva sata, oni ti rade do četiri, pa možeš to odmah obaviti.
- KATA: Misliš?
- IGOR: Naravno. Kreni što prije, jer ja ne mislim plaćati tvoje gluposti.

KATA: Jadna ja! Ne želim u zatvor. Što sam učinila! (*ode*)

(*dolazi Micika, Igor se smije*)

MICIKA: Čemu se smiješ? Gdje ti je žena?

IGOR: Otišla je na Zavod za zapošljavanje.

MICIKA: Pa si ti sad sretan. Kako si to uspio?

IGOR: Prijevaram! Zamisli tog lika Telkića. Dao joj je na potpis ugovor o donaciji na 2.000 kuna. A ova glupača je mislila da potpisuje pristupnicu. Uvjerio sam ju da je potpisala donatorski ugovor na 20.000 kuna.

MICIKA: Kako! Zar nije znala što potpisuje?

IGOR: Naravno da nije, lakomislena je i naivna. Uopće nije gledala što potpisuje. Sva sreća da nije nastradala u toj svojoj gluposti. Mogla je cifra biti puno veća.

MICIKA: Pametni moj sine! Dobro si učinio. Neka konačno počinje pridonositi u kućni budžet. Samo troši na bedastoće. Račune nije platila. Vidla sam ih u koverti.

IGOR: Pa ostavio sam joj novac.

MICIKA: Kupila si je novu garderobu za stranačku promociju.

IGOR: Neće joj trebati. Njezina stranačka karijera je završila. Mislim da je i sama to shvatila.

MICIKA: U pravu si, neka radi! Doma se dosađuje, pa joj svakakve gluposti hodaju po glavi.

IGOR: Pravo kažeš! Znaš što, ja bi popio kavu. (*zove*) Vera!

VERA: (*dolazi*) Zvali ste! Trebate kaj?

IGOR: Molim te, donesi mi kavu. Mama, želiš i ti kavu?

MICIKA: Može i meni!

VERA: Evo odma, baš sem ju skuhala! (*ode*)

MICIKA: Znaš, nekaj sam ti htjela reči.

IGOR: Što?

MICIKA: Mislim da ona Marta loše utječe na Katu.

IGOR: Zašto to misliš?

MICIKA: Otkad je ona opet počela dolaziti, Kata se jako promijenila na gore. Samo bi se svađala.

IGOR: S kim se svađa?

MICIKA: S menom! Stalno mi nešto prigovara.

IGOR: Za svađu je potrebno dvoje!

VERA: (*donosi kavu*) Evo, stiže kavica!

IGOR: Hvala, Vera! (*pije*) Vera, ti kuhaš najbolju kavu.

VERA: Drago mi je kaj vam paše!

MICIKA: Kuha, kad sam ju ja naučila!
(*Vera ljuto pogleda Miciku, ulazi Kata plačući*)

IGOR: Što se desilo?

MICIKA: Sigurno je razbila auto.

IGOR: Što je bilo?

KATICA: (*plače*) Dobila sam posao!

(gasi se svjetlo, u taj čas nestaje struje, nastaje panika)

IGOR: Što je sad ovo?

MICIKA: To ti je sine, pozdrav od Elektre!

IGOR: *(bijesno)* Samo mi je još to falilo!

(muzika, naklon)

KRAJ

»ZAmKa

SCENARIJ I REŽIJA:
ŠTEFICA FANJEK

Blagdani

BLAGDANI

Likovi

tata   Igor

mama   Sonja

djeca: Iva

Dora

Tin

baka   Magda

tata   Štef

mama   Ivka

djeca: Ivez

Anica

Marko

baka   Ruža

O predstavi

Obitelj Ivić, planira kako provesti dolazeće balagdane. Tata i mama s prijateljima odlaze na Bali, a djeca ostaju s bakom kod kuće. Poziv rođaka da provedu blagdane u njihovoј kući na selu razveselit će djecu. Slušajući bakinu priču o proslavi božićnih blagdana u vrijeme njene mladosti, djeca s veseljem odlaze na selo gdje će naučiti kako izraditi božićne ukrase i upoznati se s davno zaboravljenim božićnim običajima.

(scena: stol i stolice, za stolom sjedi tata i čita novine, dolazi mama noseći kavu)

SONJA: Izvoli!

IGOR: Hvala!

SONJA: Igore, možemo li u povratku do šoping-centra?

IGOR: Ja će danas duže raditi, a znaš i sama da mrzim šopingiranje.

SONJA: Nisam bila već deset dana u šopingu. Želim pogledati da li su dobili novu kolekciju. Treba mi trenirka za put, a i nova haljina. Pa neću valjda u staroj haljini na doček. (*umiljato*) Plis!

IGOR: Zaboga, Sonja! Znaš koliko me stoji put do Balija, a sad još i nova garderoba. Pa kupila si haljinu za Majinu svadbu. Ne možeš za svaki izlazak kupovati novu haljinu.

SONJA: (*povišenim tonom*) To nije bilo kakav izlazak, nego doček Nove godine.

IGOR: I kaj onda?

SONJA: Ne želim biti predmet ogovaranja. Znaš kako bi Babićka komentirala da me vidi u staroj haljini.

IGOR: (*baci novine*) Babićka, Babićka! Zar je ona toliko važna. Neka komentira.

SONJA: (*počinje plakati*) Ti mene ne voliš!

IGOR: Zaboga, nemoj plakati! Kupit ćemo tu prokletu haljinu.

SONJA: (*smije se*) Yes!

(ulazi Dora u pidžami)

SONJA: Pa ti se još nisi obukla! Zakasnit ćeš u školu.

DORA: (koluta očima) Mogu ja danas ostati doma?

SONJA: (začuđeno) Zašto?

DORA: Boli me trbuhan.

SONJA: Dorice, šta opet izmišljaš?

DORA: Ne zovi me Dorice, nisam mala beba. Ništa ne izmišljam, (viče) boli me trbuhan.

SONJA: Šta ti je odjednom došlo?

IGOR: Sigurno od onih tvojih napola pečenih žličnjaka.

SONJA: Nemoj biti sarkastičan. To je recept tvoje mame, a ja sam se jako trudila da mi ispadnu što bolje.

IGOR: Da, samo što su tvoji žličnjaci bili napola pečeni.

SONJA: Ti znaš samo prigovarati.

DORA: (ljutito) Ne svađajte se, idete mi na živce.

IGOR: No dobro, pustimo sad to. Što ćemo s Dorom? Iva i Tin idu u školu, mi na posao, a nije pametno da sama ostane kod kuće.

SONJA: Slažem se! Ali ja ne mogu ostati s njom. Danas imam važan sastanak.

IGOR: Niti ja ne mogu ostati.

DORA: Mogu biti sama. Nisam mala beba.

- IGOR: A da nazovem baku?
- SONJA: Zaboga, Igore! Znaš da smo je zamolili da čuva djecu dok smo mi na putu. Ne možeš je stalno zvati.
- IGOR: Znaš da ona obožava djecu i sigurno joj neće biti problem doći.
- DORA: Odlična ideja. Zovi brzo da baka ne ode na plac.
- SONJA: Samo mi još ona fali.
- IVA: *(ulazi s torbom na ledima)* Kakva je ovdje strka?
- SONJA: Dora se razboljela, pa ne može sama ostati kod kuće.
- DORA: *(prilazi Ivi)* Neću biti sama, doći će baka.
- IVA: Ako dolazi baka, onda bi i ja ostala kod kuće.
- SONJA: Ne pričaj gluposti. Moraš u školu!
- IVA: Šta bi bilo da ostanem? Uskoro su blagdani, a i sve su mi ocjene već zaključene.
- IGOR: Može malo tišine, da nazovem baku? *(prilazi telefonu i zove)*
- IGOR: Halo, majko! Igor je! Imamo jedan problem. Dora nam se razboljela.
- (sluša)*
- Nije ništa strašno. Pokvarila je želudac pa danas ne ide u školu. Mislili smo ako bi ti mogla uskočiti i doći do nas, da ne bude sama.
- (sluša)*

Odlično, baš se radujemo što ćeš doći. (*Sonja okreće očima u znak negodovanja*) Riješeno, baka dolazi.

DORA: Jupi! (*odlazi u sobu*)

IVA: I ja bi ostala doma.

SONJA: Iva, nemoj me ljutiti. Ideš u školu i točka.

IVA: (*ljuti se*) Željela bi vidjeti baku.

IGOR: Vidjet ćeš je kad se vratiš iz škole.

IVA: Baka uvijek brzo ode doma.

IGOR: Uskoro mi idemo na put pa ćete s bakom provesti blagdane.

SONJA: Zaboravila sam ti reći. Jučer je zvao tvoj rođak Štef. Pozvao nas je da svratimo za blagdane do njih. Ja sam zahvalila i rekla da smo na putu.

IVA: Pa mogli bi mi rođaku na selo. Nismo već dugo bili.

SONJA: Šta ćete tamo? Zar vam nije ljepše kod kuće?

IVA: Tamo se imamo gdje sanjkati.

(*dolazi Tin zbijevajući*)

IGOR: Pa ti si još u pidžami. Zakasnit ćeš u školu.

TIN: Ja sam danas popodne. A vi se toliko derete da ne mogu spavati.

SONJA: Dušo, pa to je normalno. Moramo usuglasiti stavove oko nekih stvari.

TIN: Čuo sam! Da li ići za blagdane na selo ili ne? Predlažem

da glasamo.

SONJA: Ja sam protiv. Uvijek sa sela dođete prehladjeni.

IGOR: Zaboga, nemoj pretjerivati. Syježi zrak im može samo koristiti.

IVA: Ja sam za!

TIN: I ja! Gdje je Dora?

IGOR: U krevetu, bolesna je.

TIN: Ona je sigurno za.

IGOR: I ja sam za. Ali moramo pitati i baku.

IVA: Baka će se složiti. Baš je neki dan rekla da bi voljela ići na selo vidjeti strinu Ružu.

TIN: Znači i baka je za! Većinom glasova odlučeno je da ćemo blagdane provesti na selu.

IVA: Super! Baš se veselim.

SONJA: (*ljutito se obraća mužu*) Zbog tvoje glupe rasprave zakasniti ćemo na posao.

IGOR: Nećemo! Idem odmah upaliti auto! (*odlazi*)

IVA: Mogu ja s vama do škole?

SONJA: Možeš! (*obraća se Tinu*) A ti, da si se primio knjige!

TIN: Razumijem!

(*ulazi Dora*)

SONJA: Zašto nisi u krevetu?

- DORA: Došla sam uzeti čaja.
- SONJA: Dobro. A onda lezi da što prije ozdraviš. Mi moramo na posao. Budite dobri! (*odlaze*)
- TIN: Budemo! (*obraća se Dori*) Znaš da idemo za blagdane na selo?
- DORA: Jupi! Baš se veselim. Kad krećemo?
- TIN: Idući tjedan! Kad naši odu na Bali.
- DORA: Oni idu u četvrtak ujutro. Znači, mi možemo ići u četvrtak popodne. Jedva čekam! Idem odmah isprobati skafander. Bojim se da mi ne bude premali.
- TIN: A ja idem spakirati skije.
- DORA: Idemo! (*odlaze*)
- (scena se mijenja: pali se druga strana - seljačka soba, za stolom sjedi IVEK)
- IVKA: (*ulazi*) IVEK, je l' se vučiš ili glediš kud bele vrane pršeju?
- IVEK: Se sem se nafčil. Pitaj me če očeš.
- IVKA: Pitala te bu vučitelka v škole. Če neš ispravil jedinicu z povesti, otec te bu po riti z remenom da ti bu rit gorela.
- IVEK: Naj proba! Lafko nazovem Plavi telefon. Pak bu stari prešel v čuzu.
- IVKA: Če te japa prime, ne ti pomogel ni plavi, ni črleni, ni zeleni telefon. Hudi ga beteg popal šte si je to zmislil. Navek su stari ljudi govorili da je bota zišla z raja. Sad ne smeš niti glasa zdići, mam ti veliju da si zlostavljač.

- MARKO: (*ulazi*) Dobre jutre! Ima koj za jesti?
- IVKA: Strpi se male, još nije fruštuk gotov.
- MARKO: Ivec, si se nafčil?
- IVEK: Nem se više vučil. Glava me boli. Valda bum dva dobil.
- IVKA: Vuči se još male, a ja idem v štalu ocu pomoći. (*odlazi*)
- MARKO: Mene je učiteljica rekla da bum prešel s pet. Imel bum se petice.
- IVEK: Štreber! Baš me briga. Ja bum i z trojku zadovoljen.
- MARKO: Ako buš ispravil jedinicu.
- IVEK: Jezik pregrizel! Naravno da bum.
- ANICA: (*ulazi*) Bok, dečki! Kaj delate?
- MARKO: Ja gledim kak se Ivec vuči.
- ANICA: Ivec, ako neš ispravil jedinicu, ja te bum v top nabila. Radi tebe bummo si vu kazne.
- IVEK: Kak da ispravim, kad me stalne dekoncentrirate. Šte se krej vas more koj nafčiti.
- ANICA: Odi se v sobu vučit.
- IVEK: Nejdem, tam je zima.
- ŠTEF: (*ulazi*) Koga vraga kričite? Čuji vas je prek van.
- MARKO: Anica tera Iveka da se ide vučit vu sobu.
- IVEK: Ja se nemrem tam vučiti. Vu sobe je zima. Prsti bi mi zanoftali.

ŠTEF: Mene nije briga gde se buš vučil, ali moraš ispraviti jedinicu. Inače bu vraga.

IVEK: Bum ispravil!

ŠTEF: Anica, dej ti Ivetku pomori. Viš kak je tikvast, niš mu v glavu nejde.

ANICA: Budem!

IVKA: (*ulazi*) Meknite te knige, idemo jest.

IVEK: (*veselo skoči*) Evo, odma!

(*sjedaju oko stola, Ivka stavlja hranu*)

BAKA RUŽA: (*ulazi*) Dobre jutre! Treba koj pomoći?

IVKA: Ne treba, se smo napravili dok vi spite.

BAKA RUŽA: Nesem spala, sem na nakanu krunicu molila.

ŠTEF: Kakvu nakanu?

BAKA RUŽA: Sem za zdravle. I za Ivetku, da mu nekoj v glave ostane.

MARKO: A za mene babica? Si i za mene molila?

BAKA RUŽA: Jesem, lepi moj!

IVKA: Štef, gda kaniš iti v Zagreb?

ŠTEF: Ne znam točne, nesem još odredil. Zakoj pitaš?

IVKA: Bi odnesel našem purana za Božić.

ŠTEF: Drugi teden je Božić, pak ga zakoli tak da im bu friški. Strina Magda je z decu sama doma. Igor i Sanja ideju na Bali.

- IVKA: Kakov Bali? Koj budu tam?
- ŠTEF: Ne znam! Nekam jako daleko! Veliju da je tam vruče. Otišli su se kupat.
- ANICA: Bali vam je otok u Indonezije. Tam dojdu bogataši s celoga sveta na odmor.
- BAKA RUŽA: Je ta Donezija daleko?
- ŠTEF: Indonezija, babica! Na kraj sveta.
- BAKA RUŽA: Bože, Bože, su tak daleko otišli. To sigurne pune košta.
- IVKA: Oni imaju penez, pak im more biti takov luksuz.
- ANICA: Ako je strina z decu sama, bi mogli k nam doći za Božić.
- IVEK: To ti je dobra ideja. Ja i Tin se bumo sanjkali, a ti Anica se igraj s curami.
- MARKO: A ja! S kem se bum ja igral?
- IVEK: Ti si najspometneši, pak buš nekoj zmisil.
- ŠTEF: Prekinite se svaditi. Ja sem je pozval, ali je Sanja rekla da ne budu došli.
- ANICA: Baš šteta!
- ŠTEF: Ja onda drugi teden prejdem vu Zagreb.
- MARKO: Morem ja iti s tobu.
- IVEK: I ja bi štel iti.
- IVKA: Bile bi dobre da ide Anica. I tak si mora čižme kupiti.

- ŠTEF: Gdo pe z menu, to bumo još vidli. (*obraća se Ivki*)
Mogel bi v četrtek iti, ili v petek.
- IVKA: Bole vu četvrtek. V petek moramo iti na spoved.
- IVEK: Koj i mi?
- ŠTEF: Ti prvi! Imaš koj celi dan župniku povedati.
- IVKA: Dobre, onda ote v četrtek.
- ŠTEF: Dogovoreno! A sad, saki osel na svoj posel. Vi u školu,
a mi idemodrv pilit. (*zajedno s djecom odlazi*)
- IVKA: Idemo! Treba fajn drv napiliti!
- BAKA RUŽA: Idem ja guske šopat.
- IVKA: Kakvo šopanje! Šte to više dela?
- BAKA RUŽA: Mi se hude vidiju.
- IVKA: Bar su zdraveše. Nije nam masnoče treba. Više da
Štefek ima kolesterol.
- BAKA RUŽA: Ja sem navek jela šopane guske i nemam kastrola v
krvi.
- IVKA: Nije važne koj ga vi nemate. A Štefek! Koj ž nim?
Rekel mu je doktor da se mora čuvati masnoče.
- ŠTEF: (*viče*) Ivka, koj delaš? Idemo pilit.
- IVKA: Idem! Koj se dereš. (*obraća se baki*) Vi ščistite oreje.
Bu nam treba za diganjku.
- BAKA RUŽA: Budem!
(*odlaze*)

(zvoni telefon, Ivka se vraća)

IVKA: Šte pak zove! Halo!

(sluša)

IVKA: O, dober dan! Igor, si ti?

(sluša)

IVKA: Rekel mi je Štefek da ideš na Bali, pak sem se začudila da si doma.

(sluša)

IVKA: A tak, v četrtek idete. Lepo, lepo!

(sluša)

IVKA: Moreju, kak ne bi mogli! Ide Štefek v četrtek vu Zagreb, pak je dopela.

(sluša)

IVKA: Nije nikakov problem. I tak se je mislil krej vas navrnuti.

(sluša)

IVKA: More! Dogovoreno! Budi pozdravljen i srečen put!

ŠTEF: (dolazi, ljutito) Ivka, koga vraga šumeriš po hiži? Ja nemrem sam piliti.

IVKA: Na telefonu sem! Zval je Igor, da bi strina Magda z decu za Božić došla k nam. Rekla sem da ti ideš v četrtek vu Zagreb, pak je moreš dopelati.

ŠTEF: More! Kad obavim posel, navrnem se po nje.

(nestrpljivo) Idemo Ivka, taki bu se zmračile. Ja nem po mraku drva pilil.

IVKA: Idemo! Nesem ja kriva kad me stalne negdo štenta.
(odlaze)

(scena: gradska soba, Sonja pred ogledalom)

IGOR: *(dolazi noseći kofere)* Zaboga Sonja, zar još nisi spremna?

SONJA: Samo da još popravim šminku.

IGOR: Požuri! Zakasnit ćemo na avion.

SONJA: Već si ljut od ranog jutra. Pa imamo još tri sata do polaska aviona.

IGOR: Vidiš kakva je cesta. Nikad ne znaš koliko ćeš putovati po ovoj poledici. Ja volim stići na vrijeme.

SONJA: Nemoj stvarati nervozu. Karte su čekirane i sve će biti u redu.

(Igor odlazi, dolaze djeca)

TIN: Kad idete?

SONJA: Evo, krećemo za par minuta. Čim stigne taksi.

DORA: I mi smo spremni za polazak.

SONJA: Vidim!

BAKA

MAGDA: *(ulazi)* Dobro jutro! Je li ste se spremili?

SONJA: Kakvo pitanje? Naravno da jesmo! Čekamo taksi i krećemo.

IGOR: *(ulazi)* Idemo, stigao je taksi!

SONJA: *(obraća se djeci)* Djeco, slušajte baku! Pazite da se ne prehladite.

(pozdravljuju se s djecom i bakom)

IGOR: Budite dobri!

DJECA: Budemo!

BAKA

MAGDA: Sretan put! Doviđenja!

(Igor i Sonja odlaze)

TIN: Bako, kad idemo na selo?

BAKA

MAGDA: Nemoj biti nestrpljiv! Kad dođe Štef.

TIN: Gdje je tako dugo?

IVA: *(veselo)* Stići će i odmah krećemo!

DORA: Baš se veselim!

BAKA

MAGDA: Strpite se malo! I ja se veselim! Nisam već godinama bila na selu. *(čuje se zvono)*

ŠTEF: *(ulazi s Anicom)* Dobre jutre Bog dej!

BAKA

MAGDA: Dobro jutro! *(rukaju se)* Dajte sjedite!

ŠTEF: Strina Magda. Dejte spravite. To vam moje žene z doma pošilaju purana. I još su nekaj nametale, ne znam sam. Bute vidli. *(daje logožar)*

- BAKA
- MAGDA: Zaboga, pa nisu trebale ništa slati. Ionako idemo vama u goste.
- ŠTEF: Da se šega ne zatrgne.
- BAKA
- MAGDA: Kaj da velim. Fala ti! Idem spremiti stvari u frižider. Djeca su već nestrpljiva. Jako se vesele kaj idemo na selo.
- ŠTEF: I ovi moji doma, nemreju se ščekati.
- DORA: Od jutra čekamo spremni.
- TIN: Zašto nisu došli Ivan i Marko?
- ŠTEF: Ne bi se imeli si de voziti. Samo sem Anicu zel jer si je morala čižme kupiti.
- IVA: (*oduševljeno*) Baš se veselim blagdanima!
- TIN: Je l' još imate onog crnog konja?
- ŠTEF: Misliš, Vranca?
- TIN: Da!
- ŠTEF: Imam!
- ANICA: Imamo i kobilu! Zove se Rička! A Vranec i Rička imaju malo žrebe. Zove se Bimbo!
- DORA: Koliki je?
- ANICA: (*pokazuje rukom*) Tak je velik.
- TIN: Jedva čekam da ga vidim!

ŠTEF: Če bute dobri, bumo zapregli Vranca i Ričku pak se bumo vozili. Ako zapane puno snega, morti i sanjkali.

DORA: I ja se želim sanjkati.

IVA: I ja!

SVI: I ja!

BAKA

MAGDA: (*ulazi*) Kakva je to graja?

DORA: Stric nam je obećao da će nas sanjkati na velikim saonicama.

TIN: Onima koje vuku konji.

BAKA

MAGDA: Znaš, otkad smo odlučili ići za blagdane na selo, priči nema kraja. Svaki dan me nešto ispituju.

ŠTEF: Pak nesmo ni mi bolši bili. Jedva smo se dočekali da dojde Božić.

BAKA

MAGDA: Oprosti, nisam te pitala, želiš li nešto popiti?

ŠTEF: Ne bi, fala! Sad smo popili čaja, a vinčeka ne smem piti kad vozim.

TIN: Je l' mogu uzeti skije?

BAKA

MAGDA: Ne znam da li ima mjesta u autu.

ŠTEF: Zemi samo. Bumo je na krof deli, na pakettreger.

BAKA

MAGDA: Dobio je skije za blagdane pa ih želi uzeti sa sobom.

- ŠTEF: Pustite, strina Magda. Nek se oni veseliju. Mi toga negda nesmo imeli.
- TIN: (obraća se Štefu) Što ste vi dobivali kad ste bili mali?
- ŠTEF: Kak to misliš?
- TIN: Za dar ispod bora.
- ŠTEF: (smije se) Kakve darove. Šte bi nam koj kupil? Dela nam je mama jabuke pod bor. Mi smo se veselili koj bumo jeli purana i diganjku. Nije bile kak danes.
- BAKA
- MAGDA: U pravu si. Danas je svaki dan Božić.
- DORA: I što ste još radili?
- ŠTEF: Igrali smo se na slame pod stolom.
- IVA: Kako pod stolom?
- ŠTEF: Slama se donesla vu hižu i dela pod stol. Onda su se deca na slame igrala.
- ANICA: Pipovedala je naša babica da nisu imali kuglice za bor.
- DORA: Nego kaj?
- ANICA: Delali su rožice i lance od papera.
- IVA: To je sigurno bilo krasno.
- BAKA
- MAGDA: Sjećam se. Bilo ih je u svim bojama. U srebrni papir smo zamatali orahe i vješali ih na jelku. Neki su stavljali bombone koji su bili umotani u ukrasni papir. Tko je imao više mašte, taj je ljepše ukrasio jelku.

- DORA: Kako bih voljela imati takovu jelku.
- IVA: I ja!
- ŠTEF: To bar nije teško. Rečite babice, pak vam složi rožice.
- BAKA
- MAGDA: Ja bum joj pomogla.
- IVA: Baš se veselim!
- DORA: I ja!
- ŠTEF: Idemo onda doma, pak se primite posla. (*diže se*)
- TIN: Ja bi se volio igrati na slami.
- ŠTEF: To nije nikakov problem. Bumo donesli slame pak se igrajte.
- IVA: Super! Idemo! (*odlaze*)

(mijenja se scena: čuje se božićna pjesma; bake s djecom prave ružice)

- DORA: Meni su najljepše zlatne.
- MARKO: Mene črlene! A tebe Ivec?
- IVEK: Mene plave. Črlene su za curice, a ja sem dečko.
- ANICA: Nemoj ga sezati. Kakve to veze ima. Saki ima drugački ukus.
- TIN: Meni se sviđaju žute!
- IVA: Ja volim ružičastu boju.

ANICA: A ja roznu.

BAKA

MAGDA: Svaka je boja lijepa na svoj način.

BAKA RUŽA: Ja jako imam rada zelenu boju, ali na jele su mi lepše žive boje.

BAKA

MAGDA: U pravu si, Ružo, bolje se ističu.

ŠTEF: (*ulazi noseći bor*) Deca, evo vam jele, pak ju nikitite.
Gde je Ivka?

(*djeca se dižu*)

BAKA RUŽA: Vu kuhinje, peče diganjku.

ŠTEF: (*stavlja jelku na stolić*) Je l' sem dobre obrnul?

BAKA

MAGDA: Malo na desno.

IVKA: (*ulazi, gleda jelku*) Mi se vidi da bi još male treba obrnuti na levu stranu.

ŠTEF: Sad na levu, sad na desnu. Da vidim! (*gleda jelku i okreće*)
Naj bu tak!

IVKA: Deca, dejte, idemo kitit. (*obraća se babici*) Ote vu kuhinju pazit na diganjku.

BAKA RUŽA: Idem!

BAKA

MAGDA: Ružo, idem i ja s tobom da ti pravim društvo.
(*odlaze*)

(djeca kite bor, muzika svira božićnu pjesmu)

IVKA: Deca, je l' vam se dopada?

DORA: Da!

IVA: Krasni je!

(dolaze bake)

BAKA

MAGDA: Kak ste lijepo nakitili bor!

BAKA RUŽA: Evo vam jabuke, denite pod bor. (*Ivka stavlja jabuke*)

TIN: Gdje je stric?

BAKA RUŽA: Otišel je po slamu. Taki bu došel.

TIN: Jupi, baš se veselim!

ŠTEF: (*ulazi noseći slamu*) Falen Isus i Marija!

BAKE i IVKA: Navek falen!

ŠTEF: Na tom mladom letu, si zdravi veseli, tusti i debeli, štrkali kak jeleni. Dej vam Bog picekov, racekov, gusekov, pajcekov, kruha, vina, žira i božega mira.

(žene odgovaraju) Bog dej!

(Štef stavlja slamu pod stol, djeca sjedaju na slamu)

BAKA RUŽA: Ivka, odi po kruh, a ja idem po žitek. (*odlaze*)

BAKA

MAGDA: Kad vas vidim ovako sretne, odmah sam se sjetila svojeg djetinjstva.

- ŠTEF: Je, istina! I mene ta misel v glavu dojde.
- BAKA
- MAGDA: Bili smo siromašni, ali smo živjeli u slozi i ljubavi. S veseljem iščekivali božićne blagdane, jer se naša velika obitelj tih dana našla na okupu. Danas je nestala božićna čarolija. Sve se svodi na odlaske po šoping-centrima i na darove.
- ŠTEF: Istina! Negda se je više držale do familije. Ljudi su išli jedni k drugem. A danes se familija vidi samo na goste ili na sprevodu.
- TIN: Zašto je to tako?
- BAKA
- MAGDA: Promijenio se način života.
- ŠTEF: Denes si letimo kaki muhe bez glave.
- IVKA: Zato smo mi tu da takve stvari promijenimo.
- IVEK: Slažem se! Ja bum za praznike jeden teden išel k vam, a vi jeden teden k mene.
- TIN: To bi bilo odlično!
- (*dolazi Ivka s darovima i stavlja ih pod bor*)
- DORA: Stigli su darovi!
- MARKO: Idemo glet! (*djeca prilaze boru i traže darove*)
- IVKA: Tu je za sakoga nekakva sitnica. Strpite se! Otpirali ih bute kesneše. (*odlazi, djeca gledaju pakete*)
- IVEK: Ovaj je moj!
- TIN: Evo i mojega!

ANICA: Nemojte otpirati! Rekla je mama da bute posle otpirali.

BAKA RUŽA: (*ulazi*) Deca, idemo složiti stol. (*djeca ostavljaju darove i prilaze stolu, Ivka donosi kruh*) Vište! Na stol se navek del venec od slame. Onda smo deli dromle peneze i male žitka.

TIN: Zašto?

BAKA RUŽA: Da bi godina bila plodna, da bi dobre rodil žitek i blago, pak bi onda bile i penez. Onda se je na to del stolnak i na njega kruh. (*stavljuju stolnjak i kruh*)

DORA: Vau! Kako prekrasan kruh!

IVA: Još nikad nisam vidjela tako lijepi kruh. Ima li i on kakvo značenje?

IVKA: Kruh je simbol života, a ovi tiček na njemu simboliziraju obitelj.

DORA: Da, ovo je ptica majka, a oko nje su djeca. Divno!

TIN: Mogu ja nešto pitati?

BAKA

MAGDA: Reci!

TIN: Zašto ste nosili slamu u kuću?

BAKA

MAGDA: Slama simbolizira Isusovo rođenje na slami, pa su je zbog toga ljudi unosili u kuću.

IVKA: Sedite za stol i da ste pri miru! Morate mirne sedeti, inače ne bi kokoši štele sedeti na jajci.

DORA: (*smije se*) Kako smješno!

- ANICA: Koj ste još delali?
- ŠTEF: Onda smo si seli za stol i večerjali posnu večerju.
- BAKA RUŽA: Na Badnjak se postile, a na Božić gostile.
- IVKA: Posle večerje smo si skup išli na polnočku.
- IVA: Mi nikada ne idemo na polnočku.
- IVEK: Bumo išli denes!
- ŠTEF: Bumo! Gdo got more i oče, taj pe.
- DORA: Ja želim ići!
- TIN: I ja!
- IVA: Idemo svi!
- ANICA: More!
- MARKO: Jupi! I ja bum išel!
- IVKA: Idemo k večerje!

(Ivka stavlja večeru na stol)

- ŠTEF: Deca! Kad ste več odredili iti k polnočke i očete videti se stare običaje, onda se bumo si skup pomolili prije večerje.
- ŠTEF: *(predvodi molitvu)* U ime Oca.....Oče naš.... Bože, blagoslovi ovo jelo i okrijepi naše tijelo. U ime Oca....

(jedu; božićna pjesma; čuje se crkveno zvono)

BAKA RUŽA: Ste čuli crkveni zvon. Zove nas na polnočku.

IVKA: Jesmo babica, kak ne bi čuli. Pemo se sad spremiti pak pomale idemo.

ŠTEF: Strina i babica se naj prve spreme. Nje otpelam, pak se vrnem po vas.

BAKA RUŽA: Idemo mam!

BAKA

MAGDA: Idemo!

(odlaze)

IVEK: Ja bi štel peški iti.

TIN: I ja!

IVA: Mogu i ja s vama?

DORA: Idemo onda svi!

MARKO: Tam pem, ali dimo se bum pelal.

IVEK: Ti navek moraš biti poseben. Ako more Dora peški iti, moreš i ti.

IVKA: Dobre, Štefek! Ti otpelaj babicu i strinu, a mi ostali idemo pešice. More?

DJECA: Može!

ŠTEF: Če bute spešali, natrag vas dopelam.

IVEK: Ne bummo! Nesmo od pekmeza. Jedine bi Marko mogel spešati.

MARKO: Kak ne! I ja bum išel natrag peški.

IVEK: Živi bili pak videli!

TIN: *(maše rukom)* Idemo! Come on!

(odlaze)

(pjesma: Radujte se narodi)

KRAJ

Pučko otvoreno učilište

Sv. Ivan Zelina

»ZAmKá«
Želinsko amatersko kazalište

dječja scena

Čudesna šuma

Štefica
Fanjek

ČUDESNA ŠUMA

Likovi

Lara

Sara, Larina sestra

jazavac

lija

vuk

zec

vrana

leptir

vještica Vanda

vila Zlatica

Zarobljena djeca   Luka

Maja

Iva

O predstavi

U čudesnoj šumi žive čudesni stanari a događaju se još čudesnije stvari. Zločesti Vuk zapravo je dobar ali plašljiv, Jazavac je mudar, Lija lukava, Vrana hrabra ... a sve ih od zle vještice Vande čuva dobra vila Zlatica. No, je li Zlatica dovoljno moćna da od opake Vandine čarolije spasi dječicu koja su zalutala u šumu i što je to jače od svih čarolija?

PRIPOVJEDAČ: Ovo je priča o Čudesnoj šumi u kojoj žive neobični stanari. Što je sve doživjela djevojčica Lara ušavši u šumu, saznat ćete za nekoliko trenutaka. Zato se udobno smjestite i pozorno pratite predstavu Čudesna šuma.

(scena: šuma, čuje se muzika, ulazi Lara)

LARA: (zabrinuto) Izgubila sam se. Što da radim? Kojim putem da krenem?

JAZAVAC: (dolazi) Dobar dan djevojčice!

LARA: (preplašeno) Dobar dan! Tko si ti?

JAZAVAC: Ne boj se! Ja sam samo običan jazavac.

LARA: Vidim! Ali još nisam vidjela jazavca koji priča.

JAZAVAC: To je zato što nisi bila u Čudesnoj šumi. Kako si dospjela ovamo?

LARA: Brala sam gljive i odjednom se izgubila. Ne znam se vratiti kući.

JAZAVAC: (češka se po trbuhu) Nezgodno, nezgodno! Mislim da trebaš krenuti ovim putem. Pazi samo da te ne uhvati vještica Vanda.

LARA: (uplašeno) Zar u ovoj šumi ima vještica?

JAZAVAC: Ima! Vanda je strah i trepet ove šume. Ima čarobni napitak kojim te začara.

LARA: (znatiželjno) Kako začara?

JAZAVAC: Tako da postaneš njezin sluga.

LARA: (zamišljeno) Onda sam sigurno na dobrom putu.

- JAZAVAC: Kako to misliš?
- LARA: Vidim da si prijatelj, pa ču ti reći. Ja ustvari tražim svoju sestru. Ona se izgubila u Čudesnoj šumi.
- JAZAVAC: Jesi li sigurna?
- LARA: Da! Igrala se s našim psom Ringom na livadi kraj šume. Pas je odjednom potrcao u šumu, a Sara za njim. Onda se Ringo nakon nekog vremena vratio, a Sari ni traga. Mi smo kod djeda i bake na praznicima. Oni su stari i nemoćni.
- JAZAVAC: Pa si ti odlučila pronaći sestruru.
- LARA: Upravo tako! Svi u mjestu se boje ući u šumu. Kruže razne priče o Čudesnoj šumi.
- JAZAVAC: Istina! Ovdje se događaju neobične stvari. Kao što vidiš, životinje pričaju.
- LARA: Mene najviše brine ta zla vještica.
- JAZAVAC: Moraš biti oprezna da te ne uhvati. Ona ima punu kuću zarobljene djece.
- LARA: Zar stvarno? Što rade ta djeca?
- JAZAVAC: Rade sve poslove po kući i izvan nje. Skupljaju drva u šumi i beru plodove.
- LARA: Pa to je strašno. Zar nitko ne može pomoći toj djeci?
- JAZAVAC: Stara vještica ih je začarala. Čarobni napitak drži dobro sakriven.
- LARA: Kad bi se mogli domoći čarobnog napitka!
- JAZAVAC: Da, to bi bio spas za djecu. Misliš da je tvoja sestra s

njima?

LARA: Sve više u to vjerujem. Što da učinim?

JAZAVAC: Moramo nešto smisliti.

LARA: Znam! A što?

JAZAVAC: Sjetio sam se! Idem ja do lije. Ona je mudra, možda nešto smisli. Ti me tu čekaj! Ja se odmah vratim.

(*Lara sjedne na klupu i čeka*)

VANDA: (*dolazi prerusena u baku*) Dobar dan, dušo!

LARA: Dobar dan, bako!

VANDA: Vidim, sjediš. Sigurno si umorna?

LARA: Malo!

VANDA: Odmaraj samo! Kako se zoveš?

LARA: Lara!

VANDA: Lara! Lijepo ime! Što u šumi radiš sama?

LARA: Čekam prijatelja.

VANDA: Prijatelja! Pa kamo je nestao?

LARA: Otišao je potražiti pomoć.

VANDA: Pomoć! Kome treba pomoć?

LARA: Meni!

VANDA: Tebi? Šta ti se desilo?

- LARA: Moju sestru zatočila je zla vještica i ja sam ju došla spasiti.
- VANDA: Zla vještica, kažeš?
- LARA: Da! Priča se da u njezinoj kući ima puno zarobljene djece.
- VANDA: Stvarno? Ja u to ne vjerujem. Mislim da su to samo puste priče.
- LARA: Zar je vi nikada niste vidjeli?
- VANDA: Nisam! Ja sam svaki dan u šumi. Berem gljive, ljekovito bilje, ali ništa neobično nisam vidjela.
- LARA: Ali ja ipak moram pronaći svoju sestru.
- VANDA: (*lukavo*) Možda bih ti i ja mogla pomoći. Moja je kuća u blizini. Ja ću ostaviti košaru kod kuće, a ti ćeš se za to vrijeme malo zasladiti kolačićima i čajem.
- LARA: Nisam sigurna da je to pametno. Ne želim gubiti vrijeme, moram što prije pronaći sestru.
- VANDA: Ako se udružimo, imamo više mogućnosti da ju pronađemo.
- LARA: Možda ste u pravu. Ionako već satima lutam šumom.
- VANDA: Šuma iscrpi čovjeka. Dodi, u mojoj kući ćeš se okrijepiti.
- LARA: Ali ja moram čekati jazavca. On će se zabrinuti ako me ne pronađe.
- VANDA: Bez brige! On će odmah znati da si sa mnom.
- LARA: A kako?

VANDA: Ostavit ёу mu poruku. (*piše poruku*) Eto, vidiš!
Riješeno! Dodí, idemo!

ZEC: (*dotrči*) Bok! Kaj delate?

LARA: Bok!

VANDA: Beremo gljive i sad idemo kući na čaj i kolače.

ZEC: Superiška! Išel bi i ja, ali sam u cajtnotu.

LARA: Kamo tako žurš?

ZEC: Tražim jazavca!

LARA: Otišao je do lije!

ZEC: Za istać?

VANDA: Idemo dušo! Čaj ёе nam se ohladiti.

LARA: Doviđenja! Vidimo se kasnije!

ZEC: Pozdrav i tebi! (*Vanda i Lara odlaze*) Idem do lije. Da vidim kaj kompić tam dela. Pak slini za njom. Ne znam kaj bum ž njim. Stalno je u ljubavnim problemima. (*krene i ugleda papirić na panju*) Kaj je to! Isuse, pa to je bila vještica Vanda! Kaj bum sad? Kam vodi onu djevojčicu? (*hvata se za glavu*) Zaboga, sigurno ju bude zarobila. Moram to nekak sprečiti. Idem odma da ih stignem! (*odlazi*)

(*dolaze jazavac i lija*)

JAZAVAC: (*viče*) Lara!

LIJA: Gledaj, ovdje je neka poruka.

JAZAVAC: Daj pročitaj!

- LIJA: „Lara je sa mnom! Ha, ha ha!“ Vanda
- JAZAVAC: (*zabrinuto*) Vidi vještice, još nam se i smije.
- LEPTIR: (*dolijeće*) Bog, društvo! Zašto ste tako zabrinuti?
- JAZAVAC: Vanda je zarobila još jednu djevojčicu.
- LEPTIR: Ti bokca! Ja sam putem srela baku i djevojčicu. To se sigurno Vanda prerušila u umiljatu staricu.
- JAZAVAC: Sigurno! Lara je upala u Vandinu zamku.
- LEPTIR: Što ćemo sad?
- LIJA: Trebamo pronaći Vandinu kuću.
- LEPTIR: (*pokazuje krilom*) Krenule su u onom smjeru.
- LIJA: Moramo za njima!
- JAZAVAC: (*zabrinuto*) Što ako i nas začara?
- LIJA: Morat ćemo biti jako oprezni.
- JAZAVAC: A da odustanemo?
- LIJA: Vidi njega! Zar si takav strašljivac?
- JAZAVAC: Ne, ne! Ali nisam siguran da ćemo uspjeti.
- LIJA: Nemoj biti tako pesimističan.
- JAZAVAC: Ajde, kad si tako pametna, kaži što nam je činiti?
- LIJA: Pozvati ćemo vilu Zlaticu. Ona sigurno ima neko rješenje.
- LEPTIR: To je dobra ideja.

- JAZAVAC: Kako ćeš je pozvati?
- LIJA: Zar si zaboravio što nam je rekla vila. Kada ste u nevolji, zasvirajte u frulu i ja ću odmah stići.
- JAZAVAC: Nisam zaboravio! Ali mi nemamo frulu.
- LIJA: Ti možda ne, ali ja ju imam. Uvijek je sa mnom, zlu ne trebalo.
- JAZAVAC: (*veselo*) E lijo, stvarno si lukava! Meni to nikad nije palo na pamet.
- LIJA: Što to?
- JAZAVAC: Da nosim frulu sa sobom.
- LIJA: A to! (*odmahne nogom*)
- LEPTIR: Društvo, vi čekajte vilu. Ja moram k pčelama po med.
- JAZAVAC: Što ćeš s medom?
- LEPTIR: Jež je dobio gripu, jako kašlje, a med je najbolji lijek za to.
- LIJA: Naravno! Idi i pozdravi ježa!
- LEPTIR: Hoću! Bok! (*odleti*)
- (*dolazi vuk*)
- JAZAVAC: Eno vuka!
- VUK: Bok, društvo! Kaj ima?
- JAZAVAC: Ne pitaj! Rješavamo jedan problem.
- VUK: Kakav problem? Kaj bi mogel ja pomoći?

- LIJA: Dobro da si došao! Možda čemo i tebe trebati.
- VUK: (*trlja šape*) Ja sem navek za akciju! Kaj treba delati?
- JAZAVAC: Moramo pozvati dobру vilu.
- VUK: Zakaj?
- JAZAVAC: Jutros sam u šumi upoznao jednu djevojčicu.
- LIJA: Zove se Lara!
- VUK: Kaj mi očeš reći, da si se zaljubil?
- JAZAVAC: Ma ne! Lari treba pomoć.
- LIJA: Zarobila ju je vještica Vanda!
- VUK: Naj reči!
- JAZAVAC: Da! Ne samo nju! I njezinu sestruru.
- LIJA: Priča se da ima puno zarobljene djece.
- VUK: To sem i ja čul! Bum vam sat povedal kaj je bile. Jež je išel k tvorcu na rođendan. Videl je Vandu kak sedi na pajnu i dere se na decu. Došel je blizu i tak ju je fpičil v rit da su mu opale tri bodlje.
- JAZAVAC: Stvarno! I što je onda bilo?
- VUK: On je prešel dale, a ona je skakala po šume kak da je ponorela.
- LIJA: Dobro je učinio!
- (*smiju se, čuju se koraci*)
- LIJA: Bježmo! To je sigurno Vanda!

(dolazi Vanda; vuk, lija i jazavac gledaju iza grma)

VANDA: Gdje li je nestao onaj glupi jazavac? Tražim ga cijeli dan. Eh, kad mi padne u šake, pojest će ga za večeru. Otišao po pomoć! Sigurno je krenuo do medvjeda Brunde. Ali tu se prevario. Ja sam uzela bocu čarobnog meda. Tome medvjed ne može odoljeti. Kad pojede med, spavat će ko beba. Nitko ga neće probuditi mjesec dana. Idem, da stignem što prije. Ha, ha, ha!(odlazi)

VUK: Ti bokca! Kaj je ova opasna. Kompa, tebi se dobro ne piše.

LIJA: Ne bojte se! Pozvat ćemo dobru vilu i sve će se riješiti.

JAZAVAC: (vikne) Zovi, šta čekaš!

VUK: Kaj ne vidiš da ga je prpa.

(lija izvadi iz džepa frulu i počne svirati - u podlozi svira muzika)

JAZAVAC: Evo vile!

VILA: (dolazi) Šta se desilo? Zašto ste tako uznemireni?

LIJA,

VUK,

JAZAVAC: (u jedan glas) Trebamo pomoći!

VILA: Nemojte pričati svi u jedan glas! Ništa vas ne razumijem.

JAZAVAC: Evo, lija će ti sve ispričati.

LIJA: Jazavčevu prijateljicu Laru zarobila je vještica Vanda.

JAZAVAC: Ne samo nju! Ima još djece u kući. Treba ih sve osloboditi.

LIJA: Vanda ih je začarala i odvela u svoju kuću. Tamo rade

najteže poslove.

VILA: Vanda je opasna! S njom treba pažljivo.

LIJA: Znam da je opasna i lukava.

JAZAVAC: Ti bokca! Pak nije valjda lukavija od tebe.

VUK: Kaj se tu sad prepirete. Posluhnite vilu kaj govori. (*svi ušute i gledaju u vilu*)

VILA: Ja će vam dati zlatni prah.

VUK: Sad kužim zakaj se zoveš vila Zlatica.

JAZAVAC: Zašto!

VUK: Zato kaj ima zlatni prah.

LIJA: Jao, šta ste vas dvoje naporni. Stalno lupetate bez veze. Kaži vilo, što nam je činiti?

VILA: Slušajte pažljivo! Netko se mora približiti Vandi i prosuti joj prah na glavu.

VUK: I kaj bu onda?

VILA: Vanda će zaspati i izgubiti moći koje je dotad imala.

JAZAVAC: I više neće nikome naškoditi.

VILA: Ne!

SVI: (*veselo skaču i viču*) Jupi!

VILA: Evo vam zlatni prah! Tko će to učiniti?

JAZAVAC: (*preplašeno*) Ja ne bi, hvala!

- VUK: Bormeš ni ja!
- LIJA: Daj meni! Imam ideju kako ćemo to riješiti.
- VILA: Kao što rekoh, budite pažljivi. Nemojte da vas Vanda uhvati.
- VUK: Kaj ju ne bi ti mogla začarati?
- VILA: Puno teže! Kad bi Vanda mene ugledala, spremila bi se za obranu i prah ne bi imao željeno djelovanje. Ona od vas ne očekuje nikakve opasnosti i zato će biti opuštena.
- JAZAVAC: Misliš?
- VILA: Sigurna sam da ćete vi to odlično obaviti. Ja sada idem, da me Vanda ne ugleda u vašem društvu. Mogla bi nešto posumnjati. Društvo, doviđenja i sretno!
- LIJA: Doviđenja i hvala!
- JAZAVAC: Daj, kaži nam sada svoj plan.
- LIJA: Krenimo odmah! Putem ću vam sve ispričati. (*odlaze*)
- (muzika svira, dolaze djeca s košaricama, beru gljive i plodove; vuk, lija i jazavac, gledaju iza grma)
- VANDA: (*ide za djecom vičući*) Ljenčine! Brže malo! Tko ne nabere punu košaru, bacit ću ga u tamnicu. (*djeca brže kupe plodove, muzika svira*) Ajde, ajde, krenite kući. Tamo vas još mnogo posla čeka.
- (*djeca odlaze*)
- JAZAVAC: Zaboga, pa i zec je u zarobljeništvu.
- LIJA: Pa to je strašno! Kako je on upao u zamku?

- VUK: Ne znam kaj nam je za činiti.
- LIJA: Slušajte me dobro! Vidjeli ste da je Vanda mnogo veća od nas. Što znači da ćemo teško izvršiti ovaj zadatak.
- JAZAVAC: A da pitamo medvjeda. On je jedini veći od Vande.
- VUK: Kaj nisi čul da mu je dala meda pojesti i sad spi kak beba.
- JAZAVAC: U pravu si!
- LIJA: Morat ćemo do njezine kuće.
- VUK: Kaj bumо tam?
- LIJA: Ne postavljam glupa pitanja. Morat ćemo u prikrajku čekati priliku da zaskočimo Vandu.
- JAZAVAC: Već mi je muka od pomisli na Vandu.
- VUK: Istina! Kompa, tebe ima v piku.
- LIJA: No! Zar ćete sad odustati?
- JAZAVAC: Nećemo! Moramo pomoći Lari i djeci.
- VUK: Ja predlažem da ti ideš prva. Ionak je čarobni prah pri tebi.
- JAZAVAC: Ja se slažem!
- LIJA: E, jeste mi junačine! Idemo, da to što prije obavimo.

(*odlaze - muzika*)

(*na scenu dolazi Vanda; lija, jazavac i vuk vire skriveni iza grma*)

VANDA: Naći ću ja njega! Pa nije taj pišljivi jazavac u zemlju

propao. Nešto smjera! Moram provjeriti što. E, kad ga dohvatom polomit će mu sve kosti. (*odlazi*)

LIJA: (*jazavcu*) Tebe traži!

VUK: Ne kužim kaj je stara veštica zabrijala.

JAZAVAC: Sigurno joj je Lara rekla da sam otišao po pomoć, pa mi se sad hoće osvetiti.

VUK: Ne bi ti štel v kože biti.

LIJA: Dosta priče! Idemo!

VUK: A kam?

LIJA: Moramo slijediti Vandu. Ona će nas odvesti do zarobljene djece. (*odlaze*)

(muzika svira, dolaze djeca s Vandom koja sjedne na panj ispod drveta)

VANDA: (*obraća se djeci*) Slušajte me! Nemojte da nekome padne na pamet da bježi. Pronaći će ga makar se sakrio u mišju rupu. A onda jao si ga njemu. (*viče*) Ja sam vladarica ove šume i svi me moraju slušati. Je li vam jasno?

DJECA: Jasno!

VANDA: Ajde, sad na posao! Ja će za to vrijeme malo odmoriti. Umorila sam se tražeći onog beskorisnog jazavca. (*djeca odlaze, Vanda sjeda u stolicu, lija, vuk i jazavac gledaju iza grma*)

JAZAVAC: Br..., sledila mi se krv u žilama.

VUK: Kompa, naj trtariti. Sad bumo to rešili.

LIJA: Znači, ti preuzimaš akciju?

VUK: Ni za Boga! Ne bi ti štel posel z ruke zeti. Ja bum samo moralna podrška.

JAZAVAC: I ja!

LIJA: Znala sam da s vama ne mogu računati.

VUK: Kaj bumо sad?

(*Vanda se počinje meškoljiti*)

JAZAVAC: Čini mi se da je budna.

LIJA: Tiho! Da nas ne primijeti.

JAZAVAC: I, što dalje??

LIJA: Ja ёu se polako približiti odostraga. A vi pazite da se ne probudi.

VUK: Kaj, ako se zbudi?

LIJA: Onda mi mahnite da joj ne prilazim.

VUK: Kompa, ti gledi. Ja si nesem zel očale.

JAZAVAC: Dobar izgovor!

LIJA: Ajde, ajde! Moramo spasiti djecu.

JAZAVAC: U pravu si! I zeca!

(*lija se približava Vandi, koja se protegne, a lija ustukne i sakrije se iza drveta*)

VRANA: (*doleti u taj čas, zgrabi prah od lije i baci na Vandu*)
Crkni, stara vještice!

(*Vanda se trzne, zaspi i padne na pod*)

- VUK: Gdo je to?
- LIJA: (*izlazi*) Vrana! Kad je čula kako se prepirete oko zadatka, odlučila je pomoći.
- JAZAVAC: Ona i onako sjedi na grani i njoj to nije baš nikakav problem.
- VRANA: Vi bi mogli pokazati malo više slogue.
- JAZAVAC: (*pokunjeno*) U pravu si! Malo smo se prepali Vande. Hvala što si pomogla.
- VUK: I ja se slažem! Baš ti fala!
- VRANA: Ne trebate mi zahvaljivati. Zahvalite zecu! On se sjetio i dotrčao k meni po pomoć. Ovo je bila njegova ideja.
- LIJA: Ipak ti hvala što si pristala pomoći.
- VRANA: Treba pomoći prijateljima u nevolji. Uvijek možete računati na mene.
- VUK: Primleno na znanje!
- VRANA: A sad me ispričajte! Moram vas napustiti.
- JAZAVAC: Kamo tako žuriš?
- VRANA: Idem u posjet vjeverici! Bolesna je, pa ju želim obići. Nosim joj malo lješnjaka i oraha da se zasladi.
- LIJA: Zar i ona?
- VRANA: Zašto pitaš? Je li još netko bolestan?
- LIJA: Da! I jež je dobio gripu. Leptir mu je odnio meda da se čim prije oporavi.

- VRANA: Idem do vjeverice pa ћu usput i ježa obići.
- LIJA: Pozdravi ih i zaželi im brzo ozdravljenje!
- VRANA: Hoću! Doviđenja! (*odleti*)
- LIJA: Vanda spava! Treba pozvati djecu. Idem ja sakupiti djecu, a vas dvoje odvucite Vandu i bacite u spilju. Spilja je duboka i iz nje neće moći izaći i nauditi nikome. (*odlazi*)
- VUK: Si ti zihер da se ona ne bu zbudila.
- JAZAVAC: Ne znam. Ako je vila tako rekla, onda joj moramo vjerovati.
- VUK: Idemo odma! Ak se i zbudi, bu se našla vu špilje.
- JAZAVAC: U pravu si!
- VUK: Moramo najti čarobni napitak i vratiti ga vili.
- ZEC: (*dotrči*) Dečki, mogu ja kaj pomoći?
- JAZAVAC: Uzmi štap, da i njega bacimo.
- ZEC: (*oprezno uzima štap*) Nadam se da nije začaran.
- JAZAVAC: Idemo! (*zajedno s vukom vuče Vandu*)
- VUK: Kak je stara teška!
- JAZAVAC: Daj zašuti! Želiš ju probuditi?
- VUK: Ne daj Bože! Vleči! (*odlaze vukući Vandu*)
(muzika; dolaze djeca s lijom, vraćaju se jazavac i vuk)
- LARA: Hvala vam, prijatelji! Bez vaše pomoći nikad ne bi

izašli iz ropstva. Ovo je moja sestra Sara. Ona vam želi zahvaliti.

SARA: Od srca hvala! Ne znam kako da vam zahvalim u ime svih nas.

JAZAVAC: Iskreno, najviše moraš zahvaliti liji. Ona se ipak pokazala najhrabrija.

LARA: Pa ti si prvi krenuo po pomoć! Vuk se također rado pridružio. Lija je svojom lukavošću uspjela nadmudriti Vandu. Zec i vrana su se isto pokazali kao pravi prijatelji. Svi ste vi zaslužni za to.

SARA: Žele vam se zahvaliti i moji prijatelji. Dođite!
(djeca dolaze jedan po jedan, svaki se predstavi i stavi košaricu pred njih)

LUKA: *(obraća se liji, jazavcu i vuku)* Hvala vam! Bez vas ne bi uspjeli pobjeći od Vande.

VUK: Si čul kompa, pa mi smo heroji! Sad bumo osladili brk!

MAJA: Zaslužili ste! Svojim primjerom pokazali ste svima da sloga rješava sve prepreke.

JAZAVAC: *(zaviruje u košaru)* Kaj tu ima svega. Jabuke, kruške, orasi...

LIJA: Hvala vam na vašim darovima. Ali bolje ih uzmite i ponesite siromašnoj djeci. Ovo je za vas previše, a siromašnoj djeci će dobro doći. Je l' tako momci?

JAZAVAC

I VUK: *(nevoljko)* Je!

LARA: Ako je tako, uzmite košare pa ćemo ove darove darovati siromašnoj djeci i nemoćnim starcima.
(djeca uzimaju košare)

- IVA: *(obraća se liji, vuku i jazavcu)* Još jednom ste pokazali da imate veliko srce. Mnoga djeca će se obradovati. Veseli nas što smo stekli nove prijatelje. Hvala vam od srca!
- LIJA: Nemojte nam zahvaljivati. Sretni smo što smo uspjeli u svom naumu.
- LARA: Sada bi morali krenuti. Naši kod kuće su van sebe od brige. Krenimo! Hvala još jednom na svemu i doviđenja!
- DJECA: Doviđenja!
(odlaze)
- VUK: *(ljutito)* Ja bi nekaj rekel.
- LIJA: Što pametnog?
- VUK: Zakaj si nismo ostavili bar jednu košaru da se malo zasladimo.
- JAZAVAC: Pravo kažeš!
- ZEC: I ja se slažem!
- LIJA: Vas troje samo na jelo mislite. Pogledajte se! Zar ne vidite da ste predebeli.
- JAZAVAC: Nemoj nam pametovati. Ti misli na svoju liniju. Za našu ne brini.
- VUK: Tak je!
- JAZAVAC: *(obraća se vuku i zecu)* Dodite sa mnom! I ja sam ogladnio. Danas nam je bio naporan dan. Naći će se nešto u mojoj smočnici.
- VUK: Kompa! To je prava reč!

ZEC: Dobra ideja! Već sam se počel linjati od glada. Idemo!

LIJA: A ja?

VUK: Kaj ti? Ti čuvaš liniju.

JAZAVAC: Možeš s nama! Naći će se nešto i za tebe.

LIJA: (*zagrli ih*) Dodite! Danas smo svi bili kao složna braća. Želim da tako ostane i dalje. Slažete li se?

JAZAVAC,

ZEC I VUK: Slažemo!

LIJA: Dajte noge! (*prva pruža nogu, zatim jazavac, zec, pa vuk*) Za prijateljstvo!

JAZAVAC,

ZEC I VUK: Uvijek!

VUK: Ja sem gladen!

LIJA: Ti si uvijek gladan. (*jazavcu*) Je li još uvijek vrijedi tvoj poziv za večeru?

JAZAVAC: Svakako! Dodite!

PRIPOVJEDAČ: Tako je u Čarobnoj šumi zavladala radost i veselje. Sve su životinje živjele u slozi. Djeca se više nisu bojala ući u šumu jer im vještica Vanda više nije mogla nauditi. Izgubila je sve moći i ostala živjeti sama na dnu spilje.

(*muzika*)

KRAJ

O autorici

Štefica Fanjek (djevojački Bartolome) rođena 1958. godine u Sv. Ivanu Zelini, gdje završava osnovnu školu. Potječe iz trgovačke obitelji, te je slijedom obiteljske tradicije krenula u srednju trgovačku u Bjelovar. Dvadeset pet godina radi kao prodavač, gdje se susretala sa brigama i veseljima različitih ljudi. Počela je zapisivati razna događanja, te je na nagovor prijatelja 2000. godine napisala svoju prvu predstavu „Babica se zdigla“. Kao članica Hrvatskog pjevačkog društva Zelina, zajedno sa istomišljenicima obnovila je dramsku sekciju. Zelinska publika predstavu je primila sa oduševljenjem. Počele su se nizati predstave, a sa njima i brojne nagrade.

2007. počinje raditi kao administrator u Pučkom otvorenom učilištu u Zelini, te ju iste godine angažiraju kao voditelja Zelinskog amaterskog kazališta Zamka.

Ona povezuje dramsku sekciju HPD-a i Zamku, te zajedno počinje vrlo uspješna suradnja. Sudjeluju na mnogim festivalima širom zemlje i inozemstva. Najuspješnija predstava „Štefek soldat“ dobitnica je 17 nagrada na festivalima. U isto vrijeme Štefica piše predstave za djecu, te brine o napretku i radu najmlađih glumaca. Dobitnica je brojnih priznanja za svoj kazališni rad, među kojima nagrada grada Sv. Ivan Zeline 2004. godine, te nagradu Zagrebačke županije 2013.godine.

